

DUMITRU DUMITRESCU

ALFABETARIA

CASA DE EDITURĂ EXCLUSIV
2026

DUMITRU DUMITRESCU – „ALFABETARIA”

Tehnoredactare: Paula Pinte

Coperta: Sergiu Vințan

Editor: Tiberiu Vințan

© Toate drepturile asupra ediției aparțin autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRESCU, DUMITRU

Alfabetaria / Dumitru Dumitrescu. - Vulcan :

Casa de Editură Exclusiv, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-630-6739-11-0

821.135.1

DUMITRU DUMITRESCU – „ALFABETARIA”

Dumitru Dumitrescu

Moto:

„Omul aflat între frica de moarte și dragostea de viață, cu toate că prin amândouă urmărește același scop, există totuși, un prag de echilibru pe care dacă nu-l respectă poziționându-se fie într-o parte, fie în cealaltă a lui, îi va fi foarte greu sau, poate chiar imposibil de îndeplinit dezideratul propus.”

(Autorul)

CAPITOLUL I

INFINITUL EXISTENȚIAL

A. PRINCIPII ȘI PRIORITĂȚI

a). Dumnezeu este Creatorul Absolut al tuturor celor văzute și nevăzute prin însuși Spiritul Lui în acestea, de altfel neputând fi înlocuit de nimeni și nimic. Omul a apărut pur și simplu ca un produs sinergic al Rațiunii Sale Supreme, declinată a fi autoritatea desăvârșită asupra forțelor implicate în actul creaționist infinit;

b). Pentru a avea o idee despre Spiritul Rațiunii Supreme, avem nevoie de următoarele noțiuni: Prioritatea spirituală abstractă, Proiecția tridimensională a spiritului și Prioritatea logicii materiale.

1. Prioritatea spirituală abstractă

Infinitul reprezentând prin însuși starea lui de a fi a-priori și posteriori tuturor celor sesizate de noi cu ajutorul organelor de simț, ne-a oferit obiectiv posibilitatea să elaborăm teze (prin gânduri și idei), procesând informațiile avute la dispoziție, cu scopul de a găsi prin ele răspunsurile la întrebările care de fapt, ne frământă:

- Cine suntem, de unde venim și înspre ce ne îndreptăm?

Recunoscută fiind capacitatea noastră limitată de înțelegere, de-a lungul timpului Infinitul ni l-am închipuit a fi un areal abstract de exprimare al logicii din practica curentă,

prin reducere la absurd. Folosind acest procedeu n-am reușit să obținem decât unele proiecții de bază privind legile fizice și metafizice strict necesare trăirii, din Universul în care deocamdată activăm.

2. Proiecția tridimensională a spiritului

Perceperea tridimensională a ceva în care deja suntem, ne este dată de stările psiho-somatice de la nivelul nostru de alcătuire organică, având drept suport câmpul spiritual cvasigeneralizat, recunoscut a fi singurul în măsură să ne definească existențialitatea. Generalizând prin aceeași metodă, Dumnezeu pentru infinitele stări metafizice ale Rațiunii sale Supreme, creează permanent în sine arhitecturi cuantificabile. Aceste arhitecturi individualizate prin simboluri (cu rolul să preia și să gestioneze informațiile fizice și metafizice de la nivelul secund), devenind entități duale, au soluționat ele echilibrele de câmp, vizavi de ecuațiile stărilor cvasigeneralizate.

Revenind la spiritul infinit al Rațiunii Supreme, unde-le sale de vibrație privesc ca unități de informații pure, pentru a avea efectul existențial scontat (de a crea, menține sau modifica arhitecturi), trebuie să îndeplinească trei condiții în mod simultan:

- să aibă modul, adică o mărime cauzatoare de efecte în planul fizic și metafizic;
- direcție, ca drum de legătură între entități;
- sens, privit ca o alternanță de dus-întors a unde, cu trimiteri și receptări informaționale.

Mergând pe acest fir al logicii, Dumnezeu reprezentând Absolutul, își conștientizează și administrează propria creație în spiritul Rațiunii sale Infinite, sub auspiciile aurei

acesteia ca procesatoare prin interferență de informații pure, conform conglomeratului lor trial: modul, direcție și sens.

Pornind de la aceste premise, avem acum și posibilitatea să înțelegem natura trinității spirituale, fără însă a-i putea defini vreodată dimensiunile identității:

- energetică, ca o însumare la infinit a modulelor undelor generatoare de acțiuni, cuantificabile prin câmpuri de forțe;
- spațială, ca fiind arealul infinit al câmpurilor de forțe pe direcțiile și sensurile lor de desfășurare;
- temporală, ca fiind pura administrare a eternității prin vibrația ei scalară (liniară pe o infinitate de direcții) în valuri spațio-energetice sub formă de bucle sferice.

Dacă energia și spațiul prin spiritul lor dau consistență evoluției și mișcării arhitecturilor create, timpul nu este altceva decât justa ordonanțare a vibrațiilor spațio-energetice din actul creaționist, atribuit doar Demiurgului, pentru a-și exercita eternitatea.

În câmpul spiritual al aurei Rațiunii Supreme este inacceptabilă noțiunea de gol, sau nimic. Nimicul nu relaționează, nu interferează și nu transmite, așadar cei care consimt existența nimicului, își neagă încă din start propria rațiune de a fi. Pe acest fir al logicii, Rațiunea Supremă prin vibrația subliminală a eternității, redistribuie energii, recrează spații, dă contururi formelor, regenerează spectrele armonice ale infinitelor entități relaționare, asigurându-le remanența vibratorie ca într-un tot unitar. Entitățile astfel create (inclusiv omul), ocupând bucle spațio-temporale distincte în acest demers (coordonat armonic prin timbre de cicluri proprii), vor evolua ca entități individuale într-un echilibru dinamic transcendent, relativ stabil.

Așadar, evoluția spectrală dintr-un areal al evenimentelor în desfășurare, va ordona etapizat continuitatea trăirii prin generații succesive, păstrându-le însă caracte-

risticile anterioare specifice de timbru, la fiecare trecere de prag sau, schimbare.

Trecerea (schimbarea) nu reprezintă dispariția a ceva, ci un salt tranzitoriu spre echilibre superioare, în alte dimensiuni armonice cu caracteristici proprii. Din această perspectivă se poate concluziona că: în actul creator nimic nu se pierde, nimic nu vine din neant, totul se transformă spiritual renăscând evolutiv. Noile identități translatate de la simplu spre complex din cele anterioare, parcurgând aceleași cicluri demiurgice, echilibrează permanent spațiul existențial creând valuri sub formă de bucle sferice în interior, precum o aură de generații întrepătrunse. Și cum Demiurgul prin infinitatea pulsațiilor spirituale din bucle, asigurând interferențele acestora cât să dea spațiului infinit consistența necesară echilibrelor din el, ne conduce la ideea că, numai în acest cadru, entitățile (arhitecturile viabile), translatate pe sensul și direcția lor de parcurs (mic spre mare, simplu spre complex, trecut spre viitor) vor asigura desfășurarea întregii dinamici, într-un perpetuum mobile autoîntreținut.

Așadar, acestea primind doza de aură personalizată, ca o facultate de discernământ asupra raționamentelor și judecăților individuale, vor avea și posibilitatea autoîntreținerii echilibrelor din sistem, prin liberul lor arbitru. De aici putem spune că, mintea umană nu este altceva decât o facultate proprie omului în a-și cunoaște și conștientiza prin noțiuni, judecăți și raționamente, existența.

Mergând pe acest fir al logicii până la nivelul absolut de cunoaștere, intuim doar cam ce ar fi Rațiunea Spirituală Supremă, adică o însumare la infinit a inteligenței ordonanțată prin rații fiecărei entități în parte, din infinita inteligență și înțelepciune a Demiurgului, în actul său creaționist.

Pe baza acestui principiu mă alătur ideilor marilor filosofi afirmând că, omul este un produs unilateral al creației

divine asimilat trăirii, prin manifestarea simultană a celor două caracteristici ale sale: energetico-spațială (percepută la nivelul structurii biologice) și, metafizică, de la nivelul interferativ al conștiinței sale cu aura Rațiunii Supreme, care să-i ofere capacitatea de a percepe stări, senzații, sentimente, făcând a-și folosi simțurile obișnuite. În această direcție având de-a face la ființele umane în general, cu noțiunile de suflet și minte, eu vin cu următoarele completări:

a) Sufletul este caracterizat de un complex vibrațional propriu care să le dea:

- stări de natură emoțională: starea dragoste, de empatie, de bine, extaz, bucurie, dor, satisfacție / răutate, mânie, gelozie, tristețe, ciudă, insatisfacție, ură ...etc.

- senzații precum: simțul orientării, flerul, simțul datoriei, umorului, dreptății / incertitudine, nesiguranță ...etc.

- sentimente izvorâte din cunoașterea și discernământul asupra trăirilor individuale ori sociale, în care se regăsesc: patriotism, suveranism, antișovinism, etc. / în concordanță cu opusul acestora.

b) Minte caracterizată prin;

- inteligență, sau capacitatea personală de a înțelege corect și ușor ceea ce este esențial;

- cunoaștere, sau capacitatea de a înmagazina, analiza și reține informații diverse;

- înțelepciune, sau capacitatea superioară de judecată a unor acte, fapte, fenomene, lucruri, aflate în evoluția demersului lor;

- discernământ, sau atributul celor trei capacități corelate (conștiință), în luarea unor decizii la nivel de individ, în acțiunile lui viitoare.

Dacă sufletul este un complex armonic de oscilații spirituale strict atribuite de Creator fiecăruia dintre noi încă de la naștere, minții nu-i rămâne decât rolul să gestioneze în

funcție de circumstanțe, raționamentele logice de urmat pe calea trăirii. Orice dizarmonie apărută între suflet și minte, dacă nu se corectează voluntar prin așa-zisul liber arbitru, întreaga arhitectură personală va avea de suferit, și toată informația spiritual/materială va fi preluată și armonizată automat prin interferențele duse până la sublim, din interiorul aurei Rațiunii Supreme.

Așadar la nivel celest, spațiului universal infinit (împreună cu toate arhitecturile sale), cufundat fiind în spiritul pur al Rațiunii Supreme, îi va fi asigurat echilibrul și armonia interioară conform principiului că, în Creația Demiurgică nimic nu se pierde, ci totul se redistribuie transcendental respectând regenerarea continuă a valurilor spectrale de evoluție, ca o rezolvare corectă a direcțiilor lor de parcurs.

3. Prioritatea logicii materiale

Materia fiind un produs al Creației, izvorând continuu din aura vibrațională a câmpurilor fundamentale care o definesc sub alternanța scalară a timpului, depozitează informații în arhitecturi care, prin evoluție devin entități.

Știința fizicii până în momentul de față nu a reușit decât în mică măsură să preleveze date despre evoluția în ansamblu a entităților (pe baza unor proiecții matematice), teoretizând doar direcțiile de funcționare ale actului creaționist, sub auspiciile unor percepții omenești provizorii.

Luând-o pe sensul firesc al evoluției, arealul nostru spațio-temporal (Universul pe care îl cunoaștem), a fost creat prin interferența a trei câmpuri fundamentale:

1. Câmpul etern al legăturilor de interacțiuni atemporale, atribuit Demiurgului în exclusivitate, deocamdată inexplicabile din punct de vedere rațional.

2. Câmpul necuantificabil al legăturilor de interacțiuni cărui simțurile noastre nu-i pot sesiza decât efectele de stare psihică, ca un atribut esențial al metafizicului cvasigeneralizat.

3. Câmpul cuantificabil al legăturilor de interacțiuni la nivel de particule: legături tari (la nivel subatomic), legături electromagnetice (la nivel de atomi și molecule) și, gravitația structurală (recunoscută ca fiind liantul principal al materiei de la nivelul universului expansionist).

Entitățile materiale existente în sectorul nostru spațio-temporal pe direcția evoluției actului de creație, întrunind caracteristicile de conținut (energie, spațiu și timp), pot fi clasificate astfel:

a) - arhitecturi subcuantice, în care materia se află la pragul incertitudinii de a fi, sau a nu fi;

b) - arhitecturi cuantice până la nivelul pe particule: fermionii (quarci și leptoni cu antiparticulele corespunzătoare) ce conferă sarcină electrică și, bosonii (bosonul Higgs, gluonii ...etc.), ce conferă materiei gravitație. Se presupune că, matricea oscilațiilor lineare ale gravitației, interferată cu matricea radială a oscilațiilor electro-magnetice elementare, definesc împreună spațiul profund al universului nostru vizibil.

c) - arhitecturi atomice și moleculare, cunoscute ca fiind cărmizile de bază ale materiei, percepute și cu organele noastre de simț.

Plecând de la aceste premize și bazându-mă pe faptul că materia este un act al creației divine, se poate afirma fără a greși că, este de natură inteligentă. Caracteristicile proprii (aparență, vibrație, structură, memorie...etc.), măsurabile la scară micro sau macroscopică, îi definesc și stările de agre-

gare, adică acele stări de echilibru relativ, în care se pot afla o anumită perioadă de timp.

Știința a delimitat patru stări de agregare ale materiei, după cum urmează:

- starea solidă, în care substanța este riguros organizată în structuri spațiale prin legături puternice și stabile (incompresibile, cu factor de dilatație mic și foarte mic);

- starea lichidă, în care structurile pot lua forma multidirecțională (incompresibile, cu factor de dilatație mic);

- starea gazoasă, în care substanța se manifestă prin legături slabe între structuri mai mult sau mai puțin organizate, putând lua forma multidirecțională și sunt compresibile cu factor de dilatație mare;

- plasma, în care substanța se găsește sub formă ionizată, constând din electroni liberi și ioni, neutră însă din punct de vedere electric. Reacționează la forțele electromagnetice și emite radiații de aceeași natură. În universul nostru vizibil, peste 90 % din materie se află sub formă de plasmă.

Pentru a înțelege manifestările caracteristice materiei (aparență, vibrație, memorie și echilibru în anumite coordonate) am recurs la noțiunea de Entropie, ca o mărime fizică ce măsoară dezordinea unui sistem. Raportată la gradul de dispersie al elementelor din complexe termodinamice, vizavi de incertitudinea echilibrelor de stare, aceasta se manifestă sub două aspecte: aspectul energetic (Jouli), și aspectul informațional (biți). Acestea ne arată câte stări microscopice corespund aceleiași stări macroscopice de dezordine, aferente numărului maxim de posibilități spre a rămâne în una din cele patru stări de agregare cunoscute.

Așadar, Entropia fiind o mărime fizică dependentă de temperatură (energia cinetică a particulelor din sistem), pe baza ultimelor cercetări științifice, s-a constatat că se mani-

festă în interiorul unei scale de minim și maxim absolut, dincolo de care elementele capătă alte conotații.

Dacă limita minimă de temperatură stabilită teoretic la Zero absolut (0 grade Kelvin sau -273,15 grade Celsius) dincolo de aceasta, s-a observat că mișcarea particulelor încetează, ele căpătând proprietăți cuantice unice, precum supraconductivitate, superfluiditate, supermagnetism... etc.

Deși este imposibilă de atins, conform Legii a treia a termodinamicii, au fost totuși, obținute temperaturi de fracțiuni de nanokelvin față de acest minim teoretic. Ajunse aici, particulele datorită principiului incertitudinii cuantice, păstrând o "energie de punct zero" sau de energie pură, vor suferi alte transformări vizând starea lor de a fi sau, a nu fi.

Dincolo de acest prag avem de-a face cu câmpul metafizic, asociat cu slava celestă unde, caracteristicile forțelor capătă valori superflue.

Mergând acum către limita maximă de temperatură (cu o valoare ce trece de 200 milioane de grade Celsius), stările de agregare ale materiei având fiecare un spațiu termic care să le asigure stabilitatea, prin creșterea dezordinii există un prag de la care și plasma elementară din complexele termodinamice, se va transforma în ceva nedefinit, până la încetarea entropiei.

Așadar, se ajunge în același punct de energie zero, cu proprietățile pe care le-am descris anterior. De aici putem trage următoarea concluzie: materia se află permanent într-o dinamică oscilatorie entropică, cu toate complexele sale termodinamice cufundate în interiorul câmpului metafizic, despre care am afirmat că are caracteristici spirituale cu valori infinite, adică am revenit practic de unde am plecat. Concluziile mele sunt susținute atât de rigurozitatea Legii fundamentale a conservării materiei, cât și de Principiul al treilea al termodinamicii.

B. SPAȚII

1. Spațiul fizic vizibil

Încă de la apariția lui pe Pământ, omul cu ajutorul organelor de simț (văz, auz, gust, miros, pipăit) a detectat și determinat în exteriorul său forme, mărimi și valori (de entități, lucruri, fenomene) în raporturi de reciprocitate cu el, considerându-le astfel ca fiind din spațiu. Întrucât acestea fie că au apărut apriori sau, în timpul existenței sale, nu este o observație empirică, ci obiectiv-existențială.

Având în vedere diversitatea aparențelor receptate, pentru ca anumite stări, senzații, sentimente, să fie raportate la ceva sau, altceva din afara lui, nemaifiind nevoie de intuiție, au fost luate ca atare și analizate într-un context spațial.

În jurul nostru, aerul de pe pământ fiind transparent până la o distanță de 10-100 Km în funcție de condițiile atmosferice, tot ce vedem pe orizontală ni se descrie într-un cerc cu această rază. Privind în sus atât ziua cât și noaptea, astrele cerului apărând ca fiind așezate pe un fundal îndepărtat (aproximativ distanța Pământ-Soare), le conștientizăm existența prin semnalele electromagnetice pe care ni le transmit.

Alternând cu privirea pe orizontală și verticală, area-lul desfășurat va avea de această dată forma unei semisfere. Considerând suprafața Pământului ca o sumă infinită de puncte din care să putem scruta orizontul de jur-împrejurul său, spațiul privirii va fi o sferă întreagă, înglobând în centrul ei planeta, cu o rază a privirii de până la distanța maximă de receptare a fotonilor de către ochiul omenesc. Mutând apoi centrul de observație la o distanță mereu crescătoare față de

centrul Pământului, volumul spațiului exterior vizibil va avea aceleași mărimi însă, cu arhitecturi în el ușor schimbate. De aici încolo spațiul devine o intuiție pură, deoarece judecând prin extindere la absolut, el nu se poate reprezenta decât printr-o infinitate de spații sferice observabile, subscrise într-un tot, cu valori infinite.

Mai concret, mutând centrul de observație pe oricare alte astre cerești sau, dincolo de ele și, procedând la fel, vom obține aceleași rezultate dar, cu arhitecturi mereu schimbătoare. De asemenea, mergând pe considerentul că, în Univers cum există o infinitate de astfel de puncte de observație, diferențele lor reprezentări posibile ca părți simultane în infinit, sunt cuprinse în subsidiarul acestuia. Și pentru a nu cădea într-o eroare de logică asupra faptului că, spațiul există doar în exteriorul nostru ca observatori ce suntem, la fel de bine el este reprezentat și în interiorul nostru (ca arhitectură materială) în descreștere către infinitul subliminal până la nivelul pragului incertitudinii cuantice de a fi, sau a nu fi.

Dezvoltarea științifică a permis oamenilor cu ajutorul instrumentelor tehnice de observație în spectrul electromagnetic (microscopae, telescopae, radiotelescopae la nivelul secolului 21), să opereze și cu alte tipuri de informații în afara celor experimentale, reușind să multiplice acuitatea organelor de simț, până la douăsprezece ordine de mărime.

În felul acesta a fost posibilă receptarea atât din spațiul exterior a imaginilor unor structuri aflate la aproximativ 13 miliarde de ani lumină (constelații și galaxii), cât și din spațiul interior al structurilor de până la nivelul elementar posibil. Și cum toate structurile materiale sunt în evoluție (dinspre mic spre mare, simplu spre complex, inferior către superior), universul fizic vizibil reprezintă o însumare a tuturor spațiilor arhitecturale în evoluție, cât să umple interiorul infinit al câmpului metafizic, ocupat de Rațiunea Su-

premă. De asemenea, materia creată aflându-se într-o mișcare de translație evolutivă, formele și geografiile ei spațiale se vor modifica transcendental dinspre trecut spre viitor, ele existând de, fapt, într-o realitate relativă sau, mereu schimbătoare.

Așadar, omul nu poate relaționa în spațiul său de viață decât cu entități având caracteristici omoloage de simț, raportate și acestea la același areal de timp. În concluzie: nimic din ceea ce noi percepem (forme, fenomene, stări), nu reprezintă decât aparențe secvențial-sucesive ale unor realități deja petrecute. Mă bazez când afirm acest lucru pe faptul că, arhitecturile materiale vizibile din actul creaționist sunt interconectate prin câmpurile de forțe și energii, care le asigură susținerea transmiterii informațiilor, dependente și ele de viteza și distanțele străbătute în dinamica cosmică generală. Concret:

- Soarele de pe cer noi nu îl vedem în timp real ci, după aproximativ opt minute cât durează deplasarea fotonilor până aici, aproximativ 150 milioane de Km (viteza fotonilor fiind calculată la 300.000 Km/secundă). Scrutând universul cu radiotelescoapele moderne, s-a ajuns să se obțină informații în spectrul electromagnetic, de la aparențe galactice de acum 13 miliarde de ani lumină, timp în care, la momentul nostru de observație nu le mai putem bănuși nici măcar existența.

Închizând subiectul, pot să afirm că, toate arhitecturile receptate din spațiu sunt de, fapt, simple intuiții bazate pe informații anterioare, spațiul fiind un adevăr apriori realităților în desfășurare. Acest principiu se poate aplica și spațiului interior nouă, întrucât apriori ne sunt toate cele dinlăuntrul nostru și, posterior ne este universul vizibil, noi devenind spațiu relativ mijlocitor subsecvent, subscris unui tot de mărimi infinite (planete, sisteme solare, galaxii, grupuri de galaxii, metagalaxii, etc.), adică Universul material infinit.

2. Spațiul temporal

Încă de la început vreau să precizez faptul că, în evoluția creaționistă este absurdă ideea simultaneității actelor, faptelor și fenomenelor în sine, întrucât toate există printr-o ordonanțare inteligentă a timpului absolut (eternitatea), în momentele lui succesive de desfășurare individuală.

Privit din punct de vedere matematic, timpul este soluția ideală de susținere/surescitare a ecuațiilor creaționiste. Așadar toată creația poate dispărea în întregime, pe când el, nu poate fi suprimat de nimeni și nimic, reprezentând de, facto, matricea existențialității. De asemenea poate fi privit ca un prezent continuu, segmentat în dimensiuni pure care să administreze ciclicitatea tuturor frecvențelor de vibrație din structurile universului material.

Și cum Creatorul Suprem, prin cele trei dimensiuni ale sale (Energie, Spațiu și Timp), a stabilit ca Timpul să fie soluția de raport perfect pentru echilibrele dinamice ale aranjamentelor spațio-energetice, putem concluziona că, Universul creat se manifestă în fața ochilor noștri precum un sistem de ecuații matematice deja rezolvate. Pentru a fi mai ușor de înțeles, vin cu următorul exemplu din spațiul fizic unde, ciclurile de rotație ale astrelor fiind diferite în funcție de parametri lor spațio-energetici, respectând trinitatea individuală de mișcare (rotație, revoluție, precesie), întreaga dinamică se petrece în timpi măsurabili. Pe baza acestui argument, omul la rândul său fiind angrenat în actul demiurgic, va intra perfect într-o armonie vibratorie atât cu spațiul său interior, cât și cu spațiul exterior ordonat de geografia locului de pe Pământ, în care se află.

Așa s-a ajuns prin numărare (în sistemul sexagesimal al ciclurilor), ca o bătaie de inimă să fie de o secundă, șaizeci de bătăi să reprezinte un minut, șaizeci de minute să reprezinte o oră, iar un ciclu complet de rotație al Pământului în jurul axei sale să fie de aproximativ 24 de ore. Nimic nu este întâmplător în scurgerea timpului, el fiind angrenat continuu în realizarea tuturor frecvențelor de ciclu, pentru întreaga creație din universul vizibil descris anterior.

Afirmațiile mele din acest pasaj le pot argumenta prin raporturile de ciclicitate extraordinar de precise reieșite prin observații în decursul a mii de ani, atât ale planetelor în raport cu Soarele, cât și ale sateliților proprii acestora. De exemplu: durata mișcării de revoluție a Lunii (aproximativ 27,3 zile), a devenit o lună în calendarul nostru. La rândul său, Pământul execută un ciclu complet de revoluție în jurul Soarelui în aproximativ 365 de zile, iar mișcările celorlalte nouă planete sunt la fel de stabile însă, duratele lor diferă în funcție de distanțele la care se găsesc în raport cu astrul, și forțele gravitaționale care le mențin pe orbite.

Continuând exemplificarea, Soarele se rotește în jurul axei sale în decursul a 27 de zile pământești și, împreună cu sistemul său planetar execută o mișcare de revoluție în jurul centrului Galaxiei Calea Lactee, în aprox. 250 de milioane de ani terestri. Trebuie să precizez neaparat și faptul că, acest centru galactic, reprezintă o arhitectură superioară din punct de vedere astral, nimeni nu-i cunoaște deocamdată structura însă, ceea ce se știe cu siguranță este că are însușiri de vortex gravitațional, conducând la autoreglarea și menținerea tuturor echilibrelor din galaxie.

Lucrurile nu se opresc aici: galaxiile la rândul lor sunt antrenate în mișcări de rotație, revoluție și precesie în compania altor arhitecturi asemănătoare care, deocamdată depășesc limita de intuiție și înțelegere umană. Răspunzătoare de

această dinamică fiind gravitația cvasigeneralizată, tot ea prin atracția de întoarcere la ciclul complet, ține lucrurile sub control armonizând astfel întregul Univers.

Și cum cercul este forma ideală de manifestare al acestui proces extraordinar, relativitatea duratelor de timp este dată de înșiruirea răspunsurilor subsecvente care, spre a nu se suprapune cu rotațiile anterioare, dinamica lor este deviată în spirală pentru orice element material aflat în mișcare.

Așadar, timpul este obiectiv în actul prezent creator și, subiectiv în evoluția ulterioară a acestuia. Măsura sa fiind o valoare de ordin metafizic (prin numărarea efectivă a ciclurilor din spirale), el contribuie decisiv în a stabili durata acțiunilor, fenomenelor și lucrurilor în evoluția lor transcendentală, deloc întâmplătoare. Și cum intuiția mă conduce să am o părere asupra constantei universale π , (rezultată în urma raportului dintre circumferința cercului și diametrul său), fiecare cifră de după virgulă poate reprezenta din punctul meu de vedere, un cod de oscilație pură, atribuit fiecărui element aflat în structura infinită a universului material.

3. Spațiul metafizic

Despre spațiul metafizic se pot face o mulțime de prelegeri filosofice însă, eu îl definesc ca fiind esența spațiului profund până la dimensiunile lui pure, ca parte în subsidiar a slavei celeste, mai bine spus arealul de desfășurare al logicii Rațiunii Supreme. Am ajuns la această concluzie, întrucât este imposibilă rezolvarea pe cale matematică a cuadraturii cercului de către om, el existând pur și simplu, ca o consecință transcendentală a înțelepciunii supreme. Așadar, dimensiunile vibratorii ale oricărei entități în

viață, se află undeva în interi-orul constantei P_i , care, soluționând dinamica evoluționistă a creației, nu poate avea decât caracteristici metafizice.

De aceea este nevoie să analizez regresiv acest aspect până a ajunge la dimensiunile pure ale informației, întrucât doar de acolo, sub presiunea fantastică a subliminalului, se pot produce întoarcerile de ciclu vizând continuitatea trăirii.

Și cum întoarcerea la origini este imposibilă din punct de vedere fizic (ca arhitecturile să rămână întregi), Creatorul a permis comunicarea interspațială prin câmpul vibrațional al forțelor sale de interacțiuni (magnetice, electrice, gravitaționale, etc.) care să susțină circulația informațiilor într-o aură radiativă de interferențe, unde sunt aduse până la dimensiunile de prag metafizic. De aici vor fi preluate ca unități de intrare în procesul pe rol al judecăților Rațiunii Supreme.

Din acest punct, capacitatea omului de înțelegere încetează, resimțind doar efectele informațiilor analizate până la nivelul undelor spirituale pure, care, reintegrate armonice în ciclurile de întoarcere conform rezonanțelor acestora, își vor face resimțită prezența la nivelul minții, sub forma gândurilor și stărilor cognitive omenești. Condiția fundamentală a continuității Creației din Universul în care trăim, este aceea că, spațiul material vizibil, spațiul temporal vibratoriu și spațiul metafizic trebuie să coexiste trinic, până la nivelul de unitate identitară.

A nu se confunda undele informaționale de prag cu cele de spirit, întrucât prin cele din urmă sunt emise soluțiile pure în luarea deciziilor Rațiunii Supreme, aflată și ea sub autoritatea trinității Creatorului Infinit. În concluzie, Spațiul metafizic reprezintă câmpul infinit al lumii ideatice, prin care informația își desăvârșește menirea ancestrală de a asigura e-

chilibrul spiritual fără excepție în spectrul profund al entităților înzestrate cu har, duh și suflet.

Clarificări:

- harul înțeles ca fiind un flux constant de unde spirituale cu însușiri specifice (abilități, valori, talanți), aflat la dispoziția unei entități spre a produce acte, fapte, fenomene, lucruri;
- duhul, definit ca o însumare a rațiilor energetice de har, necesare entităților să se dezvolte și să evolueze conform armoniei locului unde se găsesc, în deplin acord cu armonia universală;
- sufletul, reprezentând întregul ansamblu de vibrații necesare unei entități biologice, spre a-și exprima existența de facto, precum o voce dintr-un cor infinit, menită a-și demonstra liber manifestarea sa de viață.

Și cum întregul spațiu material reverberează armonic printr-o infinitate de timbre sub bagheta unui singur dirijor, abia acum putem trage concluzia că, omul este o unitate activă absolut necesară în realizarea armoniei generale, îmbogățind-o de altfel cu propria identitate.

Întorcându-mă la afirmația că, metafizicul desăvârșește echilibrul ancestral al informațiilor despre acte, fapte, fenomene, lucruri, pot să adaug că acestea nu se sting ci, coexistă atemporal ca fiind trecute, prezente și viitoare, sub auspiciile Rațiunii Supreme. Odată creat ceva, informațiile despre acel ceva plecate în univers nu se pierd niciodată, întrucât infinitul prin sine însuși, îi asigură starea de a fi. Accesul omului a colo se face doar la nivel mental, prin capacitatea proprie de memorare, adică de remanență vibrațională a evenimentelor petrecute, ori în curs de desfășurare, capabile oricând să ne producă stări, senzații, sentimente.

Și cum prezentul real (realitatea instantanee sub formă continuată) este o facultate nemijlocită a Creatorului, avându-ne pe noi în dubla ipostază de subiecte și predicate

de lucru, viitorul nu poate fi decât o însumare de alegeri în succesiune a actelor, faptelor, fenomenelor, care să echilibreze apoteori, stările trăirii. Durata de viață a fiecărui om se poate raporta doar la perioada cât este în armonie relațională cu vibrațiile entităților din afara și din interiorul său.

Pierderea acestei armonii, va conduce iremediabil la ieșirea din actul ființării prin degenerescență până la ultimul său element material. De aici va fi asimilat în mod progresiv de către entitățile circumstanțiale, aflate și ele în curs de evoluție.

C. LUMEA PĂMÂNTEASCĂ

1. Adresa lumii pământești

Până a ajunge să înțelegem natura lumii terestre plecând de la realitatea ei obiectivă, suntem condiționați din start a recunoaște faptul că, omul nu este altceva decât o entitate creată prin sinergia Rațiunii Supreme, cu un rol bine determinat în desfășurarea actului universal al trăirii, prin ființare.

Condiția de bază pentru ca o entitate să ființeze, este aceea că: se naște, trăiește, se înmulțește și moare, fiind o verigă în lanțul genotipului său aflat într-o continuă succesiune. Și cum lumea terestră reprezintă tot ce este viu la suprafața solului, în sol, în apă și în aer, în funcție de conjuncturile favorabile ale mediului ambiant, privit doar sub acest aspect, omul a căpătat prerogative speciale. Luându-i în calcul nivelul superior de evoluție, ca o expresie în particular

a ființării prin acumulări cantitativ-valorice transcendente, se poate spune că se află în vârful lanțului trofic de pe Pământ.

A vorbi despre un început sau un sfârșit al actului creaționist privind omul, ca entitate spirituală, indiferent cine o va face va fi doar din punctul său de vedere. Faptul că existăm, este cel mai puternic argument în acest sens. Codurile de viață embrionară ale ființelor, generate de vibrațiile spiritului pur revăsat de Rațiunea Supremă în întreg Universul, acolo unde au găsit, sau vor găsi teren fertil, vor crea structuri și entități noi, armonizate spiritual cu factorii de mediu locali.

Pentru ca aceste afirmații să fie adevărate (adevărul fiind un acord între conștiința individuală și obiectul ei), spre a nu cădea în eroare, trebuie adusă în discuție și vibrația pură a conștiinței noastre, aflată în armonie cu logica universală. În acest context, cu ajutorul intuiției și a cunoașterii (rezultată din informațiile organelor biologice de simț), ordinea în desfășurarea spațio-temporală a actelor, faptelor, fenomenelor, lucrurilor, plecând de la esența lor pură, va reieși din spectrograma generală a locului. Și pentru ca expunerea mea de argumente să aibă un conținut cât mai relevant, sunt nevoit să apelez și la condiția de transcendentalitate a logicii genezei lumii terestre, raportându-mă la aprioritatea și posterioritatea actelor, faptelor, fenomenelor, care să susțină viața așa cum o cunoaștem, atât din spațiul interior, cât și din cel exterior nouă.

În universul material vizibil, pe baza ultimelor informații științifice, Pământul se găsește la următoarea adresă, luând-o dinspre mare, la mic: Galaxia Calea Lactee (aflată pe brațul Orion, considerat a fi o ramură a brațului Sagittarius), în interiorul Sistemului Solar, ca fiind a treia planetă de la Soare.

Trebuie specificat și faptul că, Sistemul Solar în raport cu mișcarea lui de revoluție, se află la o distanță de aprox. 26 de mii de ani lumină față de Steaua Întunecată (Gaura Neagră), din centrul galactic.

Astronomul Harley Shapley a creat una dintre cele mai exacte hărți ale Căii Lactee abia la începutul secolului 20, odată cu dezvoltarea telescoapelor mai mari și mai puternice, lucru care a permis astronomilor să vadă în spațiul sideral și alte galaxii, situate la distanțe de milioane de ani lumină între ele. În anul 1936, Edwin Hubble, folosind alți algoritmi variabili, a demonstrat în mod definitiv că Universul este în expansiune, plin de galaxii, fiecare galaxie având la fel de multe stele ca și galaxia noastră. De asemenea s-a stabilit de comun acord că aceasta este o concentrare stelară care are forma unui disc plat cu diametrul de aprox. 100.000 de ani-lumină și o grosime de aprox. 2.000 de ani-lumină. Grosimea reală este greu de precizat, deoarece stelele se estompează pe măsură ce urci (sau cobori) pe disc, la fel cum structura atmosferei Pământului alternează în funcție de altitudine.

În esență, oriunde s-ar afla un observator aleatoriu în spațiul infinit, orizontul său ar fi plin de imagini asemănătoare: stele, galaxii, roiuri de galaxii, aflate într-o mișcare continuă, strict elaborată. S-a intuit adresa umanității, plecând de la informațiile obținute atât pe cale științifică, cât și prin observațiile subiective privind parametri spațio-temporali aferenți unui moment dat, în legătură cu aparențele luate în calcul.

În acest context adevărul este că, imaginile de ansamblu recepționate de oglinzile telescoapelor nu sunt obiective ci, pur subiective prin faptul că, atât timpul cât și spațiul dintre stele având caracteristici relative, fotografiile puse la dispoziție spre a fi dezbătute sunt și vor fi, la fel de

relative. Mai precis, la momentul în care se analizează o imagine a unei părți din universul vizibil, există posibilitatea ca multe dintre corpurile afișate acolo, să fi dispărut între timp. Afirm acest lucru deoarece distanțele imense dintre corpurile cerești străbătute de lumină în mii, milioane sau, miliarde de ani pentru ca noi să le putem vedea, ne ascund vârsta lor reală. Așadar, Creatorul prin Spiritul Rațiunii sale Supreme, ne-a pus la dispoziție o soluție informațională agregată, din care să intuim doar forma și omogenitatea structurilor, indiferent de locul sau unghiul de referință al observatorului aflat în exercițiul funcțiunii. Și cum lucrurile nu se opresc aici, prin prezența deocamdată a Pământului într-un loc relativ stabil din universul material vizibil, avem posibilitatea să facem unele previziuni despre dinamica adreselor noastre viitoare. În concluzie:

- Universul evoluează printr-o infinitate de dimensiuni între-pătrunse, fiecare dimensiune având entitățile ei emergente cu adresele acestora, fără a se suprapune ori, atinge între ele;
- dimensiunile (lumile), nu se limitează la raza acuității organelor de simț ale entităților existente în interiorul lor ci, la modul cum se redistribuiesc prin dinamica lor progresivă;
- mărimile infinite ale dimensiunilor fiind date de numărul mereu crescător al entităților din ele, transcendența le va fi asigurată doar de caracteristicile individuale de spiritualitate:
- în spațiul emergent al entităților care se întrepătrund cu, sau fără relații între ele, transferul informațional se face oricum, prin câmpurile de forțe aflate sub autoritatea Rațiunii Supreme.

Așadar, omul prin enunțurile de mai sus, își are habitatul de viață biologică pe suprafața Pământului unde, printr-o paletă spirituală complexă și-a dezvoltat și relațiile de conviețuire cu celelalte ființe din areal. Închei acest paragraf adăugând că, fără intervenția continuă a autorității

Demiurgului Creator, tot ceea ce s-a discutat până acum, ori se va mai discuta, și-ar pierde definitiv relevanța.

2. Geneza și evoluția galaxiei Calea Lactee

Întrucât cunoaștem care este adresa actuală a omenirii, până a ajunge să analizăm și geneza ei, va trebui să cercetăm lucrurile pe rând, începând cu Galaxia de care aparținem.

Conform celor mai noi descoperiri ale științelor astrofizicii, în a doua jumătate a anului 2020 un grup de cercetători de la Universitatea Heidelberg din Germania, prezentând în premieră un „arbore geneaologic” al Căii Lactee, cu ajutorul unui program sofisticat (E-MOSAICS) bazat pe algoritmi de calcul superiori, au reușit să reconstituie istoria formării primordiale a Căii Lactee, din numeroasele roiuri globulare preexistente în spațiul ocupat ulterior de galaxia noastră, acum aprox. 13 miliarde de ani.

La evoluția ei a contribuit pe parcurs și absorbția altor galaxii mai mici cu care s-a contopit, până la atingerea dimensiunii și formei actuale. Pentru a nu ne abate de la aceste proiecții, s-a prezis că are mai multe galaxii satelit și, împreună cu altele asemănătoare formând grupuri, roiuri, super-roiuri și așa mai departe, sunt antrenate în valuri (de generații succesive), cât să dea împreună în expansiune, consistența structurală a întregului Univers.

Revenind la subiect, s-a constatat că elementele materiale cuantificabile din ea sunt distribuite relativ uniform, rezultând o concentrație de aproximativ 10 milioane de atomi pe metru cub, măsurabil. De asemenea, stelele și gazele aflate la o distanță mare de centrul său galactic, se deplasează în cerc față de acesta, cât să adune și să

încorporeze gravitațional în demersul lor, elementele atât de necesare propriilor evoluții.

Adaug și faptul că, la nivelul său de raportare, steaua noastră Soarele, se deplasează odată cu brațul în care este angrenată, cu 220 km/secundă în jurul centrului comun.

Pe lângă această mișcare galactică de rotație, Calea Lactee în ansamblu se deplasează cu aproximativ 600 km/s, intuindu-se a fi o mișcare de revoluție în jurul unui centru superior de referință, ținând cont de respectarea trinității circumstanțiale a mișcării, în raport cu direcția și sensul ei de parcurs. Așadar, în ciuda dimensiunii și masei sale, galaxia noastră este microscopică la scara Universului. Cercetările efectuate cu instrumentele moderne de observație, au făcut posibilă estimarea numărului de galaxii ca fiind mai mare de 2.000 de miliarde, fiind și ea direct proporțională cu sensibilitatea aparaturii folosite.

Revenind la forma discoidală a Căii Lactee, factorul determinant al structurii și evoluției ei, îl constituie centrul său galactic care adăpostește o concentrație de masă precum un obiect compact, echivalent cu 10 milioane de stele ca Soarele nostru. El se manifestă sub forma unei sferoid vibrațional, cu un diametru de 45 de distanțe, Pământ -Soare.

Întrucât oamenii de știință l-au denumit impropriu Gaură Neagră, eu îl văd ca fiind o Stea Întunecată, deoarece așa apare pe ecranele telescoapelor moderne, din care s-a dedus faptul că, orice element material sau, oscilație electromagnetică intrată în zona sa de acțiune, din cauza extraordinarei lui forțe de gravitație, sunt atrase înlăuntru.

Se presupune că sferoidul luat în discuție este rotit exact de centrul său, denumit unanim ca Punct de Singularitate (în care timpul și spațiul își pierd relevanța), creat special să mențină viteza marginilor conținutului întunecat, foarte apropiată de cea a luminii. Materia atrasă și trans-

formată prin frecare în plasmă, îl acoperă rotațional, făcându-l foarte greu de observat. De asemenea, antrenând în jurul său toate stelele galaxiei, le deplasează și le rotește, asigurându-le și lor echilibrele prin oscilații gravitaționale riguros armonizate.

Așadar, principalii jucători gravitaționali din galaxia Calea Lactee, sunt în ordine, următorii:

- Punctul de singularitate de rang unu, aflat în sferoidul Stelei Întunecate, cu un factor de frecvență al oscilației direct proporțional cu numărul astrelor antrenate, împreună cu sistemele lor satelitare;
- Punctele de singularitate de rang doi, din centrele tuturor stelelor din galaxie ale căror frecvențe depind de numărul sateliților din subordine;
- Punctele de singularitate de rang trei, ale tuturor maselor satelitare (planete, comete, asteroizi ...etc), care antrenează și ele resturile materiale din zona lor orbitală.

Considerând că în Univers sunt o infinitate de galaxii care, relaționând prin interferența câmpurilor gravitaționale, electromagnetice și a altora necunoscute încă, formează împreună o țesătură interactivă cvasigeneralizată, susținătoare a întregii dinamici celeste.

În momentul de față, oamenii de știință nereușind încă să explice modul de funcționare al Stelelor Întunecate, ipotetic vorbind, eu le văd ca pe niște entități aflate în vârful lanțurilor lor trofice. Hrănindu-se cu energia materiei stelare din planul lor eliptic, o vor fărămița până la nivelul plamei hidrogenale. Aceasta disipată apoi centrifugal în zonele rarefiate din interiorul galactic, va forma nori moleculari, cu rol de creșe stelare. Aici, în funcție de anumiți parametri (temperatură, masă și gravitație), prin reacții de fuziune termonucleară, se vor naște stelele tinere, fiecare cu întreaga lor suită de planete. În concluzie: prin vibrațiile terifiante ale

forțelor lor de atracție, Punctele de Singularitate transformă Găurile Negre în redistribuitoare de mase și energii care, ejectate periodic pe axa polilor (încă nu se cunoaște mecanismul), până la câteva zeci de mii de ani lumină, vor asigura mentenanța dinamicii tuturor structurilor galactice în care activează.

Și cum Universul este infinit în timp și spațiu, indiferent când și în ce parte ar privi un observator plasat aleatoriu, ar înregistra la fel de multe configurații cosmice asemănătoare, până la limita acuității sale de recepție.

Ceea ce pot să afirm cu certitudine este faptul că, spațiul intergalactic în care are loc deplasarea galaxiilor nu este gol, fiind susținut de alte structuri aflate sub pragul incertitudinii de a fi, sau a nu fi elemente materiale. În acest context se clarifică cumva și afirmațiile oamenilor de știință care au reușit să cunoască până în prezent, doar 5% din universul vizibil cercetat. Despre restul, neavând nicio informație dovedită, l-au considerat a fi de natură necunoscută, folosind termenele de materie și energie, întunecată.

Revenind la subiectul de bază, discul galactic al Căii Lactee, este înconjurat de două halouri;

- un halou din stele vechi și concentrații de materie și praf din care, 90% sunt situate la mai puțin de 100.000 de ani-lumină față de Steaua Întunecată. Aproximativ 40% din alcătuirea acestui halou se află pe orbite retrograde, ceea ce înseamnă că se mișcă în sens opus față de rotația Căii Lactee;

- un halou gazos cu o cantitate mare de gaz fierbinte, extins pe sute de mii de ani-lumină, considerabil mai departe decât haloul stelar. Masa acestuia este aproape echivalentă cu masa Căii Lactee. Așadar, formarea stelelor active din Galaxie are loc numai în interiorul discului de bază (în special în brațele lui spiralate), deoarece acolo se află materia suficient de rece și densă, condiție esențială pentru nașterea viitoarelor

generații de stele. După ultimele calcule și măsurători, s-a ajuns la concluzia că, în Calea Lactee s-ar afla un număr de peste 350 de miliarde de sisteme stelare.

De asemenea, Calea Lactee se află și ea antrenată într-un complex arhitectural superior, urmând anumite cicluri sau reguli care, deocamdată nu se cunosc.

3. Geneza și evoluția Sistemului Solar

Noțiuni generale

Sistemul Solar este format dintr-o stea centrală, împreună cu alte opt planete cercetate destul de amănunțit, plus o a noua (în faza de ipoteză), mai mare de 10 ori decât Pământul și aflată dincolo de orbita lui Neptun.

Se presupune că s-a format acum aprox. 4,6 miliarde de ani, ca urmare a colapsului gravitațional al unui gigant nor molecular formând Soarele, în jurul căruia să graviteze patru planete interioare mici, numite telurice, compuse din roci și metal (Mercur, Venus, Pământul, Marte) și, încă patru planete exterioare numite giganți gazoși, compuși în principal din hidrogen, heliu, amoniac, metan, apă și gheață (Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun), cu orbitele aproximativ circulare, dispuse într-un disc, numit plan eliptic.

Între orbitele planetelor Marte și Jupiter, Sistemul Solar prezintă o regiune unde se află diferite corpuri mai mici, de natură telurică, formând astfel o Centură de asteroizi în mișcare de rotație în jurul Soarelui, ca o zonă de separație între planetele telurice și cele gazoase.

Dincolo de orbita lui Neptun, se află Centura Kuiper și Discul împrăștiat, în mare parte compuse din ghețuri. Printre aceste obiecte (peste câteva milioane), pot fi unele suficient de mari pentru a fi fost rotunjite de propria gravitație astfel încât să fie numite planete pitice: Pluto, Eris, Ceres, etc.

În plus, în aceste regiuni se mai află și alte corpuri, atât de natura cometelor, cât și de materie interplanetară. Întorcându-mă la planul eliptic, în interiorul acestuia sunt șase planete mari și cel puțin trei planete pitice, care au sateliți naturali proprii și care se rotesc în jurul lor. Fiecare planetă a Soarelui este înconjurată de câte o zonă inelară de praf și alte obiecte mici, neasimilate încă gravitațional de către acestea.

Fluxul de plasmă emanat de Soare (vântul solar), ca rezultat al fuziunii termonucleare din interiorul steii, creează la marginea sistemului un sector cunoscut sub numele de heliosferă, extinsă până la Norul lui Ort, configurat de resturile rămase după crearea planetelor. După această zonă întinsă și ea pe o distanță de aprox. 1000 de ori mai mare decât heliosfera, apare heliopauza, adică arealul în care presiunea vântului solar se echilibrează cu presiunea venită din partea forțelor și a radiațiilor interstelare.

Dincolo de Norul lui Ort, pe o rază de zeci de mii de unități astronomice (o unitate este egală cu distanța Pământ-Soare), zona este practic necunoscută. De asemenea, la polul opus există regiunea dintre Mercur și circumferința steii, unde pot fi descoperite obiecte în mișcare constituind o zonă încă în studiu, din cauza condițiilor improprie de observație: temperaturi mari, radiații și forțe ce depășesc tehnologiile existente.

*

Nașterea Soarelui, se presupune că a avut loc în urma colapsului gravitațional al unei regiuni din cadrul unui vast nor hidrogenic molecular din interiorul discului galactic al Căii Lactee. Acest nor inițial având un diametru de mai mulți ani-lumină, a dat naștere probabil, mai multor stele precum într-o maternitate stelară. La fel ca toți norii moleculari, acesta era constituit în principal din hidrogen, heliu, plus cantități semnificative de elemente grele, rămase de la generațiile stelare dispărute între timp, sub formă de nebuloase. Despre modul în care a avut loc evoluția Sistemului Solar până la configurația lui actuală, se poate vorbi oricât însă, referitor la tot ceea ce s-a scris până acum, stau în picioare doar argumentațiile științifice. Cert este și faptul că, Sistemul în ansamblul său reprezintă o arhitectură creată pe principiul transcendent al ființării (naștere, evoluție și dispariție), participând activ la crearea valurilor de generații de pe ramura arborelui genealogic al arhitecturii galactice în care se află.

Sistemul solar va rămâne așa cum îl știm astăzi, până când hidrogenul din nucleul stelei va fi complet transformat în heliu, eveniment ce va avea loc peste aproximativ 5,4 miliarde de ani. Acest lucru va pune capăt perioadei principale de viață a Soarelui, intrând apoi într-o fază mai scurtă dar, specială post-tranzitorie. Din acest moment, heliul rezultat sub formă de plasmă va acoperi orbitele principalelor trei planete telurice, arzând la propriu atmosferele de la suprafața lor, ca mai apoi prin răcire până la un punct critic, să colapseze gravitațional spre nucleul stelei unde, fuzionând termonuclear în elemente mai grele, să le ejecteze printr-o explozie extraordinară, formând o așa-zisă nebuloasă.

Așadar, fosta stea centrală (Soarele), rămasă doar cu nucleul său dens (de mărimea Pământului), va deveni o Pitică Albă, pentru a juca un alt rol în evoluția arhitecturii galactice.

Elementele grele din nebuloasa Solară, în funcție de parametri lor specifici, după terminarea reacției de fuziune a heliului, vor evolua și ele până la nivelul atomilor de carbon. Despre celelalte, așa cum sunt descrise în Tabelul lui Mendeleev, există în interiorul galaxiei un număr impresionant de stele cu alte ordine de mărime care, în urma reacțiilor de fuziune nucleară, vor crea întregul complex elementar (vezi tabelul), spre a fi folosit la întinerirea spectrului galactic.

Opusul fuziunii din procesul creaționist îl constituie fisiunea nucleară unde, elementele din univers regresează energetic descompunându-se exploziv sau, lent (radiativ), până în zona câmpurilor cuantice, apropiate stări de incertitudine a acestora. Abia acum putem înțelege cât de bine funcționează și la aceste niveluri alternanțele transformărilor ciclice din Universul material, prin vibrația armonică cvasigeneralizată a spectrului său aflat sub autoritatea Rațiunii Supreme, privind durata de viață a fiecărei arhitecturi în parte, precum și a liniilor lor de evoluție succesorală.

4. Geneza și evoluția Pământului

Pământul, a treia planetă de la Soare este singurul corp ceresc despre care se știe că adăpostește viața sub forma pe care noi o cunoaștem. S-a format în urmă cu 4,54 miliarde de ani, evoluând o dată cu Soarele însă, dezvoltându-se prin acreția elementelor și nucleidelor primordiale întâlnite pe orbita sa de revoluție din planul eliptic, căpătând forma sferică în aprox. 10-20 milioane de ani.

Un subiect aparte aici îl constituie formarea Lunii, ca satelit al său (în aceeași perioadă de timp), după ce un corp ceresc de dimensiuni mari a lovit planeta, urmând ca resturile expulzate de impact să le dea la amândouă forma și

funcționalitatea pe care acum o cunoaștem. De-altfel, orbitând în tandem, au suferit împreună nenumărate impacturi cu asteroizi și alte corpuri din spațiu, care le-au provocat schimbări semnificative, respectiv: de masă, volum, structură, forțe de gravitație și de mișcare în planul eliptic.

Așa cum îl cunoaștem, Pământul este alcătuit dintr-un nucleu central de fier solid, un miez metalic topit, mantaua, hidrosfera și atmosfera formată în principal din azot, oxigen, bioxid de carbon, gaze rare, vapori, etc. Încă din perioada primului miliard de ani, s-au format și oceanele hidrosferei, în care ulterior au apărut primele forme de viață. O mare parte din ele prin evoluție s-au răspândit pe suprafața uscată a solului și subsolului acestuia (organismele aerobe și anaerobe), contribuind la modificarea structurii atmosferice până la caracteristicile ei prezente.

Viitorul planetei Pământ este strict legat de Soare. Se presupune că în următoarele 3,5 miliarde de ani, luminozitatea stelei va crește cu aproximativ 40%, devenind astfel o Gigantică Roșie. Încălzind Pământul la suprafață până la aprox. 70 grade Celsius, ciclul de dezintegrare al carbonului se va accelera, conducând la dispariția vieții biologice existente.

În următoarele miliarde de ani, viața rămasă în subsolul planetei, acaparată progresiv de calota stelei centrale, va fi distrusă în totalitate. De aici încolo despre viitorul Pământului, sunt două alternative de luat în calcul:

- fie va fi luat de marea imploziei heliului și topit înainte ca Soarele să se transforme într-o Pitică Albă, urmând ca prin fuziunea nucleară să-i fie dispersate elementele în diverse zone ale nebuloasei stelare;
- fie va rămâne stabil, răcindu-se suficient de mult după implozie cât să-i înghețe inclusiv nucleul, și să facă parte din noul sistem al Piticei Albe, aflată și ea la dispoziția Căii Lactee;

De altfel, rotindu-se împreună în jurul centrului galaxiei un număr nedefinit de ani, există posibilitatea ca, trecând printr-un nor molecular, să devină el sămânță pentru alte generații de stele și planete. La fel de bine, poate deveni materie de consum aflată la dispoziția altor arhitecturi superioare din lanțul trofic galactic. Despre vârsta probabilă de existență a Pământului sunt mai multe teorii luate în calcul însă, eu merg pe varianta că, va scăpa colapsului gravitațional al heliului, și va însoți Pitica Albă zeci sau chiar sute de miliarde de ani (cel puțin 120 cicluri de revoluție galactică, cât se presupune a fi viața arhitecturilor stelare), împărțându-se astfel împreună cu steaua sa, același destin imprezibil.

5. Apariția și evoluția vieții de pe Pământ

Încă de la terminarea formării planetei, de acum 4 miliarde de ani, reacțiile chimice dintre elementele structurii sale, aflate sub o multitudine de factori interni și externi caracteristici (presiune, temperatură, gravitație, magnetism, câmpuri electrice, radiații diverse), prin abiogeneză au apărut primele molecule cu autoreplicare, cunoscute ca cianobacterii, la început în mări și oceane, ca ulterior să se răspândească și pe suprafața uscatului.

După o jumătate de miliard de ani mai târziu, a apărut ultimul strămoș comun al vieții de pe Tera (din specia eucariotelor cianobacteriene). Prin urmare, în atmosfera primordială, acumulându-se oxigen molecular (rezultat al fenomenului de fotosinteză) care, interacționând cu radiația solară ultravioletă, a permis ca această energie să fie consumată direct de către formele de viață primitive existente, ajutate fiind de apariția stratului de ozon protector împotriva radiațiilor cosmice dăunătoare vieții.

Unele ipoteze sugerează că viața ar fi putut să înceapă în zonele hidrotermale de pe fundul oceanelor care, au oferit condiții mai stabile în timpul marelui bombardament târziu suferit de planetă în drumul ei, prin coliziuni intense cu asteroizi și comete. De comun acord, oamenii de știință au ajuns la concluzia că toate organismele vii de pe Pământ ar fi avut un singur strămoș universal, deoarece ar fi practic imposibil ca două sau mai multe descendențe separate, să se fi dezvoltat independent, având în vedere mecanismele biochimice comune extraordinar de complexe, echivalente cu viața.

Organismele multicelulare la rândul lor formând colonii, au devenit din ce în ce mai specializate prin ajutorul acordat de stratul de ozon care, absorbind radiația ultravioletă periculoasă, au colonizat întreaga suprafață a uscatului.

Condițiile microclimatice, factorii fizici, chimici și de temperatură (+/- 50 de grade Celsius, în jurul punctului de triangulație al apei), au făcut ca viața să se bazeze exclusiv pe apă și pe chimia moleculară a carbonului.

Nu există niciun alt element chimic mai stabil și mai versatil în același timp decât carbonul, care să ofere optimizarea reacțiilor chimice pentru substanțele complexe necesare vieții, putând fi ușor extras și refăcut continuu, în special din bioxidul de carbon existent.

Un alt solvent elementar bun pentru legăturile chimice complexe în afară de apă, ar fi fost amoniacul lichid, vorbind despre o biochimie alternativă a vieții care, netriumfând aici, poate sta totuși la baza vieții pe alte planete sau, sateliți din sistemele stelare ale galaxiei însă, cu o viteză de reacție mult mai lentă și la temperaturi foarte scăzute. Vin cu acest exemplu pentru a demonstra faptul că, prin infinitele sale

manifestări, forța vieții poate străbate și împânzi, întregul Univers.

Pe Pământ, modul în care a apărut viața din substanțele chimice elementare nevii și, ființarea ei prin organisme biologice complexe, pentru a fi detectată trebuie să îndeplinească trei caracteristici:

- autoreplicarea, sau capacitatea unui organism de a produce descendenți asemănători;
- metabolismul, sau capacitatea de a se hrăni și de a se regenera (repara);
- membranele celulare externe, care să permită pătrunderea hranei și eliminarea deșeurilor.

În acest context știința a dezvăluit că la baza vieții stau proteinele, definite ca substanțe organice complexe, compuse din carbon, hidrogen, oxigen, azot, sulf, etc., esențiale structurii protoplasmei celulelor de la animale și vegetale.

O serie de experimente începând cu 1997, pentru obținerea proteinelor din materiale anorganice, au necesitat temperaturi de peste 100 °C și presiuni moderate, pe baza faptului că se cunoștea despre existență vieții în medii de până la 7 kilometri sub rocă. Prin urmare, s-a sugerat că sinteza autosustenabilă a proteinelor ar fi putut să apară pe fundul mărilor și oceanelor, în apropierea orificiilor hidrotermale.

În perioada incipientă, proteinele au servit la dezvoltarea unor serii complexe de molecule ARN (acidul ribonucleic) având capacitatea de creștere, întreținere și autoreplicare, ducând la ipoteza unor forme de viață anterioare existente ca indivizi, nu și ca specii. Având o stabilitate vibrațională redusă, prin evoluție transcedentală, ARN-ul a fost înlocuit cu ADN-ul (acidul dezoxiribonucleic), mult mai

stabil, putând construi genomuri lungi, extinzând practic gama pe care o poate avea un singur organism însă, nu total.

Cu toate că ADN-ul se află în nucleul celular cu rolul de a păstra informația genetică, rolul ARN-ul, în special ARN-ul mesager, fiind o copie a unui fragment ADN, transportând mesajul din nucleu în citoplasmă, este folosit pentru a fabrica proteinele esențiale în construirea, repararea și funcționarea tuturor structurilor din corp, de la enzime și hormoni, până la mușchi, piele și organe.

Mai mult decât atât, ARN-ul nu doar că indică ce proteină trebuie produsă ci, și când, și în ce cantitate. Astfel, producția de proteine este strict reglată, răspunzând în timp real nevoilor celulare.

Toate aceste dovezi științifice sugerează că primii atomi și primele molecule ale vieții s-au format pe Pământ odată cu apariția lui, fapt ce ne conduce la ideea că, sub auspiciile Rațiunii Supreme se creează continuu (oriunde sunt îndeplinite anumite condiții), arhetipuri de viață materială autosustenabilă într-o infinitele de forme.

De aici s-a dezvoltat și teoria Panspermiei, prin care există posibilitatea ca formele de viață primare să circule libere prin galaxie pe corpuri mici, după coliziunile dintre planete, comete, asteroizi... etc., contaminând practic cu micro-organismele pe care le poartă, orice întâlnesc în cale în mod natural.

Experimentele de pe stațiile științifice orbitale au demonstrat că, unii spori de microorganisme pot supraviețui șocului expulzării în spațiu, și unii dintre ei chiar pot supraviețui expunerii la radiațiile cosmice periculoase, timp de cel puțin 8 ani, suficient cât să ajungă la corpurile cerești apropiate.

Așadar, de la apariția vieții pe Pământ și până în zilele noastre, nu putem discuta nimic despre evoluția acesteia ne-

luând în calcul traseul străbătut de planetă în Sistemul Solar din care face parte, prins inevitabil și acesta în ciclurile sale de rotație, revoluție și precesie în jurul centrului galactic.

Dacă Soarele face o rotație completă în jurul centrului galactic al Căii Lactee în aproximativ 0,25 miliarde de ani, în cei 4,5 miliarde de ani tereștri, a efectuat 18 cicluri complete, adică 18 ani solari. De aici putem concluziona că, în tandem înconjurând de 18 ori galaxia, la fiecare rotație completă, în interiorul Sistemului Solar au avut loc schimbări semnificative ale factorilor perturbatori deci, cu efecte în lanț și asupra Pământului (de masă, gravitație, climă, radiații, etc).

În acest context impacturile imprevizibile cu obiectele apărute pe drum, au produs transformări complexe în evoluția vieții, plecând de la extincții în masă și mutații în structura ADN-ului de la animale și plante, până la saltul lor evolutiv din prezent. Fenomenul în sine fiind sub controlul autorității Rațiunii Supreme, nu s-a pus în niciun moment problema asigurării informațiilor atât de necesare regenerărilor biologice, după fiecare ciclu de viață.

Așadar, în primii doi ani solari din cei 18, (aprox. 500 milioane de ani tereștri) au apărut cianobacteriile eucariote, recunoscute ca fiind promotorii vieții din mări și oceane, cu predilecție în zonele hidrotermale ale planetei.

În următorii 8 ani solari (aprox. 3,2 miliarde de ani) s-a format atmosfera respirabilă pe care o cunoaștem, odată cu migrarea vieții pe uscat și apariția primelor organisme vertebrate. Viața sub forma de acum, a rezultat în urma evoluției de pe parcursul ultimului miliard de ani (4 ani solari), cunoscând nenumărate mutații și transformări.

Se presupune că ar fi suferit câte două extincții în masă pe ciclul solar deci, aproximativ 36 de extincții care au accelerat evoluția, trecând de la grupuri de organisme existente, la altele mutante, acestea din urmă devenind domina-

toare. Biodiversitatea din registrul fosil prin numărul de genuri distincte în viață la un moment dat, a oscilat în timp în funcție de trecerile prin extincții: la început cu frecvență mai mică (0,5 miliarde de ani) ca în prezent tendința biodiverseității să devină mai rapidă, de până la 0,2 miliarde de ani.

Acum 66 milioane de ani la sfârșitul Cretacicului, ca urmare a unui cataclism cosmic prin care Pământul a fost lovit de un asteroid în regiunea Peninsulei Yucatan, a avut loc și ultima extincție în masă. În urma acestui cataclism, aprox. 17% din toate familiile de viețuitoare, 50% din toate genurile și 75% din toate speciile au dispărut, iar animalele care nu prezentau mijloace de locomoție, au fost reduse la 33%.

Și cum biodiversitatea se recuperează între 5 și 30 milioane de ani după o extincție în masă, deocamdată ne aflăm într-o așa-zisă perioadă de acalmie.

Deoarece în ziua de azi sunt în plină dezbatere două concepte controversate despre apariția vieții pe Pământ (Creația divină / Evoluția naturală), este loc destul și pentru o a treia opinie sub denumirea de, teoria „Intervenționistă”.

- primul concept întreținut asiduu de către grupurile de credincioși fundamentaliști care, considerând Tora, Biblia, Coranul, Bhagavad-Ghita ș.a. ca fiind nu numai cărți de morală și religie, ci și despre facerea lumii, ele eludează cercetarea științifică. În acest caz, susținătorii lor sunt interesați doar să-și apere privilegiile prin păstrarea puterii și a influenței asupra maselor. Creaționiștii resping ideea evoluției prin selecție naturală și susțin că, speciile sunt fixe și nu s-au transformat de-a lungul timpului fiind eterne, ca rezultat firesc al intervenției divine.

- conceptul evoluționist, exclude din start creația divină, promovând ideea că: stelele, planetele, ființele luate ca atare, în dezvoltarea lor graduală de la formele simple către cele mai

complexe, se bazează de la o generație la alta pe variația și evoluția lor continuă prin selecție naturală.

- teoria intervenționistă o voi trata separat în paragraful următor.

Pe undeva, adevărul le include pe toate trei, deoarece remanențele vibrației spirituale sub formă aurei personalizate (atât la elementele minerale, cât și la structurile vii), aflate fiind sub autoritatea Rațiunii Supreme, orice este posibil prin însăși permisivitatea infinită a acestei autorități.

6. Apariția omului și teoria intervenționistă

Din dezbaterile științifice și pe baza probelor arheologice folosite ca argumente, s-a ajuns la concluzia că oamenii moderni au evoluat dintr-o linie străveche a unor mamifere mari, cu mers biped vertical, ce poate fi urmărită până la peste 6 milioane de ani în urmă. De asemenea, s-a constatat că, la cele mai vechi hominide având atunci creierul de dimensiunile cimpanzeilor actuali, a existat o creștere de patru ori a lui în ultimele 3 milioane de ani, fapt ce pune oarecum la îndoială cele două teorii (Creaționistă și Evoluționistă), lăsând loc teoriei „Intervenționiste”, justificată de-altfel prin mutațiile genetice inexplicabile care au condus la „Marele salt înainte” intelectual și cultural-tehologic, de acum peste 2,5 milioane de ani, prin modificările neurologice speciale, care nu se regăsesc la fosilele celorlalte mamifere.

Lucrurile privite astfel ne pot conduce la ideea că, omul sub nicio formă nu a evoluat din maimuță ci, în cel mai fericit caz ar fi avut un strămoș comun asupra căruia „Cineva” sau „Ceva”, ar fi intervenit direct și în mod repetitiv asupra

structurii sale ADN, pentru a direcționa o nouă linie de evoluție, spre omul modern de astăzi.

Reîntorcându-ne la perioada luată în discuție, privind funcționarea creierului și dezvoltarea sistemului nervos central, crescând sensibilitatea organismelor la stimulii interni și externi, s-a prefigurat o stare corticală particulară, marcând conștientizarea persoanei proprii, raportată la factorii de mediu naturali. Tot în această perioadă pot fi menționate și transformările structural-organice suferite de către hominide, care au condus la un comportament social complex, în paralel cu dezvoltarea limbajului și a conștiinței primare de sine, vizavi de creșterea abilităților în procurarea și prelucrarea hranei. Expansiunea activității cerebrale, a condus la creșterea inteligenței, adică a capacității individuale de a înțelege ușor și bine fapte, evenimente, fenomene, lucruri, și de a selecta ce este esențial, rezolvând astfel într-o logică coerentă problemele, situațiile aleatorii și nu în ultimul rând, a cazurilor de pericol.

Întrucât evoluționiștii au mers pe conceptul că, apariția primelor unelte de muncă a condus la această evoluție, ultimile descoperiri arheologice au dezvăluit exact contrariul. Cercetând și evaluând craniile fosilelor din diverse regiuni ale globului, oamenii de știință au concluzionat faptul că, apariția primelor unelte de muncă, a primelor arme și ustensile, este posterioară expansiunii activității cerebrale a indivizilor și a grupurilor de hominide luate în calcul.

Un salt înainte al dezvoltării umane l-a constituit descoperirea și utilizarea focului cu aproximativ 1,5 milioane de ani în urmă, de către speciile de hominide (*Homo erectus* și *Australopithecus*) găsindu-se în acest sens urme de prelucrare în vetre de foc. Astfel, strămoșii noștri au avut posibilitatea să supraviețuiască în condiții mai ostile, focul consti-

tuind și o armă superioară de apărare împotriva marilor prădători.

Legătura dintre biologie și comportament se dovedește a fi foarte strânsă: cel mai timpuriu hominid a produs unelte foarte simple. Urmează apoi două salturi în complexitatea lor prin *Homo erectus* și *Homo sapiens archaicus*, în urmă cu cca. 0,5 milioane de ani, după care evoluția a stagnat fără niciun motiv explicabil, până în urmă cu aproximativ 35 000 de ani, când, se manifestă un nou salt cultural. Deci evoluția finală a omului modern este cuprinsă între 500 și 35 de mii de ani.

Revoluția culturală s-a concretizat de asemenea și prin uneltele de formă evoluată (peste 100 de tipuri cunoscute) utilizând osul și cornul de animale, favorizând în felul acesta apariția armelor și a îmbrăcăminții elaborate, a primelor desene și picturi rupestre, figuri sculptate, etc.

În paleoliticul superior, inovația a reprezentat reperele arheologice principale care să adevărească atingerea nivelului de cunoaștere, caracteristic omului modern. Întrucât oamenii de știință nereușind să găsească explicațiile logice ale acestor salturi, mulți dintre ei au venit cu varianta unor mutații în structura lanțului ADN, provocate de diverși factori interni sau, externi planetei, prin experimente genetice pe genotipul natural existent.

Arheologia modernă pare să le dea dreptate în acest sens aducând la cunoștința publicului că, cel puțin în ultimii 50 de mii de ani (incluzând ultima glaciațiune), pe Pământ sunt cunoscute civilizațiile presumeriene (Atlantida, Jemdel Nasr, Ubaid), civilizațiile sumeriene (Sumer, Akkadia, Babilon, Asiria) și civilizațiile antice recente (Egipt, Grecia, Roma, etc.), care au prefigurat lumea contemporană.

De asemenea, apariția credințelor religioase în perioada neoliticului și perpetuarea acestora până în zilele

noastre, nu face altceva decât să-mi întărească conceptul Intervenționist în actul creator, prin aflarea din cărțile și scrierile vechi despre zeități venite din cer, unele zugrăvite cu figuri umane sau, mixte (de om și altceva) cu capacități superioare, spre a ve-ghea asupra fertilității, dezvoltării agriculturii, metalurgiei și a tehnologiilor vizând mijoacele de trai.

Chiar și costumația lor, așa cum este reprezentată în picturile rupestre mai vechi de 40 de mii de ani, este aproape identică cu cea a astronautilor moderni.

Așadar, interferențele civilizațiilor decalate substanțial ca nivel de dezvoltare, a condus fără echivoc și la intervenții (experimente) în structura lanțului ADN uman, sărind practic peste câteva cicluri de evoluție naturală a acestuia.

Mai nou, o dată cu dezvoltarea științelor și tehnologiilor din zilele noastre, cercetătorii ajunși în pragul de a efectua experimente pe lanțul ADN, sunt tentați și ei să facă ameliorări care, cu siguranță că pe lângă unele efecte benefice, pot provoca însăși dispariția speciei umane.

Așadar, factorii care pot modifica ADN-ul uman i-am clasificat astfel:

- factori naturali variabili (presiune, temperatură, gravitație, radiați de orice fel);
- factori chimici care să schimbe caracteristicile mediului ambiant ;
- factori biologici sau, de altă natură purtând sintagma de intervenții artificiale.

Modificările genetice în sensul cel mai larg al cuvântului sunt mutații ce se produc la nivelul genelor, al cromozomilor sau al altor constituenți celulari purtători ai eredității, deci schimbări ale genotipului. Din punct de vedere al semnificației lor în relațiile organismului cu mediul ambiant,

ca și în procesul general al evoluției, se împart în două mari categorii:

- mutații gametice germinale, cunoscute ca fiind motorul evoluției atunci când urmează calea naturală a creației potrivit ciclurilor astrale;
- mutații somatice, determinate de modificările aleatorii privind organele biologice interne în funcție de factorii mai sus menționați, inclusiv cei de natură chirurgical-intervenționistă.

Pe calea naturală potrivit ciclurilor astrale, la organismele care au la dispoziție o alimentație sănătoasă, li se vor regenera continuu fiecare celulă sau organ, sub autoritatea rației trinitice atribuită de Rațiunea Supremă. În cazul în care apar variații majore ale oricărui factor de mediu, Rațiunea Supremă fiind singura în măsură să ajusteze timbrele armonice sub egida noilor echilibre, va modifica și structura ADN-ului organismelor vii, cu consecințele ei imediate în arhitecturile biologice spre a le putea asigura existența.

În fiecare clipă celulele din organismul nostru mor și altele se nasc. Corpul uman se află într-o permanentă primenire, ceea ce este vechi și uzat fiind înlocuit cu țesuturi tinere, având astfel extraordinara capacitate de autogenerare. Și cum celulele corpului sunt diferite, ca atare și organele se înviesc pe ritmuri diferite. Mergând mai departe pe firul cercetărilor biologice, s-a ajuns la concluzia că, celulele roșii parcurg un ciclu complet de viață în patru luni, cele albe într-un an, pielea se schimbă o dată la trei săptămâni, colonul la patru zile, oasele la peste zece ani. Excluzând oasele care sunt de natură minerală, o dată la șapte ani se cam termină de regenerat toate celulele din corp, redevenind astfel un corp nou.

O lungă perioadă de timp s-a considerat că inima nu are capacitatea de a se regenera însă, după un studiu recent,

descoperindu-se că este dotată cu celule stem, s-a ajuns la concluzia că întinerește și ea o dată la 20 de ani, adică între patru și cel mult șase întineriri într-o viață de om. După vârsta de 35 de ani, inima obosește și își rărește bătăile, numărul maxim de contracții pe minut scăzând cu una pe an. De asemenea, inima se micșorează cu o medie de 0,3 grame în fiecare an, pompând tot mai puțin sânge în corp. La fel ca toți ceilalți mușchi, inima rămâne în formă cu exerciții fizice și o alimentație corespunzătoare.

Ceea ce trebuie neaparat să se știe este faptul că, într-un an masa celulelor moarte la un individ adult, este egală cu masa celulelor vii. Și cum durata biologică de viață maxim acceptată este de 120 de ani, ne putem organiza conștient viața în vederea atingerii acestui parametru, în funcție și de calitatea alimentelor consumate.

Așadar, omul privit ca individ este unic, cu un destin unic, irepetabil din punct de vedere al timpului, prin însăși complexitatea și irepetabilitatea caracteristicilor factorilor săi de mediu din spațiul alocat.

De subliniat este și faptul că întreaga informație acumulată despre toate speciile de pe pământ fără discriminare, nu se risipește ci rămâne angrenată definitiv în realizarea echilibrelor privind demersul creaționist ulterior. Se probează încă o dată veridicitatea Legii de conservare a materiei, prin care se spune că, în natură nimic nu se pierde ci totul se transformă. În urma acestui adevăr adaug și eu faptul că, în spațiul creației universale, nimic nu rămâne neocupat, totul are o conotație transcendențială pe linii de evoluție distincte, sub autoritatea Conștiinței și Discernământului infinit al Rațiunii Supreme.

7. Conștiința și discernământul ființelor

Indiferent de unde și cum ar proveni reprezentările noastre în raport cu influența factorilor obiectivi externi sau, interni, ele au la bază informațiile receptate de organele biologice de simț aferente fiecărui individ în parte, ținând cont de variabilitatea sensibilității la stimuli diverși.

Conștiința sau, conștientizarea tuturor informațiilor absolut necesare unor corelații logice, spre a obține reprezentări obiective ale spațiului existențial în care ne găsim, definește o facultate a simțului interior general de analiză, numit Intellect. Prin urmare, Intelectul este o capacitate individuală de a cunoaște, de a avea o activitate rațională, și de a opera cu noțiuni. De asemenea, fenomenele petrecute în timp și determinările lor pe baza organelor biologice de simț, le putem recunoaște prin noi înșine la nivelul scoarței cerebrale doar, dacă, admitem existența unei inteligențe cvasi-generalizată, fără de care niciun raționament nu poate fi posibil.

Revenind la om, de aici și până la a avea o reprezentare obiectivă a unor acte, fapte, fenomene, lucruri, prin cunoaștere intelectuală, este absolut necesară unirea tuturor informațiilor într-un concept general sintetizat, spre a înțelege ce înseamnă „Conștiința”.

Biologic vorbind, conștiința reprezentând o expresie neuro-biologică a percepției de sine, a creat substratul „Conștiinței” care, la rândul ei a activat direcțiile de acțiune ale eului interior, prin internalizarea regulilor exterioare, ca o capacitate proprie de judecată și autocontrol. Prin autocontrol, eul interior a sărit deja la un alt nivel, numit „Discernământ”. Din punct de vedere juridico-social, discernământul este un atribut propriu ființelor superioare, de a distinge și a înțelege corect unde și când, se află între diferite stări sau si-

tuatăii, având responsabilitatea directă asupra voinței de a lua decizii în mod conștient.

Așadar, conștiința personalizată a Eului, capătă valențe metafizice, interferând direct cu fluxul de informații al aurei Rațiunii Supreme, singura în măsură să-i acceseze codul identității de spirit. Transferul informațiilor dintre corpul uman și rația lui de aură care-l împresoară, se realizează prin cel mai interactiv organ neurobiologic din univers, cunoscut sub numele de creier. Scopul acestuia fiind să realizeze în mod special legătura dintre divinitate și om, prin intermediul gândurilor, a fost organizat să transpună informațiile simțurilor în biocurenți până la nivelul scoarței cerebrale.

Aflându-ne aici în zona câmpului psihic personal, acesta prin interferență cu spațiul metafizic va pune informațiile la dispoziția Rațiunii Supreme. Din această zonă, comenzile de răspuns spiritual, venite sub forma altor gânduri ca soluții, vor determina inducerea biocurenților aferenți de la nivelul creierului spre organe, în vederea realizării echilibrelor viitoare, până la ultima celulă din corp.

Așadar, conștientizarea, conștiința și discernământul propriu, capătă în felul acesta valențe metafizice. Mergând mai departe, putem deduce că, realitatea existențială a infinitelor elemente, entități, arhitecturi (mai mult sau mai puțin inteligente), oscilează continuu atât în interiorul, cât și în afara lor, între forma și lipsa formei, spre a realiza ceea ce este creat.

Cercetătorii din domeniul fizicii cuantice, prin ultimele descoperiri, ne argumentează acest fapt. După cum se știe, tot ce se află în universul existențial stă cufundat într-un câmp care nu se poate vedea și nici măsura cu instrumentele științifice actuale, constituind așa-zisa slavă celestă, în care circulă informațiile de orice natură până la nivelul lor pur.

Pe baza acestui raționament, gândurile noastre fiind de natură metafizică, vor fi transpuse ulterior în idei care, însumate la nivelul unei comunități, se pot transforma în credințe. Aceste credințe la rândul lor pot influența demersul realității cuantice, presupusă a fi izvorul lumii materiale.

În concluzie, este absolut necesar să învățăm din mers prin cultură și educație cum să ne folosim de talanții extraordinari de puternici cu care suntem înzestrați, pentru îndeplinirea rolului ce ni s-a atribuit în demersul ascetic al trăirii.

Ca să fiu și mai explicit, ceea ce ne dorim să căpătăm din câmpul cuantic nouă înșine într-o perfecționare, se va și realiza: organe biologice mai eficiente, trup mai sănătos, forme mai frumoase, pe care să le transmitem generațiilor viitoare.

Pentru realizarea acestui demers, Demiurgul a creat în mod gradual și structura biologică a organelor proprii de simț pentru fiecare viețuitoare în parte, care să le asigure interoperabilitatea legăturilor psiho-somatice atât între ele, cât și în relația lor colectivă cu Rațiunea Supremă, după cum urmează:

- văzul, realizat prin intermediul ochilor, în care lumina refletată direct sau indirect de către obiecte, este receptată organic (iris, corneă, retină) spre a fi transformată în biocurenți care, ajunși la creier pe culoarul nervilor optici, să redea și aparența lor obiectivă. De luat aminte este faptul că, lumina albă fiind compusă din trei culori fundamentale (roșu, verde, albastru în diverse combinații), pentru a fi vizualizată întreaga paletă coloristică a obiectelor, ochiul a fost dotat și cu celulele specializate de pe retină, care să transmită prin biocurenți la creier, toate informațiile obținute într-un mod cât mai detaliat.

În cazul în care din diverse motive omul își pierde vederea, celelalte simțuri se vor acutiza, încercând să-i acopere acest handicap.

- auzul, realizat prin intermediul unui sistem complex fizico-biologic, aflat în interiorul urechii, este organizat să preia unde atmosferice concentrându-le în lobi și, trimise apoi prin canalul auditiv extern la membrana timpanului. De aici vibrația sonoră, printr-un alt set de organe specializate din urechea medie (ciocanul, nicovala, scărita), va fi transmisă până la organul lui Corti (urechea internă) unde, va fi transformată în impulsuri electrice. Structura vestibulară din urechea internă este de asemenea importantă și pentru menținerea echilibrului, deoarece conține receptori specializați care să transmită prin sistemul nervos informații de acest gen. Echilibrul ajută la controlul mișcărilor și la prevenirea căderilor, fiind esențial în activitățile zilnice, precum mersul.

- simțul tactil, este primul care apare la oameni și se bazează pe o serie de senzații în comunicarea cu creierul, prin intermediul unor neuroni specializați la nivelul pielii (de presiune, temperatură, vibrații, durere, etc).

- mirosul este obținut cu ajutorul cavității olfactive, aflată la baza de sus, nazală. La fel ca și celelalte simțuri, terminațiile lui nervoase transmit prin biocurenți informațiile către creier.

- simțul gustului este reflectat de papilele gustative aflate pe limbă, zona gâtului, epiglotă, cavitatea nazală și esofag. Experiența gusturilor (amar, acru, sărat, plus combinații ale acestora) are finalitate doar după ce întreaga informație de pe toate zonele limbii este transmisă către creier. O altă parte a papilelor gustative care reacționează la un singur gust, au și scopul să transmită informații despre intensitatea complexului gustativ.

În literatura de specialitate se vorbește și despre „al șaselea simț”, folosit atunci când cineva a observat ceva inconștient,

în sensul de percepție extrasenzorială precum: telepatia, clarviziunea, premoniția, etc. Din punctul meu de vedere aceste informații neprovenind din funcțiile organice ale corpului nostru biologic, simțul pus în discuție nu poate fi asociat celor cinci (unde acționează în principal biocurenții neuronali), deoarece intervenind altceva, precum un impuls metafizic din exterior, lucrurile capătă o altă conotație.

Mulți cercetători au considerat glanda Epifiză (pituitară), ca fiind organul de detecție în cauză însă, fără a avea o dovadă științifică elaborată, mă voi rezuma doar la faptul că are un rol biologic bine definit, pe care îl voi prezenta mai târziu.

8. Informația și rolul simbolurilor ei în comunicare

Corpul omenesc este compus în principal din patru elemente: oxigen, carbon, hidrogen și azot, care alcătuiesc aproximativ 96% din masa lui celulară. Pentru a-și îndeplini funcțiile necesare supraviețuirii, acestea sunt completate de micro și macroelemente minerale (compusi diverși de calciu, potasiu, fosfor, sulf, fier, zinc, iod, mangan, cobalt, cupru, molibden, etc). Trebuie să subliniez faptul că mineralele, calitatea aerului și a apei cu care ne alimentăm fiind interconectate, de-a lungul vieții au un rol definitoriu privind evoluția stării noastre generale de sănătate. O calitate slabă a aerului poate conduce la boli respiratorii și cardiovasculare din cauza poluanților (de genul monoxidului de carbon și a metalelor grele), iar calitatea apei fiind influențată de mineralele pe care le dizolvă, are și ea asupra organismului, aceleași conotații.

Din acest punct de vedere, locurile sau, arealurile de conviețuire umană, au fost și vor fi alese în funcție de bogăția

elementelor deținute la suprafață. Intrând în hrana oamenilor de zi cu zi, acestea conțin și informații de natură celestă, în primul rând din punctul de Singularitate al Pământului care, le preia în ordine ierarhică de la Singularitățile Soarelui și Găurii Negre galactice, pentru a alimenta și susține întregul spectru al forțelor generatoare de viață, de pe liniile astrale de evoluție.

Și cum bogăția elementelor și a mineralelor din orice zonă a Pământului, vizavi de complexitatea legăturilor dintre ele, împreună creând suportul biologic al umanității, ne vom pune firesc întrebarea: Cum se realizează practic o viață spirituală în sânul unei comunități?

Răspunsul ni-l va da doar atribuirea codurilor unice de către Rațiunea Supremă, pentru fiecare ființă în parte (raportată la nivelul vibrațiilor ei pure) în perfectă armonie cu angrenajul ciclic universal. Acest raționament mă conduce din nou la constanta universală Π , folosită de către Demiurg prin perioadele sale infinite, în a-și organiza și ordonanța temporal actul creator. Cele cinci simțuri strict necesare supraviețuirii dar, participante în mod direct la evoluția cantitativă și calitativă a informațiilor oferite, au suferit numeroase adaptări, transformări, etc, generând prin ele însele îndeletniciri până la nivel de artă.

În felul acesta, ochiul prin acuratețea informațiilor de natură electromagnetică (lumina vizibilă), a determinat apariția artelor vizuale, auzul prin mișcările vibraționale ale aerului înconjurător a artelor sonore (fonice), gustul a artei culinare, mirosul a artei olfactive, simțul tactil a îndeletnicirilor privind sănătatea trupului, a sportului și a tot ce ține de contactul fizic la modul general.

Dezvoltarea psihomotorie reprezintă așadar, felul în care se combină și evoluează abilitățile de mișcare ale unui om, în raport cu gândirea, înțelegerea și limbajul folosit în

interacțiunile sale sociale de-a lungul vieții, începând cu nașterea, până la nivelul lui de adult.

Revenind la subiectul avut în discuție, diversitatea alimentară este esențială pentru sănătatea organismului, deoarece asigură aportul complet de nutrienți necesari, de la vitamine și minerale, până la proteine și fibre, contribuind la prevenirea bolilor și la menținerea stării de bine pe care ne-o dorim cu toții. Indiferent de statut, situație sau, vârstă, sănătatea în general are o legătură directă și cu exteriorul nostru.

Din acest punct de vedere omul nu numai că interacționează cu ceva sau cu cineva, dar și reacționează conform factorilor externi pe care-i găsește diferiți sau, îi percepe diferit. Mă refer aici atât la factorii din arealul specific de manifestare, cât și la cei personali (ocupația, cultura, etc).

Și cum comunicarea la nivel abstract se face pe baza unor simboluri care să definească anumite stări, acestea pentru a fi înțelese este necesar să le cunoaștem structura și semnificația:

- structura, reprezentând un complex informațional capabil să producă efecte prin gânduri, idei, concepte;
- semnificația, reprezentând sensul și scopul a ceea ce vor să atingă;

Există atât de multe simboluri cu semnificații specifice care, deși exprimate în mod diferit, pot conduce uneori la același rezultat. Cert este faptul că, simbolurile țin mintea cuplată la adevăr însă, nefiind ele adevărul, utilizarea lor poate fi aleatorie. În acest context, fiecare civilizație, fiecare epocă, popor sau națiune în parte, au produs propriile lor simboluri. Noi ca ființe sociabile ce interacționăm și relaționăm în cea mai mare parte a timpului prin intermediul organelor de simț, putem spune că, fără ele viața de pe Pământ ar fi inutilă sau, de prisos. În concluzie, transmiterea și recep-

tarea pe cale naturală a informațiilor de strictă necesitate prin limbaj, semne, gesturi simbolice, texte scrise, etc, reprezentă de fapt, modul obiectiv de realizare al artei comunicării.

Limbajul (vorbirea), este principala formă de interconectare umană, permițând transmiterea de mesaje strâns legate de gândire, ajutând practic la elaborarea de idei. Acest termen de multe ori utilizat ca „limba în vorbire”, se referă la funcția simbolică a limbii de a fi un instrument al comunicării vocale, prin care oamenii își transmit informații pe calea aerului.

Analizată din punct de vedere biologic, limba împreună cu plămânii, faringele, laringele, corzile vocale, cavitatea bucală, buzele feței și, zonele din creier direct implicate în acest proces complex, realizează practic aparatul biologic al vorbirii.

Gândurile și ideile aparținând spațiului metafizic (unde informația asigură echilibrul spiritual fără excepție), aduse până la nivelul lor pur de către aura proprie spirituală spre a deveni soluții la ceva, se întorc înapoi la creier unde, de la nivelul scoarței cerebrale prin biocurenți, vor activa întregul aparat biologic avut în discuție, spre a genera efecte comunicative sub următoarea schemă:

- plămânii vor participa cu aer la emiterea de sunete;
- omușorul (lueta) va asigura fluxul de aer necesar corzilor vocale;
- mușchii corzilor vocale prin întindere și contracție, vor asigura tonalitățile sonore;
- cavitatea bucală va avea rolul de rezonanță și amplificare;
- limba va fi folosită în articularea vocalelor și consoanelor;
- buzele, vor finisa și elibera prin expresivitatea feței întreaga arhitectură fonică către ascultători.

Revenind la noțiunea de limbă, ca un sistem abstract de comunicare verbală între oameni, limbile actuale cunos-

cute au în general și o formă grafică (limba scrisă). Sunetele articulate exprimând vocale și consoane cu frecvențe specifice, în diferite aranjamente devin silabe, silabele cuvinte, cuvintele propoziții, fraze, texte de manuscris, etc.

Este deosebit de important a se menționa faptul că, atât limbajul vorbit, cât și cel scris, reprezintă împreună darul spiritual cel mai de preț oferit de Creator oamenilor, în vederea socializării lor colective. În absența limbii, modul de gândire, de acțiune și în general tot ce înseamnă civilizația pe care o cunoaștem, ar fi avut un cu totul alt destin.

9. Liberul arbitru și rolul creierului în arhitectura realității universale

De-a lungul mileniilor într-o lume în care oamenii au căutat răspunsuri la marile întrebări existențiale, singura facultate omenească unanim acceptată să dea soluții în acest sens a fost și va rămâne Conștiința, întrucât prin ea (reunind toate conotațiile unei înțelegeri profunde a realității universale), s-a ajuns în mod firesc la formarea sinelui propriu.

Așa cum am mai precizat că, fiecare element din univers poartă cu sine o inteligență nativă, la fel de bine se poate spune și că, fiecare dintre noi se naște din ceea ce există dintotdeauna, așadar chiar înainte de apariția Pământului pe care trăim în momentul de față. Privit ca o entitate duală (materie și spirit), omul capătă conștiință de la un anumit prag al evoluției sale în actul creator, chiar din aura Rațiunii Supreme, cufundat fiind în spiritul pur al acesteia.

Eu nu sunt adeptul biocentrismului, nici al big-bangului și nici al universurilor paralele, întrucât consider că însuși Demiurgul, este cel care ordonează evoluția trans-

cedentală a realității care, de fapt, reprezintă obiectivitatea eternă a Spiritului său Infinit.

Conștiința și Discernământul realității universale infinite aflate fiind sub autoritatea Rațiunii Supreme, nu pot ieși nici ele din context, indiferent de apariția sau dispariția arhitecturilor materiale create, întrucât totul oscilează transcendentă între a fi, și a nu fi, în spațiul metafizic al spiritului.

Conștiința nu este ceva personal, ci un aspect al realității inteligente, mai bine spus este esența divinității în sine, prin care nimeni și nimic nu poate dispărea, întrucât spiritul este legat definitiv de orice arhitectură metafizică sau, materială.

La rândul său, discernământul fiind un atribut propriu entităților superioare, de a distinge și a înțelege corect unde și când se află între diferite stări sau, situații, are responsabilitatea directă asupra voinței de a lua decizii în mod conștient.

Așadar, dacă conștiința are valențe metafizice, interferând direct cu fluxul infinit al aurei Rațiunii Supreme precum o bază infinită de date, discernământul oricărei entități este singura facultate psihică din universul real care să-i asigure luarea deciziilor asupra căilor de urmat.

Și cum aceste decizii nu sunt întâmplătoare ci sub autoritatea spiritului vibratoriu al Demiurgului, abia acum pot spune că lucrurile capătă sens.

În concluzie, dacă creierul uman a fost creat pentru a-și pune în valoare toate atribuțiunile de conștiință și discernământ de care este capabil (cu ajustările de rigoare, el fiind sub autoritatea celestă), atunci pe același principiu, întregul univers al realității materiale se comportă precum un organism viu, înglobând în sine toate entitățile posesoare de aceste facultăți. Se crează astfel o ordine în lanțul trofic universal, plecând de la cele elementare, până la cele galactice și

poate chiar, dincolo de ele, întreținută continuu prin Spiritul Rațiunii Supreme.

Pentru a putea trata corect acest subiect, trebuie să revin la faptul că, nicio forță a trinității dumnezeiești nu poate devia prin ea însăși de la legile proprii. De asemenea, nici conștiința umană bazată pe informațiile obținute prin simțuri, nu poate devia de la aceste legi, care stabilesc adevărul.

Analizând un fenomen din punct de vedere al efectelor sale de către un observator aleatoriu, adevărul despre el obținut prin acțiunea corelată a organelor de simț, nu apare decât la nivel de conștiință, așadar ca făcând parte din spațiul aparențelor metafizice. În dialectică se vorbește despre o logică obiectivă a aparențelor în momentul producerii actelor, faptelor, fenomenelor, lucrurilor în timp real, și de o logică subiectivă privind trecutul și viitorul acestora, ca aparențe virtuale.

Așadar, dacă despre trecut avem de-a face cu aparențele existente în memoria colectivă universală, despre viitor se poate spune că este susceptibil de a fi previzionat printr-un calcul complex de probabilități asupra unor experiențe petrecute, cu efecte majore asupra altora din prezentul răsfrânt pe viitorul în curs de desfășurare.

Centrul principal de memorie din creierul omului este hipocampusul (o structură biologică din sistemul limbic) care, sub acțiunea informațiilor primite permanent prin curenții neuronali de la organele de simț (în și din exteriorul corpului), provocând la rândul lor interferența câmpului psihic uman cu aura Rațiunii Supreme, va permite crearea câmpului propriu de spiritualitate. Prin existența și sub autoritatea acestuia, amintirile sunt înmagazinate pe termen lung într-o bază de date pe suport biologic, precum într-un stik de memorie. În momentul în care se apelează la acele informații (că sunt imagini, sunete, mirosuri, etc.), din postura de vibrații

electromagnetice, reintrate în procesul interferativ al câmpurilor ce alcătuiesc aura metafizică a corpului la modul propriu, vor face ca aparențele în cauză, accesate și evaluate la nivelul conștiinței eului individual, să fie reale.

Așadar, hipocampusul este crucial pentru consolidarea amintirilor prin învățământ și repetiție. Structura sa celulară a dobândit de-a lungul mileniilor plasticitate (capacitatea de reorganizare și remodelare continuă), ca un mecanism sofisticat de înmagazinare și arhivare atât a informațiilor trecute (amintiri), cât și cele generatoare de aparențe noi (în curs de producere). Problema majoră pe care o are această zonă din creier este sensibilitatea, fiind foarte vulnerabilă la factori diverși, ce pot conduce la boli majore în formarea amintirilor noi, și la vicierea celor vechi, afectând serios capacitatea de conștiință și discernământ a fiecărui individ în parte.

Vorbind acum de neuroplasticitate, pe lângă hipocampus care este arhivarul central al amintirilor, mai participă la procesul metafizic al ființării și alte părți din creier, precum: cortexul cerebral, cu rolul de specializare al amintirilor, cerebelul în stocarea abilităților motorii, amigdala implicată în memoria emoțională, etc., fapt ce ne poate conduce la ideea că întregul nostru corp, până la ultima sa celulă, este implicat direct în procesul complex al creației, având rolul fundamental de a pune la dispoziția Rațiunii Supreme în orice clipă, întreaga sa bază de amintiri.

Acestea analizate și procesate în funcție de necesitățile organice ale corpului, spre a-și continua evoluția (regenerarea celulară, apariția altor organe dacă este cazul), Rațiunea Supremă îi va recalibra stările metafizice, comandând în subsidiar de la nivelul scoarței cerebrale circulația biocurenților neuronalii privind reproiectarea, remodelarea, etc., adică evoluția structurală a întregului corp, până la nivelul său elementar. În acest context, rolul definitoriu îl joacă

celulele stem, prin faptul că au capacitatea de a se diviza, regenera, dezvolta și specializa, acționând ca un sistem natural de reparare al organismului. Ele asigură creșterea și repararea țesuturilor, înlocuind celulele deteriorate sau moarte dela om, începând încă din stadiul lui embrionar, până la sfârșitul vieții.

Celulele stem apar în mod constant și natural în corpul biologic prin realizarea echilibrului continuu (informațional și energetic), aflat sub autoritatea Rațiunii Supreme. Având rolul de celule constructoare, sunt depozitate în diverse stadii acolo unde este nevoie în corp: în țesuturi, în măduva osoasă, în lichidul plasmatic, țesutul adipos, în sânge și în cordonul ombilical. Organismul le folosește pe cele adulte pentru regenerarea și întreținerea specializată a întregului corp, inclusiv a oaselor și a sistemului imunitar. Celulele stem embrionare fiind în stadiul lor timpuriu de evoluție, având capacitatea de a se transforma în orice tip de celulă biologică, vor sta la bază dezvoltării fetoșilor din uterul matern.

Revenind acum la creier (considerat a fi arhitectura de tranziție și transfer a informațiilor dintre materie și spirit), acesta conține aprox. 90 de miliarde de neuroni, având la rândul lor mii de conexiuni (sinapse) cu alți neuroni învecinați, aferenți fiecărui tip de celule. Rețeaua complexă astfel formată cu peste 100 trilioane de sinapse, poate fi comparată cu numărul total de stele din Calea Lactee. Practic, memoria umană se poate spune că este nelimitată, putând stoca peste 3 petabyți de aparențe, adică echivalentul a 3 milioane de ore de videoclipuri.

Fiind o arhitectură de tranziție și transfer, deși poate procesa senzațiile dureroase, creierul însuși nu are receptori de durere, ceea ce explică faptul că, operațiile pe creier se fac uneori fără anestezie completă. După vârsta de 30 de ani, lu-

ând în considerare uzura, acestuia i se poate ameliora îmbătrânirea printr-o viață sănătoasă și activă a omului, atât din punct de vedere fizic, cât și mental.

Schimbând cadrul de referință al funcționării creierului, în exteriorul său, mișcările de rotație și revoluție ale Pământului controlându-i ritmul circadian la ciclul de 24 de ore, vor conduce la un aranjament stabil al dinamicii întregului complex biologic al corpului, incluzând aici perioadele de activitate și somn.

De asemenea, aceleași influențe astrale, conducând la un ritm al bătăilor inimii de una pe secundă, întregul mecanism a intrat în sarcina trunchiului său cerebral. În acest mod, informațiile primite din exteriorul corpului, respectiv tot ansamblul vibrațional al Pământului în raport cu cele șapte astre apropiate lui (Soarele, Luna, Marte, Mercur, Jupiter, Venus, Saturn), va fi continuu monitorizat, spre a întreține și a echilibra armonios dinamica interioară a vieții, cu cea exterioară ei până la nivelul intim.

Spre a fi mai explicit, voi ieși din context și mă voi apleca doar asupra interdependenței realității omenești, în raport cu locul ierarhic pe care îl ocupă în spațiul spiritual al astrelor galaxiei din care face parte. Așadar, un lanț trofic al vieții galactice privind realitatea curentă, poate fi definit ca o unitate trofodinamică în care informația (hrana metafizică la nivel de conștiință și discernământ), circulă între entități pe cel mult 3-5 direcții (verigi), rareori ajungându-se la un număr mai mare:

- prima verigă o constituie plantele (producătorii) care, transformă informația anorganică elementară, în informații de natură organică;
- a doua verigă o constituie viața în general, prin varietatea speciilor de pe pământ, având în vârful ei, conștiința și discernământul uman;

-a treia verigă este reprezentată de însăși Conștiința și Discernământul Pământului, privit ca o entitate vie, ce înglobează întreaga informație din interiorul și exteriorul său, până la limita ultimului element atmosferic;

- a patra verigă o constituie în ordine ierarhică Soarele care, preia, unifică și armonizează toate facultățile de conștiință și discernământ ale entităților din sfera sa informațională (atât ale ei proprii, cât și ale tuturor celor de pe planetele și sateliții planului eliptic);

- a cincea verigă și ultima din lanț, o constituie dirijorul, descompunătorul și analizatorul galactic (anume Punctul de Singularitatea al sferoidului stelei întunecate centrale), cu rolul de a gestiona și transforma toate informațiile de la miliardele de stele din sfera sa de putere (indiferent de ce natură), până la nivelul de la care, vor fi preluate și analizate spiritual de Rațiunea Supremă. Din acest moment, informațiile aduse la nivelul codului lor spiritual unic, își vor continua evoluția transcendențială menită a da consistență întregului act creator al vieții din interiorul galaxiei.

Observații:

- ceea ce trebuie neaparat să adaug este faptul că, întregul univers al realității, format dintr-o infinitate de galaxii străbătând câmpurile întrepătrunse (radiative, cuantice, subcuantice și metafizice până la nivelul undelor de natură spirituală), oferă entităților existente în el posibilitatea să intre în contact direct și nemijlocit cu Rațiunii Supremă, singura în măsură să le asigure evoluția până la orice nivel de conștiință și discernământ;

- adaug faptul că, în cazul speciei umane, în afară de cele cinci simțuri care îi asigură exercitarea liberului arbitru, cel deal șasele simț (extrasenzorial), prin cercetări științifice îndelungi, s-a ajuns la o concluzie parțială că, intră în atribuțiunile

glandei epifize. Aceasta prin secreția de melatonină, este responsabilă de reglarea somnului și a ritmului circadian.

Ce se cunoaște despre melatonină este faptul că, circulând prin sistemul ventricular cerebral, reglează starea de sănătate generală a organismului, inclusiv reglează nivelul de lumină ce ajunge la ochi. Începând să se dezvolte și să funcționeze încă din perioada prenatală, în care se presupune că este responsabilă de reglarea sistemului imunitar și a producției organismului de celule stem, atinge maturitatea în jurul vârstei de 18 ani, ca mai apoi pe la 40-50 de ani, să sufere calcificări și să fie asimilată de cutia craniană. Din acest moment începe și procesul natural de îmbătrânire al omului, cu toate tulburările aferente suferite de persoanele în vârstă, până la deces.

Revenind acum la cel de-al șaselea simț, întregul sistem nervos participă la recepția, transmiterea și prelucrarea continuă a informațiilor din exteriorul corpului, având o responsabilitate comună în fața așa-numitelor capacități extrasenzoriale (telepatia, telechinezia, clarviziunea, inspirația, flerul, etc.).

Dacă transmiterea și recepția informațiilor de orice natură se realizează în spațiul fizic la limita vitezei luminii de 300 de mii de Km/secundă, legăturile metafizice ale omului cu Rațiunea Supremă, sunt directe și instantanee, indiferent în ce parte a universului s-ar afla. Prin urmare, între Demiurg și Creație nu există intermediari. De aici se poate trage următoarea concluzie:

- Universul realității materiale este suportul obiectiv al vieții sub forma pe care o cunoaștem. Dacă îi vom atribui prin însumare, facultățile de conștiință și discernământ ale tuturor entităților din el, se va ajunge la ideea că, are Conștiință.

Întrucât este doar o dimensiune a actului creaționist, capacitatea acestuia de a avea și un Liber Arbitru, stă sub

autoritatea Rațiunii Supreme, recunoscută a fi singura în măsură să gestioneze transcedentalitatea liniilor de evoluție ale Infinitei Creații, din interiorul spațiului celest.

CAPITOLUL II

SPIRITUALITATEA UMANITĂȚII

A. NOȚIUNI GENERALE

1. Introducere

În termeni generali noțiunea de „spirit” având de-a lungul istoriei o serie de semnificații în concordanță cu nivelul de evoluție al conștiinței umane (de esență imaterială dar, omniprezentă în tot ce este viu), mi s-a întipărit ideea unei esențe ce se poate manifesta simultan ca minte și suflet, plecând de la o singură celulă (cu o conștiință elementară).

Aceasta evoluând în tandem cu structura sa organică (suportul material al minții și sufletului unei vietăți), întregul proces nu se poate realiza decât sub autoritatea unui Spirit Universal Infinit. Întrucât această abordare am considerat-o ca fiind adevărată, voi merge mai departe pe firul raționamentelor, să dezleg ce înseamnă de, fapt, spiritul uman.

Pornind de la ceea ce am spus în primul capitol că, ființa vie în general, având un caracter dual de manifestare (atât materială prin structura ei biologică, cât și metafizică

prin interferența vibratorie a conștiinței cu aura Rațiunii Supreme), pentru susținerea acestor afirmații, apelez la noțiunile de suflet, și minte. Dacă sufletului îi sunt atribuite caracteristicile stărilor care să-i ateste legătura cu esența divină, minții omului purtătoare de conștiință și discernământ (ca liberul său arbitru), nu-i rămâne decât rolul să gestioneze în funcție de circumstanțe informațiile și deciziile de luat privind propria-i existență.

Revenind la Spiritul Unic Infinit, ca la o entitate metafizică cvasigeneralizată, putem afirma că este capacitatea vitală a existențialității care, îmbrăcând și întrepătrundând materia, îi va da și conținutul obiectiv necesar de emoții, sentimente, senzații și stări. Aceste aspecte definitorii ale experiențelor metafizice umane, au fost catalogate de-a lungul timpului în patru categorii:

- emoțiile, ca fiind reacții automate, intense și de scurtă durată;
- sentimentele, reprezentând percepția conștientă a emoțiilor pe o durată mai lungă de timp;
- senzațiile, ca o expresie a experiențelor fiziologice;
- stările aleatorii, referitoare la o poziționare pe un anumit interval de timp a comportamentului personal, în funcție de acțiunile factorilor perturbatori, încercând să-și găsească un echilibru între emoții, sentimente și senzații.

Deoarece prin modul cum am catalogat aspectele realității și a conexiunilor lor transcendente, orice am spune despre spiritualitate în general, va avea serioase probleme din cauza caracterului subiectiv al omului de a privi lucrurile.

Trecând totuși, peste această problemă, m-am focusat pe aflarea scopului și a sensului vieții, printr-o reflecție profundă asupra sinelui meu interior, aflat în legătură cu ceilalți, cu natura și cu universul în care trăiesc. Dinamica vibratorie a spiritului evoluând în timp prin noi echilibre me-

tafizice, pot spune că, alternanța emoțiilor principale (bucurie, plăcere, satisfacție, încredere, anticipație, etc. vizavi de tristețe, frică, dezgust, ură, gelozie, surpriză, etc.), reprezintă o bază de trăiri de la care, prin combinarea lor se poate obține un anumit ansamblu cultural. Acest ansamblu prefigurat a rămâne ca o moștenire pentru generațiile următoare, a căpătat în memoria colectivă două conotații;

- una subiectivă prin arte, la modul general;
- alta obiectivă, prin artefacte: obiecte de cult, picturi, solfegii de cântece, cărți, etc. devenind astfel un set de valori în acțiune.

Așadar, fiecare comunitate, țară, etnie, naționalitate, are propriul sistem de reguli pe care să le împărtășească, creându-și propria cultură. Valorile sunt acele lucruri spirituale pe care toți membrii comunității le aprobă ca fiind dezirabile și păstrate fie, în arhivele unor instituții, fie în centre speciale de educație publică (școli, universități, teatre, muzee, cinematografe, etc.) ele reprezentând de, fapt, pilonii de bază ai acelei culturi. Mai bine spus, spiritualitatea reprezintă un ansamblu de gânduri, idei, sentimente și stimuli, aparținând spațiului metafizic, care ne permit prin conștiința și discernământul propriu, să facem predicții și să ne modificăm comportamental. De asemenea, capacitatea de a reflecta asupra realității obiective prin teorii și judecăți (reprezentând însușiri ale creierului omenesc) constituie de, fapt, modalitatea de exprimare a gândirii proprii, cu scopul de a atinge iluminarea prin înțelepciune.

Așadar, gândirea poate fi definită ca un proces al cunoașterii prin care atingem la modul abstract esența actelor, faptelor, fenomenelor, lucrurilor și a relațiilor dintre ele, utilizând limbajul sau un alt sistem de simboluri, în vederea satisfacerii necesităților și nevoilor strict existențiale. Recunoscută ca un proces psihic superior, gândirea îndeplinește rolul

principal privind asigurarea și satisfacerea tuturor nevoilor și necesităților unui om, așa cum sunt ele bine precizate în Piramida lui Maslow:

- nevoi fiziologice de bază: hrană, apă, îmbrăcăminte, adăpost, etc.);
- nevoi ce țin de siguranța personală: teama de a fi agresați, siguranța unui venit minim garantat, etc.;
- nevoi sociale de apartenență la un grup profesional, profesional, etnic, etc.;
- nevoia de recunoaștere socială: încredere, respect;
- nevoia dezvoltării personale;

Toate manifestările emoționale și de comportament ale unui om, fac parte din cultura în care trăiește. De asemenea, se poate spune că: tradițiile, obiceiurile de orice fel (referitoare la igienă, alimentație, viața de cuplu și socială, credințele religioase), fac parte din cultura unui loc. Aceste lucruri nu împiedică ci, dimpotrivă, creează o diversitate de culturi aferente popoarelor, în funcție de caracteristicile geografiei și bogăției spiritual-materiale a zonei de pe Pământ în care se află. De asemenea, modelele de comportament prin cultură (menite să dea trăinicia unei națiuni), vor influența în mod direct și valorile etice de conviețuire ale fiecărei persoane în parte. Acestea având un caracter universal (prin interferența vibratorie a conștiințelor cu Rațiunea Supremă), acționează ca o busolă interioară, ajutând persoanele să distingă metafizic binele de rău, și să își stabilească pașii de urmat. De-a lungul mileniilor omenirea a cernut și a ales principalele exemple de valori morale și etice, contribuind astfel la definirea caracterului fiecărui individ în parte, oferindu-i un sens și o direcție în viață, din care subliniez:

- bunătatea, văzută ca fiind compasiune, generozitate, grija față de ceilalți, etc.;

- onestitatea, reprezentând sinceritate, verticalitate, corectitudine, etc.;
- respect: adevărire, recunoaștere, stimă față de valorile celorlalți;
- responsabilitate: asumarea consecințelor negative care vor decurge din propriile decizii și acțiuni;
- loialitate: atașament, fidelitate față de oameni, principii sau cauze;
- empatie: capacitatea de a înțelege și simți stările altora;
- integritate: stabilitate în comportament și principii;
- dreptate: sinceritate și corectitudine în tratarea divergențelor dintre oameni;
- autenticitate: ca o valoare unică atribuită liberului nostru arbitru de către Demiurg, în actele proprii de decizie și acțiune.

2. Importanța religiei în dezvoltarea relațiilor umane

Religia a apărut o dată cu evoluția conștiinței de sine și a liberului arbitru, fiind un sistem de practici, ritualuri și valori, care să reunească comunitățile în jurul unui set de idei despre sacru, divin și, scopul existențial al vieții.

S-a bazat pe tradiții, dogme, scripturi, creându-și structuri ierarhice și ritualuri specifice. Se cunosc o mulțime de religii însă, cele mai importante sunt acelea organizate și instituționalizate la nivel de stat: Creștinismul, Islamul, Budismul, etc., centrate pe un anumit zeu (monoteiste) sau, anumite zeități (politeiste).

În contrast cu fenomenul religios, spiritualitatea se referă la o experiență interioară, personală și subiectivă a ideii

despre sacru, prin reorientarea sensului de la scopul inițial, la ceva mai înalt, fără a fi neapărat legată de o structură religioasă organizată. Principala diferență dintre cele două, constă în accentul pus pe experiențele obiective (religioase), față de cele subiective (spirituale). În acest sens o persoană poate fi spirituală prin meditație, prin conectarea cu natura sau, practicarea unor valori etice, fără a fi afiliată unei religii anume. Că ne aflăm într-un acut paradox generat de controversele iscate în jurul credinței, asta nu ne absolvă cu nimic de răspunderea pe care o avem în particular, de a ne respecta obligațiile liber consimțite de morală, indiferent de apartenență, sau nu, la o anumită confesiune religioasă.

De asemenea, în confesiunile unde ne-mpărtășim aspirațiile în rezonanță cu ceilalți, problema esențială este aceea a modelului cultural pe care dorim să-l urmărim împreună. Actul creaționist, prin dimensiunile lui depășind capacitatea omenenească de înțelegere, a condus și va conduce întotdeauna la divergențe între filosofia religioasă și, practicile ei aferente.

La fel de bine pot să afirm că, atunci când se găsește liantul potrivit sau, elementul comun de referință, spiritele se liniștesc și armonizează benefic. Bucla spațio-temporală în care își desfășoară acțiunile o anumită confesiune, are o rezonanță vibratorie specifică, determinată de parametri naturali ai geofizicii locului, imprimându-i totodată și o valoare spirituală caracteristică. Universul din care facem parte, văzut de mine ca un graal celest, este acela în care Rațiunea Supremă a Dumnezeuului Unic Absolut, creează continuu valori într-o compoziție armonică desăvârșită, prin arhitecturi mereu schimbătoare, respectând cu strictețe parametri de vibrație, indiferent la ce scară cosmică ne-am afla.

Trăirile, așa cum le cunoaștem, dând consistență unui întreg dezvoltat matematic prin entități (elemente, grupuri,

inele, corpuri) sau mai explicit în cazul de față (indivizi, familii, neamuri, națiuni, state, grupuri de state), nu ar fi posibile fără respectarea tuturor normelor parametricale de frecvență. Toate bune și frumoase în teorie dar, cu practica stăm mai greu! Conștientizând prin senzații stările emoționale ale timbrului de vibrație prin care trecem, sub impulsul efemer al liberului arbitru, ne agățăm besmetici doar de stările pe care le considerăm noi ca fiind făcătoare de bine și, de aici începe calvarul patimilor. Mulți oameni s-au îndepărtat încetul cu încetul de Creator, mărșăluind nonșalanți prin întunericul iremediabil al pierzaniei, accesând vibrațiile iubirii de sine (clevetirea, minciuna, mândria, trufia, zavistia, înșelăciunea, blasfemia, închipuirea, înfumurarea, cobirea). Toate acestea nefiind altceva decât cele mai iraționale și mai grele poveri, care înrobesc trupul și sufletul, ne vor ține și pe noi sub aura negativă a ispitelor și păcatelor omenеști.

Întoarcerea la firescul stării de armonie mântuitoare nu se poate face decât printr-o luptă asiduă cu noi înșine, prin lepădarea de sine: adică prin tăgăduire, speranță, încredere, cumpătare, înfrânare în fața oricărei ispite la rău, sau păcat.

Oscilând continuu între aceste stări antagonice, vom traversa iluzoriu axa existențială fără a ști niciodată unde ne găsim la un moment dat. Atingerea stării de echilibru nu este altceva decât atributul unei munci fizice și intelectuale depuse de fiecare până la transpirație ori, lacrimi când este cazul, pentru a crea valori care să ne satisfacă necesitățile obiective. Firea oscilantă a spiritului, în contrast cu viciile și slăbiciunile liberului nostru arbitru, în a eluda povara greutății creării de valori, a deschis larg porțile mirajului bunăstării inventând iluzoriul cult al banului (vezi filosofia companiilor transnaționale evoluționist- progresiste).

În felul acesta, banul folosit ca unitate de măsură a valorii bunurilor și serviciilor spre a fi mai ușor tranzacțio-

nate, a devenit pentru mulți dintre noi principalul idol de închinare. Ochii sticloși ai arginților mânuiți de aceste entități au luat mințile guvernanților, clericilor, dar și ale enoriașilor din comunitățile confesionale aferente. Mai grav este faptul că bisericile au fost și sunt folosite de către sferele puterii în activitatea de propagandă politică, prin implicarea preoților, a pastorilor și a altor membri din aparatul clerical, în actul de decizie al cetățenilor onești și creduli, pentru anumite direcții administrative de urmat. Fenomenul în sine, pătrunzând adânc în conștiința colectivă, a descătușat lăcomia, desfrânarea, corupția și opulența anumitor clase sociale în detrimentul altora, eliminând din centrul atenției actul creaționist și persoana umană, mai bine spus a pereclitat și va pereclita în viitor evoluția întregii umanități. Modul în care totul se rezumă la ban, cum omul devine robul umil al aces-tuia și, cum este indus în eroare prin promisiuni viclene de sănătate și bunăstare materială, nu denotă decât nivelul precar de spiritualitate al societății în care trăim, prin îndepărtarea liberului nostru arbitru de la morala și bunul simț universal.

3. Etica spiritual și morala liberului arbitru, în lumina celor Zece Porunci

Orice filosofie a lumii privind actul existențial infinit (aparținător trinității demiurgice), dacă nu s-ar baza pe manifestarea lui vibratorie, toate câte sunt sau, vor veni, n-ar fi deloc! Viața firească, înțeleasă ca o creație în subsidiar contingentă (cotă parte din ceva existent), prin însăși natura ei, este interdependentă față de perfecțiunea absolută.

Așadar, Creatorul nu este o simplă prezență printre altele ci, însuși faptul de a fi inviolabil și irepetabil în sine.

Revenind acum la constanta fundamentală de rotație și ciclicitate a elementelor din Univers , Pi, prin irepetabilitatea rațiilor de vibrație (cifrele de după virgulă), atribuite arhitecturilor în mod transcedental, mă conduce la ideea că acestea stau la baza codurilor de creație ale infinitelor entități aflate permanent sub autoritatea supremă a Demiurgului.

Cunoscută de noi ca fiind 3,14159265358979323846264... la infinit) de natură metafizică, nelipsită din formulele științifice (de la ecuații ale mișcărilor orbitale, la mecanica cuantică și distribuțiile statistice), poate avea următoarele conotații:

- fiecare zecimală de după virgulă, reprezintă un cod pur al complexelor vibraționale atribuite ca rații independente de către Rațiunea Supremă, pentru toate arhitecturile entităților din angrenajul universal, dezvoltate pe direcțiile și sensul lor de acțiune;

- indiferent la ce nivel, entitățile evoluând în spirale prin codurile lor pure de vibrație, le va fi influențată și apartenența pe drumul spiralat, la diferite arhitecturi (modele) din actul creaționist astfel: la cele de natură materială, avem de-a face cu modelele cuantice, atomice, moleculare, minerale, etc, iar la cele de natură material-spirituală (în care este inclus și omul), se poate vorbi despre codurile de viață ADN, de pe liniile lor de evoluție, care să le asigure translativitatea de rezonanță cu actul creator, prin așa-zisele generații succesoriale;

Focusându-ne doar pe om și latura lui metafizică (a gândurilor, ideilor, amintirilor, toate însoțite de stările lor emoționale), ne aflăm deja în zona spirituală a ființei, iar aceste complexe simbolice de trăire, pot fi tratate ca izvoare de hrană pentru conștiința și discernământul individual,

vizând reorientarea direcției de comportament, pentru fiecare creatură în parte.

Așadar, relația dintre Dumnezeu și Creația sa nu este una de egalitate sau, de similitudine, ci de subordonare participativă, lumea existând de, fapt, prin acest subterfugiu.

Universul realității în care trăim (din cauza arhitecturilor lui arbitrare), pentru a fi menținut în echilibrul astral, Demiurgul recurge permanent la corecturi, îndreptându-i imperfecțiunile. Ce putem concluziona de aici este faptul că, imperfecțiunile din sânul creației nu sunt o proprietate a divinității, ci al liberelor arbitrării ușor influențabile la diverși factori perturbatori.

Filosofia idealistă, în care liberul arbitru reprezentând capacitatea omului de a acționa numai după voința sa, neluând în calcul efemeritatea lui în raport cu perfecțiunea actului creator, își pierde consistența prin însăși orizontul limitat de abordare. În felul acesta a apărut conceptul determinist, ca o soluție general-acceptată în înțelegerea manifestărilor transcendente ale actului creator și nu numai.

Așadar, direcțiile pentru ca ceva să existe prin înlănțuiri de cauze și efecte (cu precizarea repetitivității în cadrul unor constrângeri), se sprijină pe doi piloni de logică subiectivă, prin conceptele de Etică și Morală.

Etica văzută ca o formă de afișare și manifestare în afara spațiului intim (datini, obiceiuri, reguli de conviețuire socială), ce caută în permanență răspunsuri la întrebări despre cum să ne comportăm sau, care este granița dintre bine și rău în societate.

Morală, se bazează pe studiul unui întreg grup de acțiuni și inacțiuni din spațiul privat, bazat pe religie, cultură, familie, intimidare, etc., ca răspunsuri de conduită și manifestare individuală, înglobate într-un pachet de reguli morale.

Întrucât am vorbit despre existența a cel puțin 9 principii ale moralității, ca forme de conviețuire și cooperare umană, analizând peste 60 de culturi din întreaga lume, 7 dintre ele au un caracter universal: „adevărul, dreptatea, curajul, cumpătarea, consecvența, demnitatea și fidelitatea”.

De-a lungul timpului, intervenția Demiurgului în actul evoluționist a fost continuă, constantă și definitivă în a ordona atât căile, cât și mijloacele de manifestare ale vieții, revelând prin Rațiunea Supremă gânduri, idei, care la nivelul conștiințelor individuale, au devenit norme de conduită socială. Din datele istorice pe care le avem la dispoziție, se confirmă existența încă din cele mai îndepărtate epoci, a unor legi sau, coduri de conviețuire umană. Putem exemplifica aici: Codurile lui Ur-Nammu și Lipit Iștar (din perioada sumeriană, aproximativ 2100 î.Hr.), urmate de Codul lui Hammurabi (scris de regele Babilonului în jurul anului 1760 î.Hr), care fiind scris pe o stelă de diorit lungă de 2,25 metri (descoperită între 1901-1902, în timpul unor săpături arheologice), s-a putut recupera și se află acum expus la Muzeul Luvru din Paris. Deși aceste norme au fost transmise într-o perioadă în care oamenii obișnuși nu contau prea mult (în care faraonii și regii erau venerați ca zeități), în jurul anului 1250 î.Hr, Biblia consemnează în primul său capitol „Vechiul Testament”, un număr de zece porunci pe care Dumnezeu i le-a încredințat lui Moise sub o formă revelatorie pe muntele Sinai, ca o nouă abordare a divinității.

În acest caz fiind instituită închinarea la un singur Dumnezeu, și relațiile de conviețuire aplicabile fiecărui om în particular, au căpătat alte conotații. Cu mici diferențe de nuanță, devenind unanim acceptate din religia ludaică care, punând bază pe sfințenie, familie și comuniune socială, ramificându-se apoi în Creștinism și Islam, m-au determinat să le sintetizez după cum urmează:

*

1. Să iubești pe Unicul Domnul Dumnezeu tău, din toată inima, tot sufletul, tot cugetul și cu toată puterea de care ești în stare!;
2. Să nu te închini la chipuri cioplite, pictate sau, la orice alte lucruri câte sunt în cer și din câte sunt pe pământ, ori în apele de sub pământ!;
3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeu în deșert sau, în batjocură!;
4. Muncește șase zile pe săptămână, iar cea de-a șaptea să fie închinată Lui!;
5. Cinstește-l pe tatăl și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești în pace anii de pe pământ care ți-au fost orânduiri!;
6. Să nu ucizi!;
7. Să nu fii desfrânat(ă)!;
8. Să nu furi!;
9. Să nu minți!;
10. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!;

*

Citind cu atenție fiecare poruncă în parte, fără a ține cont de identitatea de gen, cadru familiar sau, grup social, sunt construcții culturale menite prin sine a da consistență unor echilibre de viață, punând un accent deosebit în trei dintre ele pe empatie, dragoste, atașament, ritmicitate în acțiuni, urmând ca celelalte șapte, să fie focusate pe viciile omenești privind infidelitatea, criminalitatea, desfrânarea, batjocura, minciuna și furtul, considerate a fi direcții comportamentale greșite, ce pot conduce la dizarmonii structurale de fond, atât în cadrul familiar intim, cât și în cadrul general al societății.

De aceea, pot să declar convins că, viciul nefiind o consecință a ceva cauzat de actul creator, este doar o limi-

tare a capacității omenești de conștiință și discernământ, vizavi de frica de moarte. Prin însăși slăbiciunile de care poate da dovadă un om în necunoaștere de cauză, Cele Zece Porunci prin ele însele devin învățăminte sau, căi de urmat întru desăvârșirea individuală.

Am susținut și voi susține mereu faptul că, însănătoșirea morală a unei societăți nu va începe niciodată de la nivelul întregului către subsidiar ci, invers: dinspre simplu spre complex, mic spre mare, inferior spre superior, conform modelului evoluționist în care trăim. Așadar, nicio constrângere legislativă de îndreptare nu va avea efectul scontat, fără o educație prealabilă a fiecărui individ în parte.

Astfel, o persoană care va pune pe primul loc adevărul în gândurile, în expresiile și în acțiunile sale, respectând cu strictețe Decalogul, va atinge cu siguranță acel prag superior de conștiință și discernământ, aflat la interferența cu aura Rațiunii Supreme de unde, hrănindu-și liberul arbitru cu informații din spiritului ei pur, îi vor fi îndrumați și pașii pe calea desăvârșirii ca ființă.

B. NAȘTEREA FIINȚELOR

1. Introducere

Pentru atingerea unui anumit prag de evoluție spirituală, în care omului să i se permită să ia decizii asupra manifestărilor lui viitoare (împins de rezolvarea imediată a unor nevoi sau, necesități) fără a avea pretenția unei libertăți absolute, în interiorul structurii sale biologice s-a creat un ansamblu vibrațional specific de informații cu conotații spiri-

tuale, denumit Suflet. Acestuia pe baza experiențelor anterioare, fiind constrâns de factori diverși, i s-a permis accesul la baza de informații a Rațiunii Supreme (printr-un Sine Superior), să-și aleagă și decidă singur, direcțiile de acțiune. De altfel pus în fața emoțiilor, stărilor, senzațiilor și sentimentelor care să-i motiveze ori să-i suprimă actul ființării (Sufletul fiind legat de corpul biologic), va alterna între materie și spiritul universal, cu scopul vădit de a menține legătura permanentă a vieții biologice pământești, cu actul creator.

Așadar, Sufletul deținând caracteristicile unor informații de tranzit, prin deciziile luate la nivelul psihic al scoarței cerebrale, a devenit pur și simplu câmpul de luptă dintre bine și rău, răul reprezentând dezechilibrele dintre nevoile și necesitățile biologice omenești, iar binele, recunoscut prin stările de mulțumire, armonie, pace, ca o rezolvare a acestor dezechilibre.

De aici se poate deduce că: Sufletul fiind inexact în decizii, nu este cea mai înaltă dimensiune spirituală a ființei umane ci, una intermedară, întrucât mai înalt decât el este Sinele Superior (la granița aurei ce îmbracă corpul uman), etern și incoruptibil. Calea omului spre asceza divină este aceea prin care actele și faptele de pe parcursul vieții lui îl vor conduce spre contopirea la final, cu Sinele Superior.

Întrucât mă număr printre cei care nu aderă la religiile instituționalizate, consider că, materia (fiind un produs al actului creator) este inteligentă și evoluează spiritual în infinite arhitecturi care, de la un anumit nivel de conștiință căpătând suflet, își poate autoîntreține ființarea. De aici trebuie reținut faptul că, fiecare dintre noi pentru a ne manifesta, trecem printr-o perioadă de evoluție material-spirituală, acumulând informații pure în mod gradual.

Acest proces se realizează prin interferența Sinelui Superior, cu vibrația remanentă a Sufletului din corpul biologic, în care informațiile sunt prelucrate în așa fel încât să fie reținute de creier (imagini, sunete, amintiri, simboluri, etc.). Abia după naștere, o dată cu prima respirație și primul scâncet se poate vorbi despre faptul că omul intră în viața socială, spre a-și exercita cu adevărat manifestarea.

Dar, ca să înțelegem mecanismul prin care stările metafizice ceatoare (dragostea, armonia, echilibrul, pacea), fac să se și realizeze această lucrare divină, va trebui să pornim chiar de la esența fenomenului. Aparținând spectrului superior al Spiritului Rațiunii Supreme, transpuse fiind instantaneu în matricea existențială a realității biologice, prin efectul lor combinat în funcție de caz, fiecare stare va acționa gradual la realizarea întregului proces. Așadar stând la baza tuturor echilibrelor necesare trăirii prin emoțiile intense până la extaz, alteori copleșitoare până la agonie, vor crea persoanelor iubite acea dorință de a fi împreună și de a se izola de semenii în scopul procreerii.

Cuplurile în cauză, manifestându-se printr-o căutare permanentă, contact vizual prelungit și atingeri fizice, vor ajunge astfel și la nevoia de uniune în intimitate. Fenomenul procreativ alungă violența fizică și verbală, bazându-se pe o conexiune profundă, implicând euforie și dorințe sexuale. La rândul lor, aceste dorințe sunt însoțite de modificări neurochimice ce cauzează atât reacții fizice (bătăi rapide ale inimii, înroșirea obrazilor), cât și emoționale (afecțiune, empatie, etc).

Omul, la fel ca toate mamiferele de pe Pământ, are un sistem de determinare a sexului prin cromozomii sexuali XX la femei, și XY la bărbați. Celulele umane au 46 de cromozomi (23 de perechi autozome pentru alcătuirea organică corporală), din care doar una singură din ele le definește

sexul (XX în cazul femeilor sau, XY pentru bărbați). Genetica nașterii este un mecanism laborios prin care ADN-ul pus la dispoziție de către partenerii de cuplu pentru a se crea și dezvolta o ființă nouă, are un rol definitoriu atât în stabilirea sexului, cât și în evoluția speciei din care fac parte. În ecuațiile de stare genetică ale umanității, nu pot exista doi oameni identici.

Ca și în cazul altor mamifere în gestație, sarcina durează la femei 9 luni, fetusul fiind alimentat în tot acest timp cu hrană și oxigen prin placentă și cordonul său ombilical.

Așadar, în momentul fecundării ovulului matern cu un spermatozoid, primind prin Duh codul spiritual propriu de vibrație (Sufletul), se dă startul începerii înmulțirii celulare vizând organele corpului biologic. De aceea, orice rău făcut asupra fătului (din fazele de ovul fecundat, morulă, zigot, embrion, fetus), odată conceput prin Duh, este un atentat suprem la viață, ca și în cazul unui om întreg. În acest context nu trebuie să omitem și faptul de a scoate în evidență complexul emoțional creat între mamă și ființa în devenire, încă înainte de naștere prin gândurile, trăirile și atitudinile transmise pe calea rezonanței biocâmpurilor lor interne. Mai mult decât atât, va conduce în mod natural la asigurarea stării de evoluție și de confort al copilului, prin protecție și hrană.

Acțiunea Duhului fiind continuă, atât în alcătuirea corpului noii arhitecturi biologice (înrupare), cât și după nașterea ființei, o va însoți și ajuta să evolueze pe tot parcursul vieții.

În fața acestei lucrări dumnezeiești (prin care se crează și se activează întregul complex al unității dintre materie și spirit), este absolut obligatoriu să ne aplecăm cu pietate, și să fim recunoscători Dumnezeului nostru Absolut, pentru miracolul înrupării Spiritului Său în fiecare dintre noi.

Întregul proces (pornind de la embrion și evoluția lui până la nașterea noii ființe), va fi suportat de mama însărcinată, pe durata a șase etape:

- în prima lună, se stabilesc canalele psiho-somatice dintre ea și embrion;
- în a doua lună apar și unele opoziții dar, se rezolvă firesc prin acceptare, între embrion și gazdă;
- în lunile a treia și a patra, armonizarea devine completă și începe evoluția celulară propriu-zisă;
- în luna a cincea, conform proceselor naturale biologice, sângele celor doi se înnoiește și fătul capătă contur uman;
- în lunile a șasea și a șaptea, viața în trup a fătului devine din ce în ce mai concretă, iar pe canalele psiho-somatice sunt introduse prin câmpurile bioenergetice comune de legătură, și moștenirile genetice ale părinților săi. Fătul se poate naște;
- în luna a opta, și a noua, mama conștientizând crearea completă a ființei din ea, va aștepta cu emoție și dragoste clipa ieșirii la lumină a pruncului său.

2. Duhul, Harul, și Sinele Superior

Duhul

Duhul, privit ca un complex metafizic al forțelor creatoare aflat în interiorul spectrului de vibrație, atribuit de Rațiunea Supremă fiecărei ființe în parte, are potențialul de a asigura atât necesarul de informații spirituale (pentru toate arhitecturile biologice), cât și capacitățile de funcționalitate organică proprii acestora. Omul, fiind conectat permanent prin Duh la actul creator, are privilegiul de a duce o viață

spirituală activă, bucurându-se astfel, de a face lucruri și desfășura acțiuni.

Întrucât am afirmat că, universul material cufundat fiind în câmpul metafizic al Rațiunii Supreme până la nivelul lui subliminal, pot să deduc de aici și veridicitatea existenței aurelor metafizice proprii, din jurul fiecărei entități în parte. În aceste aure (recunoscute ca zone de interferență dintre vibrația spirituală celestă, și vibrația remanentă a Sufletelor acestora), are loc atât tranzitul de informații, cât și procesul de conștientizare metafizică al sinelor proprii. A nu se confunda câmpul psiho-somatic cu Sufletul unei persoane, deoarece între ele există un prag de trecere de la câmpul esoteric (de natură electromagnetică), la cel spiritual sufletesc.

Revenind la Duh, rolul lui fiind acela de a menține caracteristicile biologice ale ființelor străbătându-le aura, le va asigura și echilibrul sufletesc, alimentându-le pe toată durata vieții cu informațiile necesare trăirii, și nu numai. Acțiunea lui încetează odată cu pierderea Conștiinței, și a instalării morții biologice intervenite în corpul uman.

Pentru a fi și mai explicit adaug că, numai prin Duhul celest se desfășoară curgerea vieții, oferindu-ne și nouă viațasilor de moment posibilitatea să discernem și să conștientizăm Actul Creator, prin trăirea lui efectivă. Ca drept consecință, în Universul material, legătura ființelor cu spiritul celest întru autocunoaștere, se face prin Duh. Fără Duh, orice entitate aflată pe rol în actul creaționist pierzându-și dimensiunea spirituală, își pierde automat și capacitatea ființării.

Harul

Definit ca un dar, sau un talent de a avea și de a face diverse acte, fapte, lucruri prin inspirație divină, Harul se raportează la măiestria, priceperea, înzestrarea... etc., de

care poate da dovadă o ființă, la modul privat. Harurile, alcătuind spectrele de frecvențe ale metafizicii Duhului, acoperă toate caracteristicile specifice din acesta, spre a fi puse la dispoziția fiecărui individ în parte, din speciile existente pe rol la un moment dat. În acest scop se are în vedere atribuirea de calități specifice (talanți) tuturor oamenilor, spre a acționa cu partea lor de valoare necesară realizării echilibrelor dintr-un ansamblu corelat.

Mai pe înțeles, într-o comunitate armonios organizată, fiecare membru (individ), este specializat în a face ceva diferit de ceilalți. De aici și proverbele populare prin care se afirmă că, nu toată lumea poate fi în același timp medic, profesor, cărturar, etc, întrucât s-ar încurca unii pe alții, și toate lucrurile ar lua-o razna!

Sinele Superior

Revenind la spectrul unic de vibrație metafizică, atribuit de către Rațiunea Supremă fiecărei ființe în parte, Sinele Superior reprezintă potențialul maxim de exprimare al eului metafizic al acestora. În aria lui de vibrație activează Sufletul corpului fizic, exprimă cea mai înaltă /joasă capacitate a conștiinței și discernământului individual de care poate da dovadă o ființă, aflată în conexiune cu tot ce există dincolo de egoul ei firesc.

Prin Sinele Superior se reflectă valorile autentice profunde, în contrast cu măștile aparențelor materiale. De aceea, având o legătură directă cu Spiritul Rațiunii Supreme, fiecare conștiință umană va nutri să atingă prin Sinele său, cele mai înalte/joase stări, senzații, sentimente ale eternității celeste, în contrast cu limitările corpului biologic și al libelului arbitru personal. În felul acesta Sinele Superior poate fi

asemuit cu o țintă de atins rezultată din interferențele vibrațiilor undelor metafizice celeste, cu undele de natura Sufletului uman în care, cu adevărat se trasează și perspectiva procesului de gândire, conștiință și personalitate individuală.

Spre a fi mai explicit, întregul proces fiind de natură metafizică, se desfășoară în aura care îmbracă, întrepătrunde și protejează corpul biologic. Metaforic vorbind, Sinele Superior este o fereastră a ființei deschisă energiilor provenite din Duhul Demiurgic Creator. Este speranța de viață eternă a fiecăruia dintre noi, prin care Sufletul din corpul biologic va nutri să se contopească cu Sinele, spre a experimenta divinitatea slavei celeste.

Înainte de a închide acest subiect adaug și faptul că, în spațiul metafizic aflat sub autoritatea Rațiunii Supreme, se află însumate la infinit Sinele Superioare ale tuturor entităților vii (foste, prezente și în curs de apariție), cu spectrele lor de informații pure, precum o bază de date în lucru permanent, aflată la dispoziția Creatorului.

3. Sufletul omenesc

Întrucât l-am definit în prima parte ca un complex spiritual în legătură directă cu corpul biologic, el este facultatea esențială a lumii vii privind capacitatea de conștiință și discernământ până la nivelul liberului ei arbitru. Pe scara ierarhică, Sufletul face tranziția vibrațională de stări de la nivel biologic, până la Sinele său Superior, aflat în legătură directă cu Rațiunea Supremă. De asemenea, primind prin Duh și Harurile caracteristice forțelor de impulsuri biologice

instinctuale, se va manifesta gradual în funcție de conjuncturile în care se află corpul pe care-l păstorește.

Așadar, Sufletul activând efectiv chiar și după moarte, până la descompunerea biologică elementară, eternitatea o va căpăta doar prin contopirea cu Sinele Superior unde, i se va păstra sub formă metafizică întreaga încărcătură de informații pure, acumulate de-a lungul întregului proces biologic.

Există o mulțime de teorii referitoare la reîncarnarea spirituală (de care eu mă dezic total), întrucât Demiurgul prin triunitatea sa infinită, nu va crea niciodată entități identice. De asemenea, sufletele prin ele însele neavând cum să se reîncarneze în altceva (limitate fiind la conținutul lor vibrațional), vor avea o trecere lină și în etape, până ce să se contopească cu Sinele Superior. Destrukturarea arhitecturii materiale în care au activat, până la nivelul elementar, se poate întinde chiar și pe durate de miliarde de ani, în funcție de caracteristicile factorilor climatici aferenți geografiei locului.

Și cum acești factori sunt în strânsă legătură cu înclinația Pământului față de Soare, prin ciclul său de precesie de 26 de mii de ani, înseamnă că destrukturarea va trebui să suporte și alternanțele de îngheț și dezgheț, cu durata de 13 mii de ani fiecare. Zona unde corpurile sunt ferite oarecum de aceste cicluri, este cea ecuatorială, între paralelele Nod și Sud, de 45 de grade.

Revenind la subiect, pot afirma și faptul că, multe lucruri făcute în timpul vieții de către oameni (opere de artă, construcții, invenții, etc.), chiar și după moartea personalităților în cauză, ele transmit în fracțiuni limitate, ceva din vibrațiile lor sufletești.

În esență, consider că moartea fizică nu înseamnă dispariția completă a unei vieți ci, o tranziție lină către o altă formă (dimensiune existențială), unde conștiințele și spiritul sufletelor continuă legătura cu arhitecturile lor materiale,

uzitând de vibrația înaltă a stării de dragoste prin Sinele Superior, ca o fereastră deschisă către atingerea eternității.

În concluzie, Sufletul din noi, neînțelegându-și închistările la care este supus în interiorul corpului biologic, prin vibrația lui spirituală va alterna între două stări (de bine și de rău), lucru conștientizat la nivelul simțurilor, ca o experimentare a două dimensiuni emoționale distincte dar, antagonice: de Rai și de Iad. În acest sens tuturor viețuitoarelor de pe pământ li se oferă șansa alegerii unei direcții de viață, prin impulsuri de Duh, în funcție de încărcătura informațională pe care o apreciază:

- a Raiului (calea dreaptă și grea), reprezentând manifestările de dragoste față de Sinele Superior, ca scop de atins în perpetuarea liniei sale genetice și ,

- a Iadului (calea nestatornică și ușoară a capriciilor firii personale), reprezentând dizarmonia și regresia spirituală, până la dispariția speciei în care a activat.

Trebuie neaparat să menționez faptul că, la toate sufletele indiferent pe ce cale au activat, la final prin contopirea cu Sinele, întreaga încărcătură de informație va fi folosită de Rațiunea Supremă în a închide ciclurile de viață și de moarte, și de a o folosi transcendentă în evoluția curentă a liniilor lor biologice de evoluție, spre valori noi, superioare.

Raiul

Reprezintă cea mai înaltă dimensiune a spațiului metafizic, în care Sufletului îi este activat întregul spectru al stărilor sale de bine, din apropierea Sinelui Superior: dragoste, fericire, extaz, empatie, bucurie, satisfacție, generozitate... pace.

În doctrinele religioase, este definit ca locul în care va fi așezat Sufletul omului merituos după moarte unde, lipsit de grijile materiale își va afla strălucirea cerească.

De-a lungul istoriei, imaginările religioase au creat și un Rai pământesc, neținând cont de separarea sufletului de trup, în raport cu asigurarea necesităților de orice fel, printr-o abundență de valori materiale și spirituale existente, care să-i satisfacă orice pretenție.

Conform Bibliei, Raiul imaginat sub forma Grădinii Edenului, a fost creat special de Dumnezeu, ca să locuiască și să trăiască acolo Adam și Eva.

A urmat perioada iluministă cu Grădina Paradisului, înlocuită și ea, cu un peisaj străvechi de dinaintea alungării din Eden a primului cuplu omenesc.

Pentru ecologiștii din ziua de azi, Raiul reprezintă doar ce a mai rămas dintr-o pădure străveche, sau dintr-un biotop natural viabil, prin simpla sa organizare, fără nicio intervenție din exterior.

Iadul

Reprezintă cea mai joasă dimensiune a spațiului metafizic, în care Sufletul, cuprinzând spectrul stărilor spirituale de rău, pe care le poate încerca, legat fiind de corpul material în care activează: stările de gelozie, invidie, răutate, mânie, dușmănie, ură, dureri fizice duse la extrem, frică, tristețe, ciudă, insatisfacție, dezorientare, înclinații spre sinistru, ucidere, înșelăciune, batjocură, urâțenie, etc.

Cuvântul Iad, cunoscut prin multele traduceri ale Bibliei, descrie un loc pământesc de distrugere materială a corpurilor (mormânt, locuința morților, gheenă, eșafod, cameră de tortură, etc), până la nivelul lor elementar.

Diversitatea opiniilor religioase pot fi canalizate pe două direcții: o direcție în care suferințele ladului au un timp limitat (până când păcătoșii își ispășesc pedepsele), și o alta în care se consideră că suferința trebuie să fie veșnică (în doctrina catolică și ortodoxă) atâta vreme cât nu se căiesc pentru faptele lor, fiind în viață.

În concluzie, Raiul și ladul, reprezintă dimensiunile oscilațiilor spirituale de dus-întors (ciclu complet), pe care le poate accesa Sufletul unei persoane indiferent unde, și când. Tot aici, îi va fi oferită în cunoștință de cauză și posibilitatea să experimenteze la propriu stările de înger și demon de care este capabil, lucru pe care îl resimțim din plin, fiecare, în orice moment al vieții.

Notă paragraf:

Întrucât atât Raiul, cât și ladul, aparțin doar zonei metafizice experimentate la nivelul unei conștiințe umane (sub formă de stări, senzații, sentimente), întregul proces are loc trăind, mai precis: fiind în viață. După moartea persoanei în cauză, întregul ansamblu spiritual al conștiinței sale este preluat de Rațiunea Supremă și pus la dispoziția conștiințelor pe rol, sub formă de amintiri. În cazul liniei genetice a urmașilor săi, amintirile pot lua și forma senzațiilor de deja-viu.

C. MOARTEA ȘI ROLUL EI ÎN EVOLUȚIA VIEȚII

1. Aspectul cultural-filosofic al morții

Pentru a înțelege fenomenul morții ca pe un proces universal inevitabil în lumina cauzelor și a efectelor sale, moar-

tea trebuie analizată sub două aspecte: aspectul transformărilor ei biologice, și aspectul cultural-filosofic.

Împreună dând startul sfârșitului de manifestare al vieții sub forma pe care o cunoaștem (prin oprirea definitivă a funcțiilor creierului și ale bățăilor inimii), organele biologice din corp lipsite de hrană și oxigen, vor intra într-o destructurare graduală ireversibilă, până la nivelul chimic, elementar.

Determinarea momentului în care a avut loc moartea este dificilă, întrucât funcția de încetare a vieții nu este simultană pentru sistemele de organe aflate în exercițiu. De aceea, din punct de vedere al timpului, moartea este privită ca un proces de durată și nu un singur eveniment, implicând o destructurare lentă a ființei, atât fizică, cât și spirituală.

Ceea ce se cunoaște cu exactitate este faptul că, în fiecare zi pe glob mor aprox. 150.000 de oameni, dintre care două treimi mor din cauza bătrâneții, și o treime din alte cauze: boli diverse, accidente diverse, cataclisme naturale, criminalitate și sinucideri.

Semnele morții sau, indiciile că un organism uman nu mai este viu din punct de vedere medical sunt: stopul respirator (fără respirație), stopul cardiac (fără puls), și moartea cerebrală (disparația curenților neuronalii).

Din acest moment, corpul lipsit de viață suferă în etape, următoarele transformări: schimbarea culorii, reducerea temperaturii până la nivelul mediului ambiant, rigidizarea membrelor, începerea descompunerii, urmată de un miros neplăcut și, pe o perioadă mai lungă, fosilizarea resturilor scheletice până când acestea se vor destrutura și ele din cauze diverse (radiative, mecanice, geofizice).

Abia din acest moment se poate spune că procesul morții s-a încheiat și întregul complex chimic al corpurilor decedate a fost preluat de verigile lanțului trofic evoluționist, aflate și el sub autoritatea Demiurgului Creator.

De la conștientizarea omenirii privind moartea ei biologică și până la acceptul acesteia, a trebuit să treacă milenii, în care adunând informații, să înțeleagă ce se întâmplă și cum trebuie să se comporte în acest sens. De-altfel sunt bine-cunoscute în cultura tuturor popoarelor ceremoniile privind comemorarea și despărțirea de persoanele decedate, incluzând aici practicile de doliu, și ritualurile funerare.

De asemenea, pentru a evita diversele forme de contaminare microbiană, corpurile lipsite de viață sunt în general, fie îngropate întregi, fie incinerate, deși mai există încă printre culturile lumii și alte metode de despărțire mortuară: îmbălsămarea, congelarea ori, lăsarea sub cerul liber ca hrană pentru animalele și păsările necrofage.

A vorbi despre moarte și a asista la aceasta, este o problemă dificilă pentru marea majoritate a oamenilor, ca să nu spun și a popoarelor lumii, luate în discuție. Natura diversității de exprimare al liberului arbitru social, în funcție de gradul de civilizație și poziționarea față de interesele imediate ale oamenilor, a scos și scoate încă la iveală adevărate monstruozități. Sunt cunoscute aici țările în care prin jurisdicțiile lor aplică pedeapsa cu moartea pentru infracțiunile de drept comun (crime cu premeditate, spionajul și trădarea de neam) sau, infracțiuni religioase cum ar fi apostazia (negarea, ori abandonarea unui sistem de credințe).

Și cum liberul arbitru social (însușind conștiința și discernământul tuturor persoanelor din interiorul spațiului comun), fiind limitat prin însăși natura lui, a cauzat renunțarea voluntară la viață a unor oameni în anumite conjuncturi nefavorabile, prin sinucidere. Actul sinucigaș a condus la propriu crearea unor concepte, idei și dezbateri, înțelese foarte diferit în arealul cultural: în Japonia de exemplu, renunțarea cu onoare la viață prin Seppuku, a fost

considerată ca o moarte de dorit, în timp ce la popoarele creștine și islamice, sinuciderea reprezintă un mare păcat.

Un rol de nișă în istoria umanității l-a constituit sacrificiul, (practica de a oferi viața animalelor sau a oamenilor unor zeități), în schimbul unui act de clemență: ajutor, ispășire, vindecare, etc. Victimele (de la prizonieri, sugari, minori și până la adulți, indiferent de sex), au suferit cele mai cumplite morți precum: decapitarea, arderea, îngroparea de vii, etc. Norocul omenirii a venit prin evoluția ei culturală și dezvoltarea științelor astfel că, în momentul de față sacrificiile sunt tot mai rare.

Despre moarte s-a vorbit și se va vorbi mult timp de aici înainte. Eu am selectat câteva puncte de vedere ale marilor filosofi ai lumii (Platon, Epicur, Heidegger), precum și valențele de principiu ale morții, izvorâte din dogmele religioase astfel:

- ca o separare a sufletului de trup, prin eliberarea din închisoarea materială spre a se alătura cerului, ideilor, eternității: Platon;
- ca fiind nesemnificativă pentru noi, întrucât atâta timp cât trăim, nu avem cum să conștientizăm acest fapt și, atunci când murim de, fapt, nu mai existăm: Epicur;
- ca un eveniment aparținător vieții în sine, al cărei final fără de tăgadă suntem cu toții conștienți: Heidegger;
- ca un memento al conștientizării morții cea fără de moarte, ea însăși fiind un element definitoriu al iluminării, așa cum se poate constata în doctrinele budiste;
- ca o separare a sufletului de trup, o stare nefirească dealtfel, luând în calcul tandemul indisolubil al lor. Pe baza acestui concept religia creștină respinge categoric reîncarnarea.

La rândul meu analizând toate aceste filosofii, consider că moartea este cel mai important moment din cadrul procesului natural de selecție al vieții de pe pământ. Îmi bazez aceas-

tă afirmație pe faptul că, organismele mai puțin adaptate la factorii de mediu în care trăiesc, neavând o capacitate imunitară puternică în fața bolilor de orice fel, sunt predispuse să moară. Așadar, întregul proces de evoluție al vieții, desfășurându-se sub autoritatea Rațiunii Supreme, rezolvarea ecuațiilor de stare existențială privind întreruperea sau, continuitatea ei, revine în exclusivitate Creatorului desăvârșit.

2. Aspectul transcendental al vieții

Prezentare generală

Așa cum am tratat viața ca o armonie vibrațională a câmpurilor de forțe experimentate la nivelul sufletului fiecăruia dintre noi, complexul metafizic al acestuia odată realizat, nu se pierde ci, rămâne etern în spațiul celest. Același lucru se poate spune și despre moarte, ca fiind un efect al complexului vibrațional ciclic indus, acționând în momentul în care sufletul va atinge limitele Sinelui său Inferior. Întrucât ne aflăm în zona spirituală a discuției, aura Rațiunii Supreme (reprezentând interferențele vibraționale directe ale infinitelor conștiințe în demersul lor evoluționist), va gestiona și întoarcerile de ciclu conjunctural, ca pulsații de mentenanță a valurilor de viață.

Rezumând cele spuse, influențele conștiinței oamenilor vor continua să interfereze armonic și după moartea biologică a corpurilor lor, prin efectele actelor, faptelor, lucrurilor, acțiunilor întreprinse în timpul vieții asupra memoriei ființelor născute din ele sau, a altora contemporane ori, ulterioare lor.

Aici se află cheia valurilor de generații continuatoare speciilor din care au făcut parte. Așadar, prin vibrația spirituală a stării de dragoste necesară concepției unui suflet nou, Duhul de viață creator revărsându-se metafizic în comuniunea genetică dintre un bărbat și o femeie, va aprinde scânteia (impulsul de ciclu al unui Cod unic de vibrație) pentru arhitectura biologică nouă, din spațiul intrauterin al mamei.

Aceasta preluând cotele părți din trăsăturile sufletești parentale, va garanta cu succes întregul repertoriu dinamic de exprimare corporală al copiilor, nepoților și strănepoților bine așezați pe crengile arborelui genealogic familial.

Mergând pe acest raționament, sufletele fiind perene, își vor translata talanții lor spirituali specifici (lărgind paleta evoluționistă), indiferent în ce combinații vor intra, vizavi de bogăția materială a geografiei locului lor de evoluție.

Așadar, forțele demiurgice de creare a noi spectre de frecvențe sufletești, au două influențe de bază: influența fizică (legată de corpul material) și influența spirituală privind conștiința și discernământul ființelor în devenire.

Acestea la rândul lor după formele de prezentare se împart astfel:

a). Influențele fizice reprezentate de:

- undele seismice, mișcările plăcilor tectonice ale Pământului, fulgerele și electromagnetismul atmosferic (vibrația Schuman de 7.83Hz), etc;
- gravitația corpurilor proprii în interferență cu cea a Pământului, a Soarelui și a principalelor planete cu sateliții lor din sistem, plus influențele de natură galactică;
- alte influențe: relief, climă, apă, compoziția solului, construcțiile de orice fel, mediul economic, traficul, ș.a.m.d;

b). Influențele spirituale reprezentate de:

- data pornirii vibrației sufletești prin Duh, la nașterea unei ființe, alocându-i rația de vibrație specifică din spectrele Sinelor Superioare ale celor doi părinți;
- manifestările metafizice ale vieții în derulare prin stări, senzații, sentimente, în raport cu echilibrul general al acestora asigurat de antonimele lor conjuncturale;
- impulsurile metafizice ale Duhului asupra ființei în timpul vieții, ca răspuns la aspirațiile Sinelui ei Superior, vizând realizarea atribuțiunilor de pe calea destinului atribuit, încă de la naștere, de către Rațiunea Supremă.

Am prezentat aceste caracteristici ale vieții și morții pentru a le înțelege și alternanța vizavi de prezentul lor obiectiv, întrucât despre evoluția posterioară pe modelul informațiilor deja experimentate, lucrurile se complică, iar intuiția umană știm că este din start subiectivă.

Conform cercetărilor științifice, se estimează că pe Pământ din peste cinci miliarde de specii care au trăit vreodată, mai mult de 99 % din ele au dispărut. Momentul dispariției lor biologice considerat a fi moartea ultimului individ din speciile respective, contopirea Sufletelor cu Sinele, a făcut ca toate informațiile metafizice din spectrul vibrațional al fiecărei specii, să devină eterne.

Din acest motiv, pe baza lanțurilor ADN ale rămășițelor fosilifere prin care o specie presupusă a fi dispărută, a reapărut brusc după o perioadă de absență relativ îndelungată, are un temei real prin intervenționismul genetic. În prezent, majoritatea oamenilor de știință sunt de acord cu scenariul că, viața de pe Pământ a evoluat în strânsă legătura cu fenomenele astronomice. Subliniind faptul că, în urma mișcării de revoluție a planetei în jurul Soarelui, și al întregului Sistem Solar în ciclurile lui galactice, această dinamică a influențat categoric evoluția vieții. De asemenea, vulcanismul planetei, mișcarea faliilor tectonice urmate de cutremure,

perturbațiile atmosferice și catastrofele naturale, au încetinit ori accelerat în sânul speciilor evoluția naturală, conducând la mutații în structura lanțurilor ADN.

Mai nou, în zilele noastre oamenii înșiși, odată cu dezvoltarea științelor geneticii, au intervenit asupra genitorilor cu însușiri superioare, privind valoarea lor economică în alimentație, selectându-i, pentru a crea soiuri de plante și rase de animale cu potențiale de producție ridicată. Luând în calcul capacitatea redusă a conștiinței umane, prin fracturarea unor cicluri de evoluție naturală, soiurile și rasele respective vor depinde direct de liberul arbitru al făptuitorilor.

Din punctul meu de vedere, aceste acțiuni pot aduce prejudicii grave actului creator, conducând chiar la extincția noastră comună. De aceea, revenind la subiectul în dezbatere, nu noi decidem asupra ceea ce va fi, întrucât în seria ciclicității fenomenelor amintite, suntem insignifianți la nivel cosmic, și nu avem cum, și nici dreptul de a ne implica în ceva care ne depășește competența și capacitatea de înțelegere.

Dumnezeu, Creatorul vieții, a făcut ca ea să curgă transcendent, înmulțind-o progresiv cât să mențină ocupat și sub autoritatea Sa, întregul univers al realității. Faptul că totul trebuie să se petreacă în mod natural, viața transferându-se firesc de la părinți la copii, la fel de naturală este și moartea, ca o soluție de remodelare a liniilor parentale, vizând reechilibrările din evoluția demersului demiurgic.

Universalitatea vieții

Așa cum prin deducții logice am ajuns să înțeleg că materia din univers este cufundată în infinitul metafizic al trinității demiurgice, la fel de bine pot spune și faptul că, fiind un produs al Creației, ea va defini prin scop și destinație,

întreaga manifestare a vieții de la nivelul ei minimal, până la maximul aparent. Nefiind un adept al multiversurilor, ci al unui singur Univers Demiurgic, în care infinitele arhitecturi spectrale devin eterne prin transcendentalitate, multiversurile își pierd credibilitatea. Ca să fiu mai explicit, plecând de la modelul matematic al volumului triunic infinit, arhitecturile triunice aleatorii din interiorul său, aflate într-o dinamică oscilatorie, vor transmite informații atât despre ele, cât și despre locul în care se află, oriunde în acest spațiu. Entitățile circumstanțial-rezonante interceptându-le, vor forma împreună prin interferență, entități comune (superioare lor), care transpuse în lanțuri trofice prin aceiași dinamică, vor ocupa constant arealul în cauză. Nemărginirea universului va fi dată în orice moment prin caracteristicile de dinamică infinită a structurii din el, întregul demers fiind aflat sub autoritatea Creatorului desăvârșit.

Întorcându-mă la viața de pe Pământ, universalitatea ei înseamnă continuarea trăirii prin multiplicare biologică, asigurând transmiterea caracteristicilor genetice din apriori spre posteriori, luând în calcul supraviețuirea speciilor o perioadă de timp stabilă în dinamica liniilor lor de evoluție.

Focusându-ne doar pe om, în esență mecanismul prin care viața se transferă de la o generație la alta, are la bază instinctul primar de supraviețuire, începând de la naștere prin scânteia de Duh, cu toate etapele pe care corpul și sufletul său le vor parcurge, până la despărțirea prin moarte.

Așadar, în funcție de dinamica ei, viața a fost împărțită în patru perioade:

- perioada prenatală (de evoluție a fătului în pântecul mamei, până la naștere), echivalentă cu nouă luni pământești;
- perioada de creștere și dezvoltare (alăptare, copilărie, adolescență), până la aproximativ 18-20 de ani;

- perioada de maturitate, cu fazele ei de tinerețe și adulțe, între 20 și 60 de ani;
- perioada de îmbătrânire (senectute), între 60 și peste 100 de ani.

Pe baza cercetărilor științifice, s-a ajuns la concluzia că aceste etape, chiar dacă sunt la nivelul Pământului, pot varia în funcție de factori biologici, sociali, culturali și de mediu.

Vorbind strict despre condițiile de mediu (aflate în strânsă legătură atât cu dinamica fenomenelor din interiorul planetei, cât și cu deplasarea ei în planul orbital), acestea pot provoca modificări ale duratelor individuale sau, colective de viață.

Pentru a mă justifica, vă propun printr-un exercițiu de logică imaginativă, să facem un calcul asupra drumului parcurs de om prin Univers, urmărind mișcarea cosmologică în care este angrenat, pe durata celor patru etape ale sale, luând în considerare că va trăi 100 de ani:

- doar stând pe loc, omul este rotit într-o secundă cu aprox. 0,5 km (viteza de rotație a Pământului în jurul axei parcurgând prin spațiu timp de 100 de ani distanța de:

$$(100 \times 365 \times 24 \times 3600) \times 0,5 = (3\,153\,600\,000) \times 0,5 = 1\,576\,800\,000 \text{ km.}$$

Pe acest drum spiralat al destinului oferit de Pământ, a mai parcurs și el pe suprafața solului în direcții diferite, cel puțin 5 km/zi, dus-întors la adresele de domiciliu, suportând alternanțele de nopți/zi, de 36 500 de ori, perioadă în care planeta la rândul ei, a executat 100 de cicluri complete în jurul Soarelui. Împărțit la durate, acest drum al vieții, ar avea următoarele segmente: unul până la 20 de ani de 1/5 din distanță, altul în perioada maturității 20-60 de ani, egal cu dublul primului și, segmentul senectuții de 2/5, rămas din totalul de 1576800000 km.

Și, cum Soarele are o mișcare de revoluție în galaxie de aprox. 250 milioane de ani, viața unui om este infimă la nivel galactic, ea rezumându-se de, fapt, doar la dinamica geografiei habitatului său de pe Pământ.

În acest context, universalitatea vieții privită ca un act demiurgic în desfășurare, va porni de la entitățile de bază, generalizate prin multiplicare în întreaga structură a Universului material. Pe acest fir al logicii se poate ajunge la concluzia că, omul prin structura lui duală (trup și suflet) înmulțindu-se pe linii de evoluție distincte sub autoritatea Rațiunii Supreme, este predestinat a fi doar unul dintre infinitele modele de viață din Univers, agreat de Creator.

În urma acestei afirmații se va veni și cu întrebarea:

- Care este de, fapt, scopul acestui demers?

Răspuns:

- Omul este doar o formă de manifestare infimă, raportată la dimensiunile vieții din universului material în care se găsește. Pentru a-și susține singur evoluția transcendențială, i s-a oferit prin revelație metafizică și un set de reguli comportamentale pe care să le respecte în acest sens. Și cum doar pe el, Demiurgul l-a conceput să fie entitatea superioară din lanțul trofic al habitatului său de pe Pământ, străbătându-l cu aura stării de dragoste celestă, i-a dat și posibilitatea ca prin liberul său arbitru în concordanța cu cele 10 Porunci (norme spirituale), să-și urmeze singur calea de viață spre nemurire.

Discutând pe marginea acestui subiect, privit la nivel cosmic se va pune și întrebarea dacă, omul prin liniile lui de evoluție transcendențială, într-adevăr are capacitatea să realizeze acest lucru și, cum?

Răspunsul nu se poate găsi decât în noi înșine. În momentul în care scriu aceste rânduri, pe planetă sunt aprox. 8 miliarde de oameni. Se presupune că, pe baza ratei anuale de

creștere a natalității, habitatul arondat nouă, nu peste mult timp prin epuizarea resurselor minerale, climatologice și de viață, ne va obliga să emigrăm în spațiul extraatmosferic, pentru găsirea și teraformarea de noi arealuri climatice, necesare supraviețuirii speciei. Se vorbește chiar de o colonizare spațială a Sistemului Solar, prima planetă aleasă fiind Marte.

De ce Marte? Este foarte asemănătoare în alcătuirea minerală cu Pământul, ciclul zi-noapte aproape identic, existența apei înghețate și, din punct de vedere tehnologic se pot crea locuințe în care să fie respectate caracteristicile de mediu, necesare vieții în forma pe care o cunoaștem.

Întrucât mai sunt luate în calcul și alte destinații precum Luna, planeta Venus, asteroizii ca resurse de minerit, sunt îndreptățit să afirm că, în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat, omul aflat sub impulsul spiritual al dragostei față de viață, care să-i stimuleze organic toate resorturile, lucrurile par a fi posibile, bine-nțelese cu transformările biologice de rigoare, aferente noilor circumstanțe: gravitație, presiune, climă, ritmuri circadiene, arhetipuri de formă și conținut, etc.

Faptul că în cele 4 miliarde de ani de evoluție neîntreruptă a vieții de pe Pământ s-a ajuns la Homo Sapiens actual și la revoluția lui tehnologică, care să-i permită călătoriile spațiale, pot să afirm că, în viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat omenirea se va deplasa în oricare parte a Universului spre a forma noi civilizații. Pe baza unor calcule probabilistice, astronomii au ajuns la concluzia că, pe o rază de 54 de ani-lumină în jurul Pământului, există circa 1000 de stele, dintre care 46 foarte asemănătoare cu Soarele nostru. Mergând pe modelul de viață terestră, s-a mers mai departe cu calculul până la nivelul galactic, unde se estimează că, în acest habitat uriaș, ar putea exista circa zece mii de civilizații tehnologice.

Gândindu-ne prin reducere la absurd, dacă și din acestea dispar prin extincții diverse nouă civilizații din zece, cele rămase vor fi destul de înțelepte cât să supraviețuiască prin liberul lor arbitru, dăinuind la nesfârșit.

În consecință, este aproape sigur că în Univers există și alte forme de viață și civilizații, unele probabil, foarte vechi care, să fi avut contact și cu viața de pe Pământ, în diversele ei perioade de evoluție. De ce nu le percepem în mod obiectiv? Sunt foarte multe argumente în acest sens: distanțele imense care ne separă, relativitatea ciclurilor temporale, diferențele de tehnologie, spiritualitate, biologie, comunicații, etc.

Eu pot emite și ideea că, sunt atât de evaluate spiritual, încât pot depăși barierele de spațiu și timp, coexistând pur și simplu cu noi și, printre noi, fără a le putea percepe.

3. Revelația continuității

Prezentare generală

Revelația fiind cunoscută ca o noțiune religioasă, desemnând dezvăluirea unor acte, fapte, întâmplări din viitor de către o entitate superioară, unor persoane cu abilități în acest sens, are o semnificație greu de înțeles, fiind dincolo de cursul firesc al naturii. Spre a nu fi confundată cu inspirația (o capacitate a minții în virtutea căreia cine o posedă, conține idei înșiruite într-o ordine logică spre a transmite mesajele bine focusate), revelația implică în mod obligatoriu o comunicare supranaturală. Prin ea, mintea ți se luminează descriind imagini, scene, simboluri, îndemnuri spre a face ceva, concomitent și cu transmiterea stărilor spirituale afe-

rente: emoție, spaimă, deznădejde, etc. / bucurie, seninătate, pace, împlinire.

De-a lungul istoriei au fost consemnate astfel de cazuri, în care oameni cu abilități speciale, prin fenomenele de telepatie, fler, clarviziune, au dezvăluit informații despre ceva care se va întâmpla și, într-adevăr acel ceva, s-a întâmplat!

Întrucât asupra acestui aspect în urma divergențelor dintre opiniile pro și contra revelațiilor, s-a ajuns la concluzia că, totuși, ființele umane sunt create cu un rost participativ la dinamica universală, plină de coincidențe deloc întâmplătoare, ca și când ar exista un designer Universal.

Din acest punct de vedere, se pare că atât noi, cât și ceea ce este împrejurul nostru, nu reprezentăm decât ecuații matematice de stări spirituale, cu soluțiile stocate în ceea ce suntem, fără a înțelege nimic. Faptul în sine că pot exista coincidențe fortuite, nu justifică decât ideea unei direcții de parcurs într-o dinamică deja stabilită, pentru orice dimensiune universală.

Din această perspectivă tot ceea ce s-a învățat la școală, s-ar putea să capete o altă turnură: cele patru forțe fundamentale ale Energiei (gravitația, forțele electrostatice, forțele magnetice și cele nucleare) cu subdiviziunile și interferențele dintre ele, nu ar avea nicio logică decât luând parte la un act dinamic creator, existând în ceva plin de ordine și stabilitate.

Așadar, iluminarea omului prin Revelație, se poate rezuma la interferențele posibile ale conștiinței sale, cu informațiile preluate de pe direcția de mers, în urma altor dimensiuni superioare, spre a primi stimulii necesari în a le atinge evolutiv prin transcendență.

Dinamica continuității

Așa cum am afirmat, Universul vizibil fiind o regiune aleatorie din Universul existențial, oriunde ne-am afla în interiorul acestuia, vom avea perspective diferite ale propriului nostru univers observabil, în raport cu raza capacității vizuale de percepție a luminii. Și cum mărimea Universului este infinită în orice direcție, ne putem aștepta ca pe viitor, lumina galaxiilor foarte îndepărtate pe care acum nu o distingem, va avea timp să ajungă și la noi în funcție de cum ne permit coordonatele de ciclu. Adică, în perioada avansului, dacă ne îndepărtăm de ele cu o viteză însumată mai mare decât cea a luminii (300.000 Km/s), nu le vom observa, în schimb la întoarcere (mișcarea retrogradă), acest lucru se va întâmpla cu siguranță. Multe galaxii legate gravitațional, indiferent de sensul mișcării, formând roiuri, inele tip filament, corpuri, etc, vor alcătui arhitecturi din ce în ce mai complexe, fiecare cu liniile lor de existențialitate.

Pe baza observațiilor cu aparatura de ultimă generație, oamenii de știință au ajuns la concluzia că, materia din Univers aflată în dinamica ei are efervescența unei spume în desfășurare la nesfârșit, evoluând regenerativ. Încercând să facă și un calcul aproximativ al densității raportată la unitatea de volum, pentru a-i determina masa, s-a ajuns la următoarele cifre:

- aprox.10% din materia totală este sub forma de galaxii, stele, planete, gaz, praf, etc, cu un raport energetic de 8%, din cel total;
- diferența de 90%, este sub formă de materie nedetectabilă sau, întunecată (din zona infinitului cuantic),cunoscându-i-se doar efectele gravitaționale, constituind 26 % din raportul energetic total;

- aprox. 66% este energia pură deci, fără masă, responsabilă de dinamica la infinit a Universului;

Revenind acum la corpul de galaxii din care face parte Calea Lactee, în interiorul lui au loc diverse interferențe, care pe viitor vor conduce la eliminarea unora și la formarea altora noi, în ordine regenerativă (adică plecând de la aceeași sămânță), fiecare aducându-și aportul cu entitățile specifice conținute în praful cosmic, meteoriți, comete, sateliți, planete, stele, etc. În felul acesta conștientizând faptul că materia este suportul obiectiv al existenței, prin extrapolare la infinit, se poate afirma și că, Universul exultă de viață în structura lui interioară precum o plămadă în efervescentă.

Panspermia vieții

Despre originea vieții de pe Pământ nu se poate spune decât că ea aparține infinitului atemporal, a călătorit în spațiu prin dinamica astrală, ajungând aici, odată cu formarea lui. Noțiunea de Panspermie este cercetată sub cele trei aspecte ale ei: radiopandemică, litopandemică și panspermia dirijată.

Indiferent de aspectul luat în discuție, teoriile ne spun că, microbii sunt capabili să supraviețuiască în spațiul cosmic (cum ar fi anumite tipuri de bacterii sau, spori de plante), rămânând prinși de resturile materiale ejectate și după coliziunile dintre corpurile care le adăpostesc. Așadar, germenii de viață prin împrăștiere spre alte planete din același sistem, ori spre alte sisteme planetare din galaxie, execută doar distribuția vieții și ajută la dezvoltarea ei prin biogeneză.

Întorcându-mă la modul cum a început viața pe Pământ, un rol la fel de important l-au avut și procesele de

abigeneză din perioada sa timpurie, în care apa, atmosfera, lumina ultravioletă, energia fulgerelor, radiația cosmică și cea a nucleului intern al planetei, au permis reacții chimice complexe, conducând la aminoacizi, polimeri și protocoale.

Având aceste argumente la îndemână în raport de importanța lor, s-a ajuns la concluzia că, fără apă n-ar fi existat sub nicio formă viața pe care acum o trăim.

Acționând ca un solvent universal și fiind mediul optim pentru toate reacțiile biochimice esențiale, apa formează hidrosfera Pământului, reglează clima și permite ecosistemelor să evolueze de la metabolismele celulare, până la cele mai complexe forme biologice cunoscute.

De asemenea constituind 65-70 % din masa corporală a omului și, susținându-i funcțiile celulare, neuronale și digestive, o fac indispensabilă vieții. Mai mult decât atât, prin ciclurile de evaporare, condensare și precipitații, influențând clima planetei (prin formarea de oceane, lacuri, râuri și ghețari), toate însumând 65-70 % din suprafață (fără a fi o coincidență cu masa corporală a omului), ne duce cu gândul la o dinamică complexă, inteligentă, în care ea , apa, joacă rolul decisiv.

Mergând pe acest fir al logicii, dacă viața se comportă precum o plămadă, deținând în ea întreaga încărcătură vibrațional-spirituală a omenirii, atunci și teoriile privind panspermia ei se adevăresc , apa reprezentând matricea de bază radiopandemică și litopandemică a acesteia. Modul în care este răspândită în Univers constituie un indicator cheie în căutarea vieții de pe alte planete atât din Sistemul Solar, cât și din alte zone ale Galaxiei.

Vorbind depre Panspermia dirijată, ca un concept teoretic alternativ față de cele prezente, propus de câțiva oameni de știință după 1972, aceștia ne sugerează un transfer deliberat al vieții pe Pământ în urmă cu milioane de ani,

de către civilizații inteligente și foarte avansate tehnologic, din diferite colțuri ale galaxiei. S-a plecat de la premiza călătoriilor în spațiu ale oamenilor din perioada actuală, și a infectării cu material biologic a altor planete. În ceea ce privește dovezile, teoria pare a fi oarecum adevărată prin universalitatea codurilor genetice și al fenomenului infecțios al vieții, pentru care nu există niciun mecanism cunoscut să împiedice acest fapt.

CAPITOLUL III

ADEVĂRUL ABSOLUT

A. ADEVĂRUL EXISTENȚIAL

1. Trinitatea Creației

Plecând de la premiza că materia este un produs al Creației prin interferențele vibratorii ale câmpurilor de forțe cvasigeneralizate, vizavi de factorii care le definesc sub alternanța scalară a timpului, ea depozitează permanent informații în arhitecturi interioare specifice, impulsionându-le astfel evoluția spre a-și dezvolta propriile caracteristici: aparență, structură, memorie, etc. măsurabile atât la scară microscopică cât și macroscopică.

Oamenii de știință în funcție de aceste caracteristici, delimitându-i patru stări de agregare (solidă, lichidă, gazoasă și plasmatică) interconectate termodinamic, orice modificare

apărută în una sau, alta dintre ele, poate conduce la reconversii dar, cu respectarea echilibrelor aferente sistemului din care fac parte.

Revenind la subiect, după evoluția de aproximativ 4 miliarde de ani a vieții de pe Pământ, omul aflat acum în vârful lanțului trofic, a emis și va mai emite probabil, pretenția că este deținătorul adevărului absolut. Nimic mai fals, luând în calcul capacitatea de înțelegere și discernământ pe care o poate dovedi, inclusiv asupra necesităților lui de bază.

Așadar, în relația dintre Dumnezeu și om, precum și conceptele de Energie, Spațiu și Timp, tratate foarte diferit în teologia, filosofia și fizica actuală, eu am propria opinie referitoare la Trinitatea Infinitului Demiurgic:

- între Dumnezeu și Timp, neexistând echivalențe, El fiind a-temporal, singura concluzie este că, eternitatea dacă reprezintă ceva, acel ceva ca să aibă consistență existențială, nu poate fi decât o dimensiune creată. Și ca această dimensiune să poată exprima continuitatea unor aparențe în derulare, a fost desăvârșită transcendentă prin cele trei aspecte ale sale: timpul trecut, timpul prezent și, timpul viitor.
- despre Energie și Spațiu, pornind de la idea că sunt și ele dimensiuni create, împreună cu Timpul sub cele trei forme ale sale, prin interferența comună vor forma țesătura spațio-temporală de susținere obiectivă la orice nivel, a oricărei forme de manifestare din interiorul Creației.
- suma tuturor acestor manifestări, înglobând o infinitate de unități elementare trinice (cu caracteristici de spiritualitate prin transcendență), a stat și va sta la baza evoluției vieții oriunde în Univers.

2. Realitatea adevărului

Orice moment dinamic al prezentului, resimțit obiectiv și considerat a fi un adevăr, este relativ deoarece are dimensiunea unei infinitesimi trinice din interiorul oscilant al realității. Dorind să ne focusăm pe dimensiunea lui, prin însumarea la infinit a adevărilor relative, pentru a determina Adevărul Absolut vom constata că, viața așa cum o cunoaștem poate exista și evolua natural oriunde în Universul Creat, fiind practic cvasigeneralizată.

De asemenea, teoretizând diversitatea infinită a spectrelor de vibrație ale materiei, sunt cercetători care ne sugerează posibilitatea existenței și a altor forme de viață bazate pe alte elemente chimice decât carbonul, cum ar fi siliciul și germaniul.

Eu nu le pot considera decât simple provocări însă, ținând cont de distanțele dintre entități și evoluția transcendentă a liniilor astrale de viață, mai ales în mediile planetare cu caracteristici energetice extreme (de temperatură, presiune, etc.), unde biologia pe bază de carbon n-ar mai funcționa, este posibilă și o astfel de abordare.

Pe Pământ, deși nu au fost descoperite forme de viață bazate exclusiv pe siliciu, acest element este încorporat în multe organisme. De exemplu, diatomeele (un tip de alge marine), au pereții celulari transparenți din dioxid de siliciu sau, alte vietăți îl folosesc ca bază de susținere precum cochiliile sidefate.

Așadar carbonul, supranumit „regele elementelor” datorită versatilității sale excepționale în a forma milioane de compuși cu cei patru electroni de valență, creează lanțuri, inele și structuri complexe, fiind elementul central din structura proteinelor, ADN-ului și grăsimilor. Poate exista în forme complet diferite, de la diamant (cel mai dur material

cunoscut), la grafit (moale) și, până la grafen sau fullerenă. De asemenea are cele mai înalte temperaturi de topire și fierbere dintre elementele cunoscute pe Pământ (3550 K, topire /5100 K, fierbere). În plus, carbonul este al patrulea cel mai abundent element din univers și stă la baza chimiei organice, spre deosebire de alte elemente care formează un număr mult mai restrâns de compuși.

Până în momentul de față, tot ceea ce știm despre noi ca ființe, constituie un mister, cum tot un mister este și complexul elementar al arhitecturilor care ne găzduiesc sufletul, participând ele însele decisiv la starea noastră existențială.

Sunt prea multe coincidențe ca viața de pe Pământ să fie întâmplătoare, așa că vă voi menționa și câteva dintre ele:

- păstrarea continuă de către planetă a caracteristicilor fizice la suprafața solului, necesare ca apa să persiste în jurul punctului ei de triangulație;
- câmpul gravitațional al Pământului suficient de puternic cât să dea continuitate ciclurilor de mișcare în eliptica Sistemului Solar, precum și să-i țină în frâu activitatea tectonică;
- oferirea condițiilor de funcționalitate ale legăturilor chimice bazate pe ciclul carbonului;
- distanță optimă față de steaua centrală, care să-i garanteze termodinamica potrivită (temperatură, presiune), pentru evoluția vieții în ansamblul ei;
- și nu în ultimul rând, asigurarea unor lungi perioade de stabilitate a ciclurilor, strict necesare evoluției vieții de la organisme unicelulare, până la complexitatea biologică a omului.

Pe baza acestor realități, actul creator fiind o reprezentare în dinamică a unei ordini, prin structurile sale

apropiate de perfecțiune, este un Adevăr Absolut, așadar de factură sacră.

Sacralitatea pe deplin înțeleasă (din perspectiva unei conștiințe aleatorii), nu poate fi decât un imbold spre o ordine la care totul să se alinieze, într-un context de-altfel obligatoriu de urmat.

De-a lungul timpului, mitologiile diverselor popoare au ajuns și ele la o concluzie comună, acceptând actul creator ca fiind realizat printr-o exercitare a puterii divine, atât în credința monoteistă, cât și în cea politeistă.

Revenind la subiect, eu nu voi lua în considerație niciun mit referitor la adevărul existențial, întrucât actul demiurgic fiind desăvârșit (sacru), ideea evoluției dintr-un haos inițial, spre o ordine viitoare, sau al vreunui Big-Bang care să restarteze totul de la zero, fără existența unui Adevăr Absolut, care să guverneze prin mediere Infinitul, orice discuție în acest sens își pierde relevanța.

3. Revelația adevărului

Termenul fiind provenit din limba latină (revelație), desemnează dezvoltarea unei forme de adevăr sau cunoaștere, printr-un act în care Demiurgul își face cunoscută voința unor persoane dotate cu capacități supranaturale, prin simboluri, sunete, imagini, aparențe, etc. A nu se confunda revelația cu inspirația, întrucât cea din urmă are legătură doar cu capacitatea de iluminare umană, în virtutea căreia omul poate concepe gânduri și produce la nivelul său de inteligență (acte, fapte, lucruri) fără a implica în acest demers comunicarea supranaturală.

Așadar referitor la gândurile, ideile, concepțiile cu privire la această lume, se poate întâmpla ca acestea să aibă

un caracter rațional prin transcendentalitate însă, sunt limitate și ele doar la dimensiunea cosmologică a omului. De îndată ce omul va fi plasat în afara lumii sensibile, prin urmare în afara oricărei posibilități de experimentare (simțurile să nu mai funcționeze), simbolurile existând atât apriori cât și posterori nouă, sub forma unor alternanțe iluzorii, deja ne aflăm în spațiul Rațiunii Supreme.

Conștiința umană poate avea acces la informațiile din acest spațiu printr-o fereastră a Sinelui său Superior, permis doar de Rațiunea Supremă vizând realizarea ordinii fenomenologice a vieții pe drumul ei de parcurs. Reprezentând așadar o atenționare vizând schimbări de comportament sau, atitudini în fața unor pericole viitoare, aceste informații presupuse a fi juste din punctul de vedere al persoanelor implicate, pot fi contestate sau, luate în batjocură de alții.

Întrucât nu toți oamenii posedă capacități supra-raționale, nimeni nu îi poate convinge pe cei din jur să dea crezare unor știri revelatorii însă, acestea intrate în discuțiile colective, spiritul lor chiar va avea capacitatea să-i influențeze și reorienteze și pe ei comportamental.

Dacă noțiunea de sacralitate, inspirând sentimente înălțătoare despre existență și viață, având la început o conotație religioasă demnă de o venerație pentru ceva de neatins, în zilele noastre sacralitatea a căpătat valențe noi, în urma confruntării dintre discernământul limitat al omului, pus fața Adevărului Absolut.

Din perspectiva intangibilității și inviolabilității sacrale a ceva din ordinea și perfecțiunea divină, este exclusă din start alunecarea minții omenești spre profan, sau pe calea abuzurilor de orice fel. Creația demiurgică fiind eternă și, afirmând în capitolele anterioare că: „Privit din punct de vedere matematic, timpul este soluția ideală de susținere/surescitare a ecuațiilor creaționiste”, pot completa acum

fără să greșesc: „Adevărul emis de autoritatea Dumnezeului Creator, se manifestă în fața ochilor noștri precum un sistem de ecuații matematice eterne, deja rezolvate”.

Așadar, considerând Infinitul Demiurgic prin Sacralitatea sa, ca fiind arealul perfect de exprimare al logicii în practica obiectivă a realității până la sublim, Spiritul Adevărului având un caracter unic, inviolabil, inalienabil și desăvârșit, nu poate fi reprezentat de ceva creat .

Încercând acum la final să găsesc un răspuns la întrebările fundamentale care ne frământă: - Cine suntem, de unde venim și, înspre ce ne îndreptăm?, eu vin și spun: „-Suntem dintotdeauna un act în desfășurare al Dumnezeului Creator, ca un produs al Sacrului său Spirit menit a defini și exercita eternitatea Adevărului său Absolut”.

B. REFLECȚII ȘI PILDE DESPRE CREATOR ȘI CREAȚIA SA UNIVERSALĂ

*

0. Luând în considerare infinitatea universului în care trăim, oricine poate să afirme că, locul pe care îl ocupă se află de, fapt, chiar în centrul lui. Dacă mai sunt și alte păreri, cu certitudine acestea nu pot avea decât un caracter subiectiv.

*

1. Dacă la început a fost cuvântul (vibrație a ceva), cu siguranță s-a datorat existenței unui altceva, care să-l genereze. Așa înțeleg eu logica lucrurilor.

*

2. Dumnezeu perceput la nivelul conștiinței fiecăruia dintre noi prin cuvânt, Cuvântul Lui se desăvârșește evoluând în are-

alul geografic al locului unde este exprimat sub formă de limbă, prin învățători aleși.

*

3. Întrucât oamenii sunt emisari ai cuvântului, ar fi bine ca și noi să rostim doar ce ne este îngăduit, altfel ne ia gura pe dinainte și supărăm pe cine nu trebuie!

*

4. Când Dumnezeu a creat primul om de pe pământ, a hotărât ca nu chipul și nici faptele acestuia să-L reprezinte în spațiul pământesc de manifestare ci, spiritul aferent conștiinței și discernământului de care el poate fi capabil.

*

5. Așadar, omului i-a rămas să aleagă între două căi de urmat: calea ușoară a libertății sale de exprimare (limitată) sau, calea grea, în rezonanță cu spiritul principiilor de etică și moralitate ale celor Zece Porunci (calea nemuririi).

*

6. Existența umanității așa cum reiese din majoritatea definițiilor sau a argumentațiilor filozofice, are la bază alternanța continuă dintre viață și moarte, bine și rău, cu tendințe preponderent spre viață, și bine. De felul meu fiind sceptic, mi-am pus următoarea întrebare: - Eliminând răul și moartea din ecuație, cu ce vor fi înlocuite spre a menține totuși, continuitatea alternanței?

*

7. Lumea trebuie să înțeleagă faptul că, nu tot ceea ce își închipuie unul sau, altul, se va și întâmpla. Pe termen lung orice previziune omenească va păli în fața realității mereu schimbătoare, schimbarea reprezentând de, fapt, mobilul indiscutabil al actului creator.

*

8. Ceea ce trebuie luat în considerare de orice om înțelept atunci când își va exprima un punct de vedere despre viață și

existență în general, trebuie să plece de la premiza că, între începutul și sfârșitul lumii, undeva pe la mijloc fără repaos, lucrează sămânța ei primordială.

*

9. Între doctrinele filosofice și adevărul existențial, există diferențe majore. Cu toate că, uneori se apropie până la coincidență, echivalente nu vor fi niciodată.

*

10. Realitatea în care trăim fiind o lucrare dumnezeiască mereu schimbătoare, pot afirma cu certitudine că, și omul fiind un produs al Creației, nu va avea niciodată acces la tainele realității sale curente.

*

11. Amintirile sunt depozitare ale vieții în trecere pentru fiecare dintre noi. Atunci când apelăm la ele, prin senzația de existență pe care ne-o insuflă, devin principalul imbold spre continuitatea trăirii. Mai plastic spus, am fost creați să ne etalăm amintirile individuale obținute prin introspecție, în contrapartidă cu aspirațiile de care suntem capabili în orice moment.

*

12. Priviți atent la tot ce vă înconjoară! Sunt doar acte, fapte, și întâmplări petrecute, devenite între timp amintiri.

*

13. Nostalgia amintirilor frumoase este prin ea însăși o șansă în plus de a prinde biletul următor, la caruselul universal al trăirii.

*

14. Durata vieții fiecăruia dintre noi este percepută atât la modul subiectiv (aparent), cât și la modul obiectiv (real). Factorul determinant în această ecuație îl reprezintă memoria individuală. De aici putem trage ușor concluzia că, cei cu o

memorie scurtă, adică fără amintiri, vor avea și o viață la fel de scurtă.

*

15. Uneori îmi simt viața pe care o trăiesc precum o potecă îngustă pe care destinul cu năiaua lui de alun nu-mi dă pace și îmi lovește permanent tălpile picioarelor, deja rănite de pietrele colțuroase ale caldarâmului.

*

16. Pe această potecă trebuie să țin cont și de faptul că, pot fi și lucruri aparent neînsemnate care să mă rănească însă, știu că sunt acolo cu un rost bine determinat.

*

17. Mulți consideră că durata unei vieți se raportează în primul rând la hrana consumată. Evitând să vorbească și despre modul ei corect de obținere (prin sudoarea trupului și lacrimile minții) vor avea să suporte de-altfel și perspectiva unor bătrâneți cu probleme de sănătate.

*

18. Uneori am impresia că, inspirând aer mă încarc nu cu oxigenul necesar trăirii ci, cu informații spirituale noi, spre a le procesa și arhiva ulterior prin expirație, în trecutul meu devenit amintire.

*

19. Pentru ca un lucru, un act sau un fapt să se întâmple, este necesar ca toți parametri lor circumstanțiali să fie atinși pe cale naturală. Dacă din varii motive urgentăm noi acest proces, ne rămân doar două opțiuni: fie să ne asumăm întreaga responsabilitatea asupra consecințelor, fie să ne bucurăm că nu ne-a reușit inițiativa.

*

20. În viață fudulia, grandomania și prostia, se plătesc. Ceea ce nu se știe este momentul sentinței de plată, deoarece ju-

decătorii abilitați să rezolve cazul, având și ei aceleași metehne, vor amâna procesul la nesfârșit.

*

21. Atunci când simțim o repulsie față de ceva anume, eu zic că ar fi obligatoriu necesar să luăm în calcul și beneficiile unui astfel de experiment.

*

22. În momentul în care ai senzația că ești sufocat de un adversar puternic, pentru a ieși din impas laudă-l și susține-l în tot ceea ce el greșește. Rezultatele vor fi imediate.

*

23. Răbdarea pământului este infinit mai mare decât toate fărâdelegile vietăților care-l năpădesc, deoarece și-a asumat încă de la început întreaga sa responsabilitate spre a le purta de grijă.

*

24. Dacă animalele sălbatice ar putea vorbi pe înțelesul nostru, nici nu ne putem imagina cât de surprinși vom rămâne în fața nedreptăților pe care ele doresc să ni le reproșeze!

*

25. Nu numărul anilor petrecuți prin viață ne reprezintă trecerea ci, urmele pașilor noștri dacă au devenit între timp, căi de urmat.

*

26. Alegând confortul și siguranța drumurilor bătătorite, zadarnică ne va fi truda identificării amprentelor proprii, măturate între timp de valurile trecerii!

*

27. Dacă ar fi să-mi exprim o părere despre prezentul în curs de desfășurare, consider că el este principalul temei al următoarelor amintiri, uluite și ele de graba speranțelor din viitorul nostru apropiat.

*

28. Omul conștientizează realitatea obiectivă, pe baza propriilor organe de simț. Până ca în el să se activeze și stările emoționale din sfera conștiinței, este cu un pas în urma adevărului. Așadar, neputându-l identifica instantaneu, se va mulțumi doar cu vibrația amintirii lui, deja arhivată.

*

29. Adevărul este singura porțiță din înlăuntrul conștiinței care, odată deschisă va permite și ispitelor firii să zburde în voie pe sub nasul liberului nostru arbitru.

*

30. Adevărul nu are nevoie de emisari. El există și ni se dezvăluie pur și simplu. Fără această dezvăluire, rostul omului pe pământ, ar deveni caduc.

*

31. Adevărul este unic, și sacru. Așadar, în jurul lui ne rotim toți ca simpli observatori însă, fiecare cu punctul lui separat de vedere.

*

32. Ce mă întristează la oameni este faptul că, nu vor avea niciodată capacitatea să discearnă făcătorii de rău din vârful societății care, cântând la strună precum îngerii, reușesc întotdeauna să-i păcălească cu promisiuni deșarte.

*

33. Anticipația adevărului este o proiecție probabilă a unor acte și fapte în curs de desfășurare. Dacă cei în cauză sunt lipșiți de fler, proiecția lor se poate rezuma la o simplă închipuire.

*

34. Încarcerați în dogme, ascultăm cu atenție și uneori chiar admirăm aiurelile molipsitoare ale unor impostori bine focușați în a ne convinge că sunt apostolii legitimi ai adevărului absolut. Nu de ei mă tem ci, de capacitatea noastră redusă privind evitarea molipsirii.

*

35. Drumul pierzării urmează întotdeauna direcția satisfacerii capriciilor personale, cauzate de poftele unor idealuri închipuite.

*

36. Proștilor fuduli peste măsură este bine să nu le acordăm nicio atenție însă, mă tem de virusii mofturilor lor care ne pot contamina și pe noi.

*

37. Adulții luați prin surprindere cu întrebări pentru copii, de multe ori spun lucruri trăsnite. Deocamdată, nu ne rămâne decât să le remarcăm nonșalanța sincerității răspunsurilor.

*

38. În privința sintagmei că poți muri rănit de dragostea ta pentru semenii, te vei lămuri numai atunci când vei lua în serios: gelozia, egoismul, răbdarea, iertarea, atașamentul, compasiunea, adică acele stări interioare care îți sunt și ție foarte greu de stăpânit.

*

39. Dacă insinuările și acuzațiile care ți se aduc sunt adevărate, ei bine, le poți suporta mult mai ușor decât în cazul celor mincinoase. Pentru acestea, o viață întreagă vei fi sub tirul necruțător al îndoielilor celorlalți.

*

40. Întotdeauna hoții neprinși sunt cu un pas înaintea urmăritorilor, virusii înaintea tratamentului medicamentuos și evoluția umană în fața abilităților omului de a o întrevădea.

*

41. Mulți vorbesc că mândria sau, stima de sine, duce la infatuare, fudulie, aroganță... adică la păcat. Problema nu-i aici ci, în modul în care vom cumpăni lucrurile: săriți de pragul peste care nu vom mai avea niciun respect pentru cei din jur, cu siguranță întreaga lume ne va fi împotriva!

*

42. Cel fără de minte poate cădea ușor în nemernicie, doar privindu-și chipul în oglindă. Crezând că are în fața lui un potențial adversar, din instinct va lovi și va sparge fără să clipească, oglinda.

*

43. Dacă vreodată te cuprinde un sentiment de rușine asupra unor acte, fapte sau, întâmplări petrecute, nu trebuie să te alertezi ci, dimpotrivă: ai urcat o treaptă pe scara valorilor morale.

*

44. Oportunitatea nu face niciodată casă bună cu oportuniștii. Dacă aceștia deja s-au profesionalizat, pot fi ușor asemuiți cu vânătorii de chilipiruri sau, mai grav, cu speculanții de profesie... fără caracter.

*

45. Zicala „Prost să fii, noroc să ai”, în opinia mea este doar o sintagmă. Dacă însă o vom alimenta cu mirajul unor câștiguri imediate, în cel mai scurt timp va fi îmbrățișată de toți.

*

46. Degeaba încearcă unii sau alții să își cosmetizeze chipul, deoarece îndată ce își vor deschide gura, expresia feței le va scoate în relief și urâtenia sufletului pe care îl au.

*

47. Bolnavi de paranoia, tiranii sunt cei mai fricoși oameni de pe Pământ. Paradoxal, frica pierderii puterii le este hrănită de suferințele celor oprimați.

*

48. Dictatorii nu vor realiza niciodată că sunt precum caricaturile așezate pe socluri de grohotiș care, la cel mai mic cutremur se vor prăvăli în hăurile întunecate ale istoriei.

*

49. Un om fricos ajuns să conducă un grup de semeni va recurge la terorizarea acestora cu elucubrațiile fricilor și închipuirilor lui de tot felul. La polul opus, un om puternic și rațional, în fața subordonaților va afișa înțelegere, mărinimie, rețineră, respect, compasiune, generozitate, etc.

*

50. Nu există nimic mai odios pe lume ca cinismul asupraitorilor atunci când oferă anumite clemențe populațiilor exploatare până la epuizare, doar spre a le arăta falsa lor generozitate de așa-ziși, buni stăpâni.

*

51. Oamenii de geniu se sting la fel de repede ca și focul ce arde intens. Ce nu se spune însă, este faptul că în acest scurt timp de trăire, ei radiază și încălzesc cu sufletul lor pe toți cei din jur.

*

52. Decât să vorbești oamenilor care oricum nu te ascultă, vorbește vântului, munților, apelor și pădurilor aflate dincolo de circumferința privirii însă, ai grijă ca ceea ce spui să fie adevărat, altfel te vei rușina până la tăcere și tu, de ineptiile spuse... doar ascultându-ți ecoul.

*

53. Pe baza experiențelor de viață trăite, ar fi indicat să recunoaștem că, după terminarea anilor de școală, avem nevoie de încă pe atât să-i armonizăm și cu principiile morale. În cazul în care ne lipsesc cei șapte ani de acasă, durata se dublează!

*

54. Oricât de mult vom dori să eliminăm distanțele ce ne separă pentru a fi cât mai aproape unii de alții, libertatea de exprimare subordonată egourilor proprii, pe lângă faptul că ne va ține mereu despărțiți, va adânci și mai mult între noi prăpastiile emoționale.

*

55. Ipocrizia malefică a narcisismului vădit care ne caracterizează nu poate fi combătută decât prin contopirea chipurilor noastre luminoase, cu cele reieșite din spațiul întunecat al oglinzilor de obsidian.

*

56. Termenul de lumină, indiferent în ce conjunctură l-am putea folosi (materială sau spirituală), este doar o metaforă pe care Demiurgul ne-a pus-o la dispoziție, spre a ne sugera direcția de urmat.

*

57. S-a constatat științific că stratul de cernoziom crește cu un centimetru la aproximativ 100 de ani, prin sedimentarea materialului biologic aflat în descompunere. Săpându-mi în fiecare an grădina, conștientizez faptul că sunt hrănit de spiritele îngerilor (sufletele) locului, de-a lungul a cel puțin două milenii, fapt pentru care mă simt obligat să le continui aspirațiile.

*

58. Nu încerca niciodată să rănești cu ceva vreun înger (suflet), căci întreită ți se va întoarce ca un bumerang durerea lui, țintindu-ți inima.

*

59. Acolo unde munții se întâlnesc, își împreună izvoarele să devină râuri cristaline care să scalde dealurile și câmpiile pline de verdeață. Acolo unde oamenii se întâlnesc, ar trebui să își împreune sufletele astfel încât, legăturile lor să se transforme în râuri de iubire, bucurie, nădejde și continuitate. Oare, chiar așa stau lucrurile?

*

60. În ziua de azi cel mai mult îmi este teamă de gurile viclene din spatele măștilor propovăduitoare de bine.

*

61. Tăcerea este ca mierea, spune un vechi proverb popular însă, într-o țară a surzilor în care doar mușii conduc și dau ordine, mierea își va pierde și ea relevanța.

*

62. Adevăratele valori puse la zid de criza morală a secolului în care trăim, își așteaptă resemnate verdictul speculanților din spatele ramelor vânzătoare de urătenii, al reclamelor mincinoase ori, al ambalajelor sclipitoare care ne îmbie să le cumpărăm, fără a mai verifica și marfa din ele.

*

63. Scriitorii lipsiți de har pot fi ușor asimilați breslei grămăticilor de birou care, indiferent de sânguința depusă nu vor face altceva decât să răspândească răvașe fără conținut.

*

64. Doi frați după moartea părinților lor s-au certat, s-au judecat și au tot mutat piatra de hotar dintre averile ce li se cuveneau prin testament, până când unul dintre ei s-a prăpădit. Cel rămas în viață, a luat un baros și a spart-o până ce s-a făcut praf, ca să-l arunce apoi în toate colțurile proprietății comune. Nici până azi nu a înțeles nimeni cu ce a fost de vină piatra!

*

65. Un pescar sărac după o zi de muncă fără folos și-a aruncat plasele într-un colț al grădinii pentru a le da foc a doua zi. Mare minune! Dimineața, la prima oră a găsit în plase doi iepuri hăituiți de câini, pe timpul nopții. De aici putem trage concluzia că, nu uneltele de muncă sunt vinovate pentru nereușitele noastre ci, lipsa de iscusință în a le folosi.

*

66. Aflat în excursie la o peșteră importantă din țară, un băiețel întrebat de profesor dacă știe cum se formează și de ce cresc stalactitele și stalacmitele din galerii, a răspuns:

- Se formează din piatră, și cresc pentru că sunt hrănite cu apa din tavanul peșterii, până se unesc.

Uimit profesorul a continuat:

- Dacă mergem pe acest raționament, de ce pomii care se hrănesc cu picături de ploaie, nu reușesc și ei să se unească cu norii de pe cer?

- Pentru că nu vrea Soarele de printre nori acest lucru, și le usucă picăturile. Așadar, rămași fără apă ei vor muri de dorul norilor.

- Și dacă mor, înseamnă că nu se mai unesc cu norii?

- Dimpotrivă... domnule profesor! După ce mor pomii, noi le dăm foc în sobă să ne încălzim, ei se transformă în fum, ca să fugă apoi repede, repede pe coș în sus, să se unească cu aceștia!

*

67. Un tânăr aflat la vârsta majoratului, în uma unor divergențe cu părinții săi referitoare la ce va face în viitor, reproșându-le privațiunile la care a fost supus în perioada copilăriei sale, i-a atenționat că de acum încolo va fi capabil să se descurce și singur.

- Noi nu te oprim, faci cum crezi însă, te rugăm să ții minte că, indiferent ce vei face și oriunde te vei afla, ne porți cu tine, iar noi te vom ocroti chiar și după moarte!

Vremea a trecut, flăcăul și-a întemeiat familia sa, moment de la care părăsindu-i, a întrerupt orice legătură cu dâșșii. Un fost amic din localitate informându-l despre moartea lor, i-a dat de înțeles că are datoria morală să se îngrijească de mormintele acestora. Plin de remușcări, spre a nu se face de rușine în fața oamenilor, a doua zi și-a făcut timp și s-a deplasat până la cimitirul din satul natal, unde fuseseră îngropați.

Găsindu-le cu greu numele scris pe două cruci de lemn aflate în paragină, tare uimit a rămas să vadă cum deasupra mormintelor crescuse un prun în toată puterea cuvântului. Cu

gândul să-l pună la pământ, scuturându-l odată puternic, de pe crengi au căzut mai multe prune abia pârguite, îmbiindu-l cu aspectul lor frumos să le guste. Le-a adunat, le-a șters cu batista și le-a mâncat cu poftă.

Dintr-odată un sentiment inexplicabil l-a cuprins, și a curățit de bălării fără să simtă nici cel mai mic efort, întregul perimetru al locului. În timp ce a reparat crucile și le-a înfipt bine în pământ, răvășit de amintiri și-a dat seama că este musai să le înlocuiască cu altele mai trainice, din piatră. Privind acum la prun cu alți ochi, i s-a înmuiat inima cât să-l mai amâne de tăiat încă un an. Într-un târziu ajuns acasă foarte abătut și cu imaginea părinților în minte, involuntar s-a privit și el oglindă. Văzându-și chipul aidoma cu cel al tatălui său, a izbucnit în lacrimi.

*

68. Adeseori am auzit-o pe bunica mea povestind despre un consătean poreclit „Americanul” care, într-adevăr a ajuns până în Alaska exact în perioada goanei după aur, dinaintea primului război mondial. Norocul i-a surâs din plin și cu banii obținuți acolo a devenit un important om de afaceri american. În țară, nemulțumit de politica de la noi, a tot amânat să revină, sperând totuși, că, lucrurile se vor mai îmbunătăți.

Timpul trecând, a dispărut încetul cu încetul din memoria consătenilor, inclusiv a rudelor apropiate care, și acestea s-au împăcat cu ideea că nu mai este viață.

Ca prin minune, în primăvara anului 1950, un văr de-al său s-a trezit la poartă cu o mașină de București, din care a coborât un domn trecut de 80 de ani, foarte elegant și cu o geantă de voiaj în mână. Acesta s-a prezentat, a așteptat câteva minute ca și vărul său să se dezmeticească, s-au îmbrățișat entuziasmați de surpriza revederii, urmând apoi să-și povestească unul altuia despre schimbările petrecute în lunga perioadă cât au fost despărțiți. Având la dispoziție doar două

zile, în dimineața următoare și-a rugat vărul să strângă la cârciumă pe toți cunoscuții care doresc și pot să vină, spre a petrece cu lăutari bucuria acestor momente.

Bun și făcut, pe la orele prânzului localul era plin ochi cu amatori de petreceri gratuite. Fiecare a comandat ce i-a poftit inima, s-a cântat și s-a jucat într-o veselie, cât să se audă în toată comuna.

Pe înserat când lăutarii abia începuseră și ei să se încălzească, Americanul și-a rugat vărul să-l conducă până la cimitir la crucile părinților săi, spre a-și lua rămas bun și de la dănșii. Ajuns în dreptul mormintelor, împovărat de dorul care i-a mistuit viața, a făcut semn că vrea să rămână singur.

În timp ce vărul său se îndepărta, a luat o cruce în brațe și cu capul aplecat asupra ei, fără să mai poată vorbi a început să plângă.

La cârciumă, toate bune și frumoase până spre miezul nopții când, vânzătorul dorind să închidă, a întrebat cine va achita consumația. Exact în acel moment a apărut paznicul cimitirului care, le-a spus despre „American” că este mort, cu crucea mamei sale în brațe. La auzul veștii, toți cei prezenți s-au ridicat de la mese, murmurând uluiți:

- Noi n-avem nicio vină! Așa i-o fi fost dat să moară, la mormântul părinților săi... Dumnezeu să-l odihnească în pace!

*

69. Un mare filosof arestat și închis politic de către trepădușii vremii, întrebat fiind de gardieni dacă se simte în largul său în celula de detenție, le-a răspuns fără ezitare:

- Eu sunt liber în orice moment, întrucât pot străbate cu gândul hotarele care mă îngrădesc sau, pot vizualiza cu ochii minții microcosmosul până dincolo de atom, pe când voi, indiferent ce veți face, nu veți putea trece nici măcar de gardurile acestei închisori!

*

70. După fiecare eveniment tragic, la funerarii cei prezenți se împart în două categorii: unii plâng, și cei mai mulți se bucură. Ce trebuie să remarcăm este faptul că, întotdeauna masa și muzica rămân în sarcina familiilor îndurerate.

*

71. Lumină și întuneric. Fiecare cu steaua lui. Dacă despre lumină cunoaștem că este generată de stele, apăi și întunericul este generat de stelele lui întunecate. Ceea ce trebuie să cunoaștem este faptul că, atât lumina cât și întunericul, pentru a supraviețui își extrag esența fiecare din profunzimile celeilalte.

*

72. În afaceri și în războaie, se spune că peștii mari înghit întotdeauna pe cei mici. La fel de adevărat este și faptul că, sunt pești mici care, odată înghițiți pot devora din interior pe cei mari până la eliberarea lor definitivă din iadul întunericului.

*

73. Nu vă rugați bunului Dumnezeu de bogăție și fericire, deoarece cu timpul acestea vi se vor întoarce împotrivă. Rugați-vă doar de sănătate și să vă dea putere să învingeți greutățile vieții.

*

74. Aflat în mijlocul unor discuții care te pot afecta, ai două posibilități spre a ieși din impas:

- să ascuți cu atenție tot ce se vorbește și, în loc să răspunzi ori să dai explicații, afișezi un zâmbet îngăduitor;
- te prefaci că nu înțelegi nimic, dai din umeri și părăsești astfel motivat audiența.

*

75. Dintre faptele bune făcute pe parcursul unei vieți, mai puțin de cinci la sută vor fi apreciate. De restul, nu trebuie să vă faceți nicio problemă: fie că se vor uita, fie că vor fi luate

în derâdere. Cert este că, indiferent sub ce formă ați făcut bine, acesta nu vă va face rău niciodată.

*

76. Evoluția științifică a lumii contemporane, prin dezvoltarea inteligenței artificiale înlocuind dramatic o serie de în-deletniciri omenești, va avea și repercursiuni la fel de dramatice asupra organelor biologice din interiorul nostru, însărcinate cu aceste atribuțiuni. Ce va urma, numai bunul Dumnezeu va lua o decizie în acest sens.

*

77. De ce mint oamenii:

- unii pentru a-și salva reputația, căsnicia, amicitiiile, etc;
- alții din ipocrizie și obediență sau, pentru a ascunde averi și bunuri câștigate fraudulos;
- restul, mint pur și simplu din prostie sau, cum respiră, minciuna fiindu-le ocupația de bază.

*

78. Între oamenii de rând și cei canonizați (sfinți), pentru a se face o distincție clară, iată la ce soluție s-a ajuns: ca primii, în timpul vieții să își serbeze anual ziua de naștere, iar ceilalți pentru simplul fapt că nu mai sunt, lumea trăitoare să le comemoreze și lor tot, anual... doar ziua în care au murit.

*

79. Oamenii se nasc în mod firesc sub influența stării metafizice a dragostei unanim acceptate, sub forma înaltului simțământ de iubire dintre un bărbat și o femeie. Rolul principal în această ecuație îl joacă Duhul creator, începând de la concepție și până la nașterea fătului, angrenând întregul complex biologic în a da substanță vieții în devenire. Și cum omul prin liberul său arbitru limitat, oprindu-se doar la partea bună a paharului (euforia metafizică de la început), întrerupând brusc demersul creator prin avort, va trebui să suporte și consecințele acestei decizii, monstruos de necugetată.

*

80. Euforia metafizică a dragostei, resimțită biologic prin cele mai înalte plăceri de moment, vizând aici întreruperea actului procreativ, sunt două aspecte de luat în calcul:

- dacă este unanim acceptată, putem vorbi de cele mai mari păcate ale omenirii care, cu siguranță vor conduce la dispariția speciei pe rol.

- în cazul unui dezacord și, totuși, actul se întâmplă (prin abuz, fortuire, înșelăciune, viol...), dacă procrearea va merge până la capăt, singura problemă o constituie încărcătura spirituală negativă a ființei în devenire, cu efectele ei drastice asupra noilor născuți. Probabil, de aici ni se trag atât manifestările iraționale de comportament, cât și degingolada generală a societății în care trăim.

*

81. În perioada de până la majorat a unei persoane (aprox.18 ani), timp în care se maturizează întregul aparat biologic spre a deveni apt în actul procreativ, sufletul fără încărcătura metafizică necesară, nu este răspunzător de liniile genetice ale ființelor izvorâte din actele procreative relizate. Acestea se vor afla în faza de a fi, sau a nu fi, adică în grija Rațiunii Supreme.

*

82. Între sufletul și liberul arbitru aparținând unui om nematurizat, legăturile metafizice create la nivelul aurei sale spirituale, sunt la fel de nematurizate.

*

83. Pentru a întreține lumina în candela vieții, ateul adaugă puțin untdelemn, creștinul o rugăciune și... bunul Dumnezeu iubire!

*

84. Dacă sufletul ți-e greu și inima o ai împietrită de răutate, vino încet la flacăra luminii tale interioare, să-ți topească

plumbul apăsării și să-ți slobozească gândul bun al împăcării cu lumea!

*

85. Cel mai mare păcat pe care îl poate face cineva, (indiferent cine), este uciderea unei ființe aflate în procesul ei de maturizare. Gravitatea maximală derivă din întreruperea nesăbuită a liniilor ei de evoluție, stabilite prin Duh, de către Dumnezeuul Creator.

*

86. Dacă există ceva între noi care ne unește sau, ne dezbină, răspunzătoare se fac corzile de iubire ale inimii.

*

87. Înainte de a ajunge la cer, ardeți rădăcina răului din inima voastră și aruncați-i cenușa, dincolo de hotarul gândurilor!

*

88. Atunci când niciunul dintre visele tale, sau nimic din cele închipuite nu le-ai putut transforma în amintiri de oferit pe timpul vieții, te asigur că îți va rămâne chiar și după moarte la fel de credincioasă... efemera speranță!

C. POST-SCRIPTUM

1. Viața privită ca un ideal de atins

Omul aflat între frica de moarte și dragostea de viață, cu toate că prin amândouă urmărește același scop, există un prag de echilibru pe care dacă nu-l respectă, poziționându-se fie într-o parte, fie în cealaltă a lui, îi va fi foarte greu de îndeplinit această aspirație existențială. Și cum viața prin ea însăși reprezintă realitatea obiectivă, obiectivitatea nefiind la îndemâna oricui, încă din primele momente ale apariției sale pe Pământ, omenirea a rămas într-o incertitudine permanentă, știind de acest prag de referință însă, fără a-l putea distinge vreodată.

Justificându-se prin firea ei mereu schimbătoare în fața acuzațiilor vizând locul unde să se așeze, a decis ca în această alegere, fiecare om să se hotărască singur, în mod democratic. Consecințele au fost imediate. Câțiva indivizi mai vicleni și iuți de picior, gândindu-se doar la confortul personal în detrimentul dragostei față de semenii, profitând de naivitatea lor naturală, cu vorbe meșteșugite și fără prea mare efort, au convins pe cei mai mulți dintre ei, să aleagă frica de moarte.

În felul acesta, ajunși în postura de conducători dar, indiferenți la problemele iscate de necesitățile unei vieți colective decente, cu o perseverență diabolică au început să strângă averi prin minciună, violență și furt, parvenind în scurt timp până la nivelul din care să instituie și obligația de a fi idolatrizați.

Odată cu atingerea stării de paranoia (plină de închipiri iluzorii), aplecarea majorității spre frica de moarte a dat și startul degradării morale în interiorul întregii comunități.

În contrast cu aceștia, puținii oameni rămași să ducă pe umeri crucea grea a ascezei de neam într-o desăvârșire, așezându-se prin liberul lor arbitru în partea opusă declinului, și-au asumat din plin și consecințele oprobiului majorității.

Așadar, scoțând la iveală într-o lume în degradingoladă violențele, imitațiile de prost gust, falsul, minciuna, ura, dezbinarea și deznădăcinarea de neam, au fost nevoiți să lupte până la sacrificiul suprem. De-a lungul eferescentei noastre istorii, viața dovedită a fi un ideal de atins, i-a transformat pe câțiva dintre cei petrecuți... în Sfinți. Despre ceilalți aflați cu dâșii pe baricade, faptul că nu-și mai amintește nimeni nimic, înseamnă că încă trăiesc printre noi viețășii momentului, fără să le putem recunoaște ori, intuit cel puțin, amprente prezentei lor definitive.

2. Rugăciunea de final a cărții

Doamne Dumnezeu meu, Creator al tuturor celor văzute și nevăzute, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe Pământ. Viața noastră cea de toate zilele dă-mi-o mie astăzi, și îmi iartă greșelile firii omenești precum și eu le voi ierta pe cele ale greșelilor mei. Și nu mă lăsa să cad pradă ispitelor pierzării ci, străbate-mă până în adâncul trupului cu aura Duhului Tău binefăcător, spre a mă curăți și elibera de cel necurat. Căci infinită Ți este puterea și dragostea pentru noi, de acum și până în veacul vecilor,

AMIN!

*

CUPRINS

CAPITOLUL I: INFINITUL EXISTENȚIAL	5
A. Principii și priorități	5
1. Prioritatea spirituală abstractă	5
2. Proiecția tridimensională a spiritului	6
3. Prioritatea logicii material	10
B. Spații	14
1. Spațiul fizic vizibil	14
2. Spațiul temporal	17
3. Spațiul metafizic	19
C. Lumea pământească	22
1. Adresa lumii pământești	22
2. Geneza și evoluția galaxiei Calea Lactee	26
3. Geneza și evoluția Sistemului Solar	30
4. Geneza și evoluția Pământului	33
5. Apariția și evoluția vieții de pe Pământ	35
6. Apariția omului și teoria intervenționistă	41
7. Conștiința și discernământul ființelor	47
8. Informația și rolul simbolurilor în comunicare	51
9. Liberul arbitru și rolul creierului în arhitectura Universală	55
CAPITOLUL II: SPIRITUALITATEA UMANITĂȚII	63
A. Noțiuni generale	63
1. Introducere	63
2. Importanța religiei în dezvoltarea relațiilor umane	67

3. Etica spirituală și morala liberului arbitru, în lumina celor Zece Porunci	70
B. Nașterea ființelor	75
1. Introducere	75
2. Duhul , Harul și Sinele Superior	79
3. Sufletul omenesc	82
C. Moartea și rolul ei în evoluția vieții	86
1. Aspectul cultural-filosofic al morții	86
2. Aspectul transcendent al vieții	90
3. Revelația continuității	98
CAPITOLUL III: ADEVĂRUL ABSOLUT	103
A. Adevărul existential	103
1. Trinitatea Creației	103
2. Realitatea adevărului	105
3. Revelația adevărului	107
B. Reflecții și pilde	109
C. Post-Scriptum	127
1. Viața privită ca un ideal de atins	127
2. Rugăciunea de final a cărții	128
Cuprins	129
Bibliografie	131
De același autor	132

Bibliografie:

- Immanuel Kant /Critica Rațiunii Pure;
- *Gould Stephen Jay/Teoria echilibrului punctat;*
- Charles Darwin / Originea speciilor;
- Mike E. Brown /*Omul care l-a ucis pe Pluto;*
- *Literatură de specialitate și informații științifice de pe canalele media.*

DE ACELAȘI AUTOR:

1. Armonie divină - poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, TârguJiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;
10. Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2017;
11. În ochiul furtunii - versuri, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2019;
12. Stihuri provinciale - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2020;
13. Puncte de vedere - editoriale de presă, Editura Ștef, Drobeta Turnu - Severin, 2020;
14. Ultimul nostalgic - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2021;
15. Oglinda de obsidian - poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2023;
16. Gabriel – roman, Casa de Editură Exclusiv, Vulcan, Hunedoara, 2025;